په لاره ځم
توله زنګیږم

(د امریکا یونلیک)

Ketabton.com

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره ځم

تو له ځنګیږم

(د امریکا یونلیك)

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: په لاره ځم ټوله ځنګېږم

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سلیم ناښاد

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمیر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۲)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټړون

د هلمند په نوم چې په دې ټول تګ کې زما ملګری و او بیا یې د ابدي سفر په لور خپل تګ پیل کړو.

د خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه شهید په نوم چې د خپلې کورنۍ د قافلې نه د پنځویشتو کالو په عمر کې بېل شو او ټول یې ویرژن پرېښودل ـــــ!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپله دا وړه غونډې هڅه په ډېره مینه او احترام هاغه پښتنو لیکوونکیو ته ډالۍ کوم چې پښتو ژبې او ادب ته یې په زړه پورې یونلیکونه ورکړي دي او د پښتو ددې مد کمی یې برابر ساتلی دی.

میا اکبر شاه ته ډالۍ چې د ازا د ی تلاش یې پښتو ژبې او ادب ته پېرزو کړو.

محترم طاهر اپریدي چې په دې لاره کې یې ډېر ګټور قدمونه اخستي دي۔

خدای بخښلی افضل شوق چې دا کار یې په نظر کې ساتلی وه.

په تېره تېره سیده قانته بېګم چې "زما سفر" ته یې کتابي بڼه ورکړې ده.

دغه رنګ د بره وطن درانه لیکونکي پوهان استاد اسمعیل یون او استاد لال پاچا ازمون ټولو یونلیکونکیو ته چې زما د فکر او قلم واګې یې په دې لړ کې ټینګې ساتلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د خصوصي مننې سره

د ډېر اوږد او زړه چاودي انتظار نه پس "په لاره ځم ټوله ځنګېږم" ـــ ستاسو مخې ته دی ــ په دې هيله چې ستاسو مينه ماته کړي... د تګ ليك يا يونليك د روايتي رنګ او چوکاټ نه لرې بهر دی خو کوشش مې دا وه چې د خپل ژوند د دې حقيقي او لوی سفر ټولې خاطرې تاسو سره په يو ځانګړي رنګ او خوند کې شريکې کړم. په دې کې به څومره کامیابه شوې يم؟ دا خو به تاسو وايئ ــ خو زه يوځل بيا د هاغه ټولو مئينو مينه والو مشرانو کشرانو، استادانو ډېره مننه کوم چې پرله پسې يې د دې يونليك د چاپولو مينه او خوښې څرګنده کړې ده. د ګران عبدالوحيد ګران او ساحل يوسفزي مينه که ونه ستايم زياتی به وي چې په دې مسوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې خپل نظر اچولی دی او د چاپ سند یې راکړی دی. د لوی پوهاند استاد فیض الوهاب فیض هم مننه چې بیا بیا یې د دې کتاب د خپرېدو عمل ته ی زه هڅه ولې یم.

د ملګري عبدالروف عارف او ګران لطیف شاه شاهد هم د زړه نه مننه کوم چې هر کتاب ته مې سترګې په لار وي. د ټولو لوستونکیو هم مننه.. خو د ګران فیاض حمید او ضیاء الرحمن ضیاء هم مننه چې د کمپوزنګ په مد کې یې خپله خواري په مینه وکړه او د سر ځنې د پاره د سلیم ناشاد هم مننه چې د دې کتاب ایډیټنګ یې وکړو. ځار شم له ټولو.

په درنښت

سیده حسینه ګل

مردان، مقبوضه پښتونخوا

۱۹م اکتوبر ۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما طبعیت نن نسبتاً ډېر خراب وو، د پلار کره یوه ورځ مخکې راغلې وم، د ژوند د تېرو وختونو د یاد تازه کونې په غرض مې ډېره اچولې وه، خپل دواړه ورېرونه، اعجاز ثاني او ارمان علي شاه راسره خواکې ناست وو، درې کلن ارمان جان خو داسې خوږې خوږې خبرې کولې چې په اورېدو مې داسې ګڼله لکه چې خپل تېر وخت مې یوه خوږه سندره راخستې وي...

تاته به زه ډېر ممونه راوړم...

د (ډېر) کلیمې سره به د هغه غټې غټې سترګې لږې نوري خلاصې شوې، مابه بې اختیاره خپلې سینې ته راجوخت کړ.

دې دوران کې زما په تېلیفون یو زنګ راغی،زما د هېلو سره بلخوا یو نارینه په اردو ژبه راسره لومړی خپل پېژند ګلو وکړه، زه اظفر اقبال د امریکې د سفارت اسلام اباد نه خبرې کوم...

زما حېرانتیا لږه ډېره شوه چې داسې حالاتو کې له داسې ځایه زما سره د څه کار پېښېداي شي؟ خو ډېر زر راته هغه وویل؛ زموږ سفارت په امریکا کې دیوې ادارې لخوا د یو کتاب د مخ کتنې دستوره کوي چې پکې ستاسو نظمونه هم چاپ دي! او ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه کتاب خيال راغی چې څو ورځې د مخه ماته د ډاك په واسطه ترلاسه شوي وه، دغه کتاب چې د ماډرن پوېټري اف پاکستان ... ترسرليك لاندې هم دغه رنګه يوې ادارې خپور کړی دی، دپاکستان د ټولو ژبو د نومورو شاعرانو ذکر او انګرېزي ژباړې پکې موجودې دي.

زما ذکر هم پکې زما د ځينو نظمونو سره راغلی دی، اوس اظفر اقبال زما د (هو) او (نه) په تمه وو...

هغه بيا بيا په دغه پروګرام کې زما د ګډون ديقيني کولو او يا زما د انکار فيصلې ته اتال وو، زه د هغه پدې دومره تلوار لږه فکر واغستم ځکه چې دا وخت زه د کورنه بهر وم، او د دې لپاره د کور د ټولو غړو سره صلاح مشوره کول وو.

اظفر اقبال ته مې دومره وويل:

تاسو ته به ماښام زنګ درکړم! هغه اوکې وويل-

او فون يې قطع کړ، زه د لږه وخت د پاره کټ کې کېناستم او فکر مې په يو داسې صورتحال کې ګير شو چې زما د ژوند، او نسل د بقا سوال يې مخې ته وو، (هو) بالکل!!

ددې خوشحالۍ زېرى ماته يو څو ورځې وړاندې ډاکټرې راکړی وو، مبارك! شه د ځان ډېر خيال ساته ته مور جوړېدونکې يې !

او د کله نه چې دا خوشحالي زما په ژوند کې راګډه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د وخت نه مخکې ما خپل ځان د (مور) په رنګ کې د خپل بچي د پاره ډېرې میني سره لیدو، ما به خپل ورکوټی وراره هم په دغه جذبه خپلې سینې ته رانږدې کړو... د هغه په معصومه څېره کې به راته د خپل راتلونکي ماشوم کړه وړه ښکارېده، ګوره! ته خو بلکل لکه د هغه یې، غونډ مونډ تك سپین، ګوره! ورانې به بېخي نه کوې، ښه... ګنې بیا به دې ووهم... او ځان به خو هډو سخا کوې نه...! هن! واخله دا ټول ممونه ستا دي...

اف ژاړه مه! زما په زړه څه چل کېږي ...

یو خوا که د دې ټلیفون سره زما د امریکې د لیدو ارمان هم زما په زړه کې را ولاړ شوي وو نو بلخوا د دې دومره اوږد سفر سره تړلې زما د راروان ماشوم د ژوند او سلامتیا لپاره ډېرې خطرې هم مخې ته وې، زه د څو شپېو لپاره په یوه عجیبه کشمکش کې وم، خو زما دې خبرې ته د سره پام نه وو چې د هغه کس نه مې دا معلومات کړي وي چې پروګرام کله دي؟ لږ وروستو مې خپل کور وداني وارث خان نایاب ته په فون ټول حال ورکړو...

هغه هم زما نه ړومبی دا پوښتنه دا وکړه چې پروګرام کله دي؟ ماورته په ډېره سادګۍ اوویل چې داخو مې خیال نه وو، نایاب راته اووې فون ورته وکړه چې پته ولګي بیا به سوچ کوو، هسې هم نن سبا کې ستا صحت د دې خبرې اجازه نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نایاب خبره په خپل ځای صحي وه، د پلار کره خو مې ټولوته ووئیل، ورندار مې چې زما د یك یو نیازبین ورور کور ودانې ده، او په خپله هم ډېره مینه ناکه جینۍ ده، سم دستي یې د حېرانتیا سره په پوزه ګوته کېښوده، ویې هني ګل!! ته چې ناجوړه یې ---

دهغې دا خیال وو، لکه چې سبا جهاز ته خېژم، ماورته په بړق بړق وخندل...

نا کله به وي؟

خو کله به وي؟

دا ماته هم نه وه معلومه ماسخوتن مې په هاغه شمېره فون وکړ، اظفراقبال راسره په ډېر احترام خبرې شروع کړې... وړمبی تپوس مې د پروګرام د نېټې وکړو، هغه چې کومه نېټه راوښودله نو هغې خو زه نوره هم په فکر کې ډوبه کړم، پروګرام د راروان کال ۲۰۱۱ د اپرېل میاشت کې ټاکل شوي وو او دا د راروان کال ستمبر ورځې شپې وې...

ما زر زر د لاسو د ګوتو په بندونو د خپلې بیمارۍ د نېټې د ورځو شپو حساب وکړ، هو! اپرېل خو به زما د بیمارۍ اتمه میاشت وي او پښتني مشرانې دا خبره کوي چې د داسې ښځې لپاره دا میاشت ډېره د خطرې وي، ولې چې که په دې میاشت کې د ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدايش وشي نو د وخت نه وړاندې وي، او ماشوم ژوندي نه پاتې کېږي.

دغه وخت مې د داسې مشرانو د خولې يوه يوه خبره رامخې ته کړه، بيا مې زر خپل لاس په خپله خېټه کېښود، د خېټې په اندروني دنيا کې يو نوي ماشوم د خپل وجود د رغونې د عمل سره مخ وه، خو ماته به يې شېبه په شېبه هم د څه علاماتو په شکل کې د خپل وجود احساس راکولو چې په مابه سر وګرځېده، سترګې به راباندې تورې شوې او فشار به مې وغورځېدو، خو دې علاماتو سره چې د ژوند د کومې خوشحالۍ تصور تړلي وه، زه په هغه تصورډېره په طاقت کې وم، ماچې د خپل فن او هنر کوم تخليقات دا دومره کلونه کړي وو نن که امريکې ته چا بللم نو په دغه تخليقاتو زما دننه يو سوال راپورته شو ته خو د پخوا نه د تخليق د عمله تېرېګې، شېبه په شېبه خو زما ښځينه فطرت دغه راپورته شوي سوال ته خپله يو ځواب شو، زه ښځه يم، د ټولونه بهترين تخليق زما لپاره زما بچي دي... او زما دننه دغه عمل روان وو، دهغه تخليق لپاره به لا زه د خپل وجود د ډېرو تکليفونو نه تېرېدم هاغه پړاو ته لا ډېر وخت وو، خو نه ــ زه خو د دې عمل د شروع کېدو سره يوه مور جوړه شوې يم....

زما بچي زما په غېږ کې وو.ماته يې مسکي مسکي کتل دا د چا بچي دي؟ ډېر واوه بچي دي، ډېر وران بچی دی... نه ...نه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو دی ـ د خپل بچي د ژړا په اواز به زما غږ او احساس د زمزمې رنګ واخیستو، الله هو! پیشو راغله د بانډو!! او بیا به زما بچي په مزه مزه په دې زمزمه خپلې سترګې پټې کړې...

ماته لا ډېر وخت وو، خو د دې وخت د یوې یوې تېرېدونکې لمحې وخت په سر ما د خپل هنر او د خپل فن هر تخلیق هم د زړه نه کولو، اوس زما دنیا بدله وه، زما د کور دنیا بدله وه، زما ناسته ولاړه تله راتله ډېر د احتیاط وو، د خوابښې مور دا غږ به هر وخت په ما پسې لکه د څاروونکې اورېدي شو.

پام کوه!! چې دروند کار ونکړې، او زما مئین د ژوند ملګری خو به په ولاړه زما نه ځارېدو، تاته د خوراك ډېر ضرورت دي، هغه به زما د ارام او خوراك اوس ډېر خیال ساتلو ـ اوس په دې هرڅه کې زما د امریکې د تګ سودا هم د ټولو مله وه، په داسې حال کې به څه لاړه شي خور!! دابه زما د کشرۍ خور د خپګان نه ډکه یوه خبره وه چې په داسې حال کې زما روغه ښته او زما د بچي ژوند او سلامتیا ورته ډېره اړینه وه، زما د هستۍ شته کېده یې لوی ارمان وو، خو د امریکې تله یې زما لپاره یو اعزاز ګڼلو، په کور کې یو بحث پېل شو، وخت هم روان وو، خو د دې هر څه باوجود زما مشر لېور دا صلاح راکړه چې فلحال ته د تګ لپاره (هو) وکړه حالاتو ته به ګورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټرې سره به مشوره کوو که چېرې ډاکټرې تاته د سفر اجازت درکوو نو الله به یاد کړو، ته په ذهني توګه ځان تیار کړه او په خپل پروګرام د دغه کس نه ځان ښه پوره پوی کړه، چې تاته به هلته څه کول وي؟ څو ورځې به هلته ایسارېږې؟ دې دوران کې به اظفر اقبال زما سره په فون اړیکه خامخا ساتله او چې کله مې ورته د تګ لپاره (هو) وکړل نو بیا یې زما برېښنالیک(ایمېل) هم زمانه واخیسته، او هغه یې هغې ادارې ته ورکړ، چې دا پروګرام یې جوړ کړې وو.

د امریکې د اسیا ټولنې له خوا هرکال داسې دستورې تر سره کېږي چې د نړۍ د ټولو هېوادونو نه پکې هغه خلك غوښتل کېږي داسې خلك چې د فن اوهنر سره وي، د دغه کسانو لپاره هلته کولتوري پروګرامونه جوړېږي، اوس به په دوېمه او درېمه ورځ د دغه ادارې لخوا ماته یو نه یو برېښنالیك خامخا راتله، ماسره کور کې د انټرنېټ اسانتیا نه وه، خو زما دغه رابطه به د نایاب په ایمېل دهغه په دفتر کې کېده او چې غرمه به د دفتر نه کور ته راغی نو سمدستي به یې د نېټ نه اغستی د ایمېل نقل ماته حواله کړ.

مابه په تلوار تلوار ولوسته، دې ادارې داخل د پاکستان نه دوه ښځینه شاعرانې منتخب کړې وې چې تعلق یې د بېلابېلو ژبو او سیمو سره وو، زمانه علاوه د پاکستان د اردو ژبې لویه لیکواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض هم دغه پروګرام ته غوښتلي کېده، زماد پاره خو د ویاړ خبره داهم وه چې د سندهـ سیمې د ډېرې پیاوړې شاعرې سره سم زما نوم هم انتخاب شوي وو.

هغوي د هر څه نه لومړي خپل پروګرام موږ ته واضحه کړ، چې پدې تګ راتګ کې کومې کومې اسانتیاوې شته موږ یې ترې خبر کړو، تګ راتګ، خوراك څښاك، استوګنه دا هرڅه د هغوي په غاړه وو خو د نغدو په صورت کې یې مېلمنو ته کومه اعزازیه نه ورکوله دا ټولې خبرې یې په ابتدا کې په موږ ښکاره کړې د امریکا د نوم سره که یو خوا د یو لوي سامراج تصور تړلي دي، په خصوصي توګه د مسلمانانو ورسره یوه ناخوښي هم جوړه ده، خو بلخوا د پښتنو لپاره دا قوم نور هم لاډېر د ناخوښۍ نوم دي ځکه چې د افغانستان نه د خپلو ګټو په اخیستو کې یې دهشتګردۍ یوه نعره په ټوله نړۍ کې وهلې ده.

او یو داسې جنګ یې په پښتنو ورتپلي دي چې د پښتنو ورسره هېڅ تعلق نشته او نن چې په دنیا کې څومره زیاته وینه د پښتون بهېږي دومره لاد بل چا نه بهېږي، خو خبره بیا هم هاغه چې خبره د ډالر ده، هم د دغه ډالر سر خوړلي له لاسه هر قام امریکې ته سلامي دي.

اوبیا د امریکې لیدل، امریکې ته تګ خو د هر چا ارمان وي، ماته خو خدای په وړیا یوه داسې موقع راکړې وه، نو زما فکر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د امریکې د ښارونو د هسکو هسکو عمارتونو په څوکو ښخ وو، تصور به مې لکه د مارغه د امریکې د اسمان او فضاګانو سېلونه کول خو چې خپلې ناروغۍ ته به مې پام شو نو د امریکې تګ به راته یو خوب ښکاره شو، خدایه! چې پدې کې به ستا څه راز وي؟ یو خوا د امریکې نه بلنه راتلل او بلخوا زما ناروغي شروع کېدل...

خو! د امریکې ویزه هم پر پاسپورټ لګېدل څه ټوکه نه وه.

کېدای شي ویزه درنکړي! دابه مې د بلې خور یوه داسې د حالاتو تجزیه وه چې په میډیا او روانو حالاتو یې یو نظر لرلو، داخو ده...

دهغې د دې اندېښنې سره به ما اتفاق وکړ، مابه هم چې د دنیا په کچ په روانو حالاتو نظر واچولو په خپله سیمه به مې د ترهګرۍ لګیدلي اور ته وکتل نو د امریکې تګ به مې د لېوني خوب ګاڼه.

د چا نه چې به مې اورېدل نو د امریکې د ویزې نه به مایوسه شوي وو، پداسې حالاتو کې به زما په پاسپورټ د امریکې ویزه څه ولګي؟ دا یو داسې سوال ووچې د حالاتو د کومې نه راپېدا شوي و، د دې بحث او تبصرو سره وخت تېرېده، خو ورسره ورسره هاغه خوشحالۍ ته هم د ټولو سترګې وې چې زموږ د کور د چُپتیا سینه به په خپل غږ، خپلې ژړا، خپلې خندا او خپلو معصومو اداګانو څیرې کړې، زه په کور کې د ټولوکارونو نه فارغه کړې شوې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ارام او خوراك به ډېر زيات خيال ساتلي شو، په هر چا د لسو مياشتو دا سفر لکه د کلونو تېرېده، هره مياشت د ډاکټرې معاينه کول خو په ما لازمه ګرځولې شوې وه، او دا ځکه چې دا واده نه پس يو ځل مخکې هم زموږ يو ماشوم د ډاکټرې د بې غورۍ له سببه ضايع شوي وو، د هغې نه پس هم په هاغه مرحلوکې ډاکټرې په ډېر احتياط ماته دا خبره کړې وه، چې ستا د بل ماشوم د پېداکېدو امکانات پنځوس فيصده ختم دي، کېداي شي ماشوم وشي کېداي شي ونشي!

د ډاکټرې په دې انديښنه د کور په ټولو وړو لويو لکه چې د مايوسۍ نه د ټوپك ډز شوی وي خو ما بيا هم په ډېر صبر او استقامت د ډاکټرې دا خبره واورېده پدې کې لوي لاس زما د ژوند د ملګري وو. چې د حوصلې او استقامت يو غر دي، په ډېره مينه او محبت يې زما ذرې ذرې وجود پدې دعوه راغونډ کړ چې ماته ته پکار يې بچي نه او دا دعوه يې په حقيقت کې ثابته هم کړه په هر قدم يې ماته دومره مينه او اعتماد راکړو چې ماته په خپل ژوند کې د اولاد د محرومۍ احساس هډو شوي نه وو، دابه يې هم ويل چې ته يوه عامه ښځه نه يې! قدرت به ستا نه کوم بل کار اخلي، بس خپل مقصد په نظر کې ساته او مابه په ظاهره د هغه ټولې خبرې په زړه پټې خو کړې خو خپل خالي وجود او تشې غېږې به وزورولم، نو کال پس زما د اولاد اثار پيدا کېدل څه وو چې په کور کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختره اختر شو خلکو د وړاندې نه د راروان ماشوم د بختوروالي وړاندوینې کولې، خو د ویرې وجه وه که بل څه خو ماته د خپل بچي په هکله ډېرې اندېښنې وې، کله کله چې به مې سږُږُ په درد شو نو زما وار به خطا شو، چې لږه به سمه شوم د الله شکر به مې ادا کړ، پداسې حال کې د امریکې د تګ نوې مشغولاتر ډېره حده زما فکر د خپل ځانه لږ لرې وساته.

اوس به مې د خیال د بلې نه د امریکې د ښارونو نیویارك او هوسټن نظارې کولې او د خپل تخیل په زور چې څومره خایست ما تصور کولې شو مابه دغه دواړه ښارونه په هغه معیار ښکلي لیدل، ځان به راته د دې نوې دنیا د کوه قاف په سر را الوتي بې وزرو هاغه ښاپیرۍ ښکاریده چې زموږ د ماشوموالي د دور د معصومو او پاکو جذبو یو ښکلي جهان به یې پخپل ځان کې نغښتي و، خو په اصل کې دا د یویشتمې پېړۍ د دویمې لسیزې دور وو، د جنګونو د اورونو دور، د بمونو او میزایلو دور، د پښتنو د وینو د تویېدلو دور او د بادار د مقصدونو د ترلاسه کولو دور..

اظفراقبال به کله کله په ټیلیفون ضروري پوښتنې کولې، ډېر معلومات به یې ماته هم راکول، هغه په اسلام اباد کې د امریکې په سفارت کې د عامه اړیکو په څانګه کې کار کوي، خو د دې رابلونکو سره یې رابطه هم په غاړه وه، هغه راته وویل چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باقاعده کاغذي کاروايي او سفري دستاويزاتو د شروع کونې کار به تاته د یو فارم د درلېږلو په صورت کې پیل شي.

هغه به په ډېر غور لولې او د قناعت وړ ځوابونه به يې وليکئ!، خو دې سره سره که ستا پاسپورټ جوړ نه وي ته خپل پاسپورټ جوړ کړه!

زما پاسپورټ خپل معياد بايللي وو، ځکه نو د هغې د نوې کولو مرحله هم دومره زړه چاودونکې وه څومره چې د نوي پاسپورټ د جوړېدو وي، زما مخې ته يوه بله مسله هم پرته وه، د پاسپورټ نه مخکې ماته خپل شناختي کارډ بدلول وو، دواده کړې ښځې د حيثيت سره دغه بدلون لازمي و، خو د هغې نه هم مخکې يوه بله مهمه مرحله وه هغه د کمپيوټرايزډ نکاح ليك جوړول وو، د هغې لپاره هاغه ټول اړين کارونه تر سره کېدل پکار و، زما او د وارث خان ناياب نکاح بيا تازه کړي شوه، اوس دغه نکاح ليك د يونين کونسل نه د څه ضروري کارونو نه وروسته کمپيوټر ته حواله شو، او درې ورځې وروسته دغه نکاح ليك تيار شو اوس د پېژندپاڼې(شناختي کارډ) د بدلولو لپاره د شناختي کارډ دفتر ته تګ و، دا د جنوری مياشت وه، سحر په ډېر يخ کې وختي وختي چې زه خپل لېورزي عدنان ايوب په خپل موټرسايکل د دفتر پر لور بوتلم، نو هوا لکه چې دواوري پشان يخه وه، موږ د ارجنټ شناختي کارډ د وصولی لپاره لازمې پېسې جمع کړې او د شناختي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارډ د دفتري عملې د نورو راغلو کسانو په نسبت زموږ ښه هر کلي وکړ، یوه ښکلې د پردې خونه کې یې په سهولت کینولم، لږه شېبه وروسته یوې خایسته پېغلې چې نقاب یې لګولی وو، زمانه، زما زوړ شناختې کارډ بېرته واخیسته، ما داسې وګڼله لکه چې د ژوند ډېرې زړې حوالې، زړې خپلوۍ د نوو حوالو او نوو خپلوو رنګ اخلي، د نوي شناختي کارډ لپاره یې د نایاب شناختي کارډ هم له نظره تېر کړ، دهغه یو نقل یې هم د نورو کاغذونو سره جمع کړ او داسې په نیمه ګېنټه کې یې زموږ ټول کار او کاغذیي کارونه ډېره په منظمه طریقه سرته ورسېده.

د وصولۍ تاریخ او ټوکن یې راکړ ، د نوې پېژندپاڼه(شناخت کارډ) د وصولۍ لپاره اته ورځې نېټه موږ ته ښودلې وه، او ټیك په اتمه ورځ نایاب په هاغه ټوکن زما نوي شناخت کارډ، کوم چې دهغه نوم او درشتې د نوي حېثیت او حوالې سره جوړ شوي وو، د ځان سره راوړو، اوس راروان پړاو د پاسپورټ جوړول وو، دغه رنګ د ارجنټ پاسپورټ لپاره هم خپل نزدې د پاسپورټ دفتر ته ورغلو، د ټولو ضروري کارونو نه وروسته یې هم که موږ ته یې نېټه یوه راکړې وه خو پاسپورټ یې په بله راکړ، اوس د ایشیا سوسایټۍ ټولوغړو خپلې اړیکې زموږ سره نورې ټینګې کړې، هره ورځ به یې برېښنالیك کوه، او بیا یوه ورځ راته دهغوي په لورې هاغه پوښتنلیك فورمه ترلاسه شوه، په هغې کې د رسمي او غیر رسمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې درج وې، چې مابه وخت په وخت په اظفراقبال نه پکې مشوره اخسته.

که چېرې د پروګرام نه وروسته ته ایساریده غواړې؟ په فارم کې دې پوښتنې زما د فکر مطابق ماته یوه موقع په لاس راکولې شوه چې هلته د پاتې کېدو په صورت کې زما د ماشوم پیدایښت ممکن کېدې شو. ما د نایاب سره په دې اړه خبره وکړه، که داسې وکړم څنګه به وي؟ هغه زما په خبره لږ فکر ښکاره کړو.

ریښتیا هم چې هغه هم د خپل بچي ښه مستقبل په دې کې لیده چې د هغه ماشوم دې هلته پیداشي، داسې به نوي ماشوم د امریکې استوګن شي، خو زما د یوازیتوب احساس او بیا پدې مرحله کې د انسان د مرګ او ژوند ترلې ټولې ویرې او اندېښنې د هغه د سترګو پر وړاندې وې...

ټیک ده ښه به وه خو که زه درسره وي!!، دا د هغه یوه داسې خبره وه چې زمونږ د ژوند د مجبورو او بې وسیو احساس ترې کېدو اوس خو چې چاته پته لګېده چې د امریکې تګ او د ماشوم د راتګ وخت لګ بګ دي نو دا مشوره به یې خامخا راکوله چې پردې او دومره لرې هېواد کې د یوې یوازې ښځې پداسې حال کې پاتې کېدل او اوسېدل هم اسانه خبره نه وه، کله کله به د ډېرو خلکو پدې یوه خبره چې خلك د دې لپاره په لکونو روپۍ لګوي او تاته دا موقع وړیا په ګوتو درغلې ده... سوچ به واخیستم د خپل بچي د روښانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباوون لپاره به مې د خلکو د خبرو سبره اتفاق راپېدا شو، پخپل اعتماد او فکر به مې ډېر سوچونه وکړل ډېر کارونه به راته اسان اوښکارېدل خو ډېر به ګران وو، که زه مړه شوم نو بیا...؟

د دې سوچ په راتلو به مې په خپله لمن کې راجمع کړې د خوشالو ټولې ملغلرې له لاسه ورکړې، د فکر او سوچ پیوند کړي زنځیر به بیا وران شو.

یو ځل خو مې پټه شان دا خبره د خپلې ورندارې سره هم کړې وه، هغې زما د ماشوم لپاره داسې جامې او شیان برابر کړل چې د هاغه ځای د موسم مطابق وو، دا ټولې خبرې په خپل ځای لویه مرحله خو لا د دې سفر په سرپرته وه (د امریکې د ویزې ترلاسه کول).

پدې لړکې به مارټین رېکر چې دا پروګرام یې جوړ کړي وه، اکثر به یې ویل چې موږ ته د ویزې په ترلاسه کولو کې څه ستونزې مخې ته دي، خو کوشش کوو چې دا مسلې اخوا شي، د مارټین پداسې اند ېښنو به کله کله زما ټولې تمې بې دمه شوې، اوس خو دې سفر سره زما یو داسې غوښتنه او خوشالي تړلې وه چې زما د پاتې ژوند او کورنۍ لپاره د ډېرې اسودګۍ باعث ګرځېده، ما د خپل ځان ډېر خیال ساته.

او بیا هاغه ورځ هم راغله چې زما ډاکټرې په التراساونډ ماته په نارینه اولاد زېري راکړ، زه په دې خبره د ډاکټرې د سترګو په ځلا او د شونډو په نرۍ موسکا زر د تختې نه را ولاړه شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! زما د خولې نه د (ښه) لفظ ډاکټره په حېرانتيا کې واچوله ته خو اول خوشحاله شوې خو بيا دې د څېرې تاثرات بېخي بدل شول، ولې؟

د ډاکټرې نظر د ژوند او د ډېرو انساني څېرو د تغير او تبديلۍ نه وتلي و، زه دهغې په دې مشکل سوال ډېره په ګرانه کې شوم، هسې بس!...

ما زر وخندل، اصل کې زموږ په کور کې زما د مشر لېور ټول زامن دي نو د دغه ټولو هلکانو د اغوښتنه وه چې زموږ د کاکا دې (لور) وشي، ډاکټرې په برق برق وخندل، هاغه ټولو هلکانو ته ووايه چې که ستاسو خواهش جينۍ ده نو ماته ضرورت د هلك دي!. ډاکټرې په دې پسته خبره زه ډېره په مزه د تختې نه راښکته کړم، پښتنه ټولنه او د دې اکثر وګړي د نارينه اولاد ډېره غوښتنه لري خو په وړمبي ځل دې ډاکټرې د يوې داسې کورنۍ کېفيت ليدو چې د نورور پښتنو نه يې سوچ جلا وو.

په ورو ورو زه هم په خپل احساس پوهېدم زما دننه هم د خپل نارينه بچي مينه په غورځنګ شوې وه، د کور ټول لوي واړه اوس د ورکوټي (ککي) په تمه وو...

او کله چې مې ماسخوتن د وارث نه تپوس وکړ، ته خوشحاله يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې نه... خو لومړي ستا روغ صحت وروسته هلك، جلۍ!!.

هغه يو ځل بيا زما د ژوند او خپل بې شانه محبت لپاره په ډېر استقامت زما د سوال ځواب راکړ، نوم به يې څه وي؟

مايو ځل بيا هغه وچېړلو، هلمند خټك او ماپه زوره زوره وخندل په ټول کور کې يو نوي بحث د نوي خوشحالۍ سره روان و، خو د امريکې تګ پکې يوه داسې موضوع ګرځېدلې وه چې هرسحر به د نغري په غاړه د لويو وړو دا يوه خبره وه، خو وارث خان به د دې بحث نه ځان د خپلې فطري حياء له سوبه په ډډه ساته، د هغه خبرې د هغه ټولې کيسې به زما د امريکې د سفر سره د تړلو اندېښنو وې، د هغه خيال دا و چې په دې تګ به زما په اعتماد کې اضافه اوشي زما د ليك او تخليق سلسله به نوې لارې اوپېژني، د دې سفر لپاره هغه زما د تيارۍ ټوله ستړيا په خپل سر اخيستې وه، زما د سفر لپاره ضروري سامان، جامې جوړې، بېګ او داسې نور... د ضرورت شيان يې راته په ډېره مينه راوړل.

دې سره سره زما د صحت او ارام خو په ټول کور کې ټولو خيال ساتلو. د وخت د تېرېدو سره سره ماته د خپل وجود د روندوالي او وزن د زياتي احساس کېده او دې نوي اغستونکي وزن به په ما ډېره ستړيا راوسته، د خپلې يوې ملګرې نګار روف ذکر به خامخا کوم چې يو کال د مخه يې په امريکې دغه رنګ يوه دوره کړې وه، د هغې نه چې به مې د دې اوږد سفر پرله پسې د الوتکې په چوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اېغي نېغي ناستې ذکر واورېده نو د اوس نه به مې په ملا نري نري درد راغی، بیا به مې سوچ وکړ چې دا د دې سفر نفسیاتي اثرات دي چې په ما یې د وړاندې نه تاثیر کړی دی.

او دا ځکه چې زه د بیمارۍ په حالت کې وم، ګڼې نو امریکې ته خو خلك ځي راځي دغه سفر کوي په دې کشمکش کې د امریکې د تګ زما ټولې تیارۍ روانې وې په دې دوران کې یوه ورځ د ډیوه راډیو امریکه نه ناهید سحر چې یوه ښه د پښتو ژبې شاعره هم ده د هایکو په صنف کې یې نوې نوې تجربې کړې دي او د تېر څه وخت نه دې لوی نړۍ والې نشریاتي ادارې سره کار کوي، فون یې وکړ د رسمي دعا سلام نه وروسته زما د هیلې سره سم یې زه نن خپل یو پروګرام لپاره پابنده کولم، دغسې ادارې اکثر ادیبانو، شاعرانو ته د وړاندې نه فون وکړي چې نن شپه به د دې پروګرام لپاره ستا موجودیت لازمي وي، شاعران ادیبان چې زیات تر پداسې خپرونو کې برخه اخستو ته چمتو ناست وي خو ډېر پکې لکه زما د بل د مخ نه نشي تېرېدي، او د دې پابندۍ لپاره به ورته ښه وکړي.

بیا خدای دې مل شه که کور کې دې حالات هر څنګه وي!، موبایل به ورته ښه چارج کړې، وخت ته به ګورې او زنګ ته به دې غوږ وي! دا یوازې د دې لپاره چې ستا اواز د دنیا ګوټ ګوټ کې واورېدل شي، زه دا نه وایم چې پدې وسیله شاعر ادیب خپل د امن پېغام هم دنیا ته رسولي شي که نه شي. بلکه د شاعر ادیب بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېره مسلې هم دي چې د وطن د ادارو سره سره پرې د غـه رنـګ عالمي ادارو ته هم نظر او خبرتیا پکار ده، نو خبره مو د ناهید سحر او د ډیوه راډیو کوله، د هغې نه مې هسې د امریکې د سفر لپاره د جهاز د ناستې ولاړې او د نورو سفري ستونزو تپوس وکړ، نـو زر یـې راته یې وویل: خېر شه راځې څه؟

ما ورته وویل (هو) که نصیب شوي وي، خو ... یـوه خبره بلـه هم ده! زه ورته په خندا شوم، هغه زما د خندا او د پاتې خبرې پـه معنـا د ټکه پوه شوه، نوره خو ښه یې که نه؟ هغـې لکـه چې زمـا د خولې نـه خبره واخیسته او ما بیا په ټول صورتحال پوه کړه!

جیني !! ائرلاین والا خو داسې ښځې ته ټکټ نـه ورکـوي ــ! او نـه ورته په الوتکه کې د تلو اجازت ــ! دا دهغې داسې قوي خبره وه چې دهغې د ډېر وخت د تګ راتګ د تجربې نه وتلې وه، ماورته پـه مـات زړه وویل، ښه!.

او بیا چې د ناهید سحر د دې خبرې ذکر به مې د چا سره کولـو د هغو به زما سره همدردي راپیدا شوه، مړې خور! ستا راتـګ ایلـه پـه داسې وخت کې راجوړ شوـ! زما کشرې خور سیما چې زمـا تـګ یـې ډېر د کامیابۍ ګڼلو، زما د ادب او جدوجهد لپاره زما نـه بـه زیاتـه پدې صورتحال هغه خپه وه، د کاغذونو تله راتلـه دواړه غـاړې تـه پـه دوام کې وو، اوس زه د ایشیا سوسایټي(ټولنه) پـه کـار او زیـار پـوره خبر وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ټولنه د دنیا په ژبوثقافتونو کار کوي، هر کال داسې کتابي، فرهنګي او کولتوري مېلې جوړوي چې د دنیا د ټولو ژبو او کولتورونو استازي ورته راغواړي او د هغوي په کار او زیار دنیا خبر وي، ستاینه او ډاډګیرنه یې کوي دا ځل یې د خپلو هم دغو روایاتو په سمون یوه لویه کتابي مېله په دوو لویو ښارونو نیویارك ا وهوستېین کې راجوړه کړې وه، او د پاکستان نه یې دوه شاعرانې یې دې مېلې ته رابللي وې، نن چې ماته د مارټین کوم برېښنالیك ترلاسه شوي وو، نو په هغې کې یې زما نه زما د پاسپورټ د لومړیو پاڼو نقل، زما دوه تصویرونه او ورسره یې زما د ژوند او ادبي سفر یوه لنډه شان پېژندګلو غوښتلې وه، دغه مطلوبه ټول څیزونه زر تیارول وو، زما مشر لېورزي عمران ایوب په ډېره خواری او صفایۍ زما تصویرونه تیار کړل او بیا یې مارټین ته ایمېل هم کړل، بله ورځ د دې ادارې لخوا مې د رېچل کوپر ایمېل ترلاسه کړ، چې هاغه عکسونه یې د پروګرام لپاره په چاپېدونکي تشهیري کتابګوټي ولګول د ماشوم لپاره د امریکې د قومیت د حصول په لړ کې ماته مې د ملګرو او خواخوږو مشورې جاري وې، زما هم زړه غوښتل چې زما بچي دې د یو امن ناکه وطن غړي شي، خپل ژوند دې هلته وکړي، خپلې سترګې دې هلته وغړوي، د هغه په ژوند کې دې هغه ستونزې نه وي، د کومو سره چې موږ مخ یو خو بیا به مې د خپل ژوند، خپل مرام او د خپلې خاورې سره د بې کچه مینې یو لاژواله تصور مخې ته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماچې ټول عمر د دې خاورې سندرې ویلې دي، د دې وطن د بې وزله ولس غم مې ژړلی دی، د دې وطن د سحر او ماښام نه مې یو الهام اغستې، د دې وطن په وجود د بلو لمبو مې ماتم کړی دی زه خپل بچی ته څنګه د یو پردي وطن پردۍ خاورې شناخت او پېژندګلو ورکړم.

نه! نه...! زه د خپل بچي نه دا پېژندګلو نشم تروړلي، دې احساس زما د سترګو کور نمجن کړ، او دغه وخت زما دننه د مور د جوړېدو روان عمل د یو ترپ سره ماته د خپل ژوند او بېدارۍ احساس راکړ، زما بچي لکه چې زما پدې احساس د ژوند د لومړۍ ساه د اغیستو جوګه شوي وو، ماته یو عجیبه احساس وشو د یوې شیبې لپاره مې خپلې سترګې پټې کړې...

زما بچي زما په غېږ کې وو، په خپلو وړو وړو سترګو یې مسکي مسکي زما څېرې ته کتل، د هغه په مخ د امېدونو یو خور وور جهان ماته ښکارېده، هغه چې به خپلې نرمې پستې چاچۍ را اوچتې کړې نو لکه چې زه به یې د عرش منارو ته وخېژولم ـ خدایه!! د ده دا غونډې غونډې سترګې خو د ژوند د یوې نوې رڼا نمونې دي او بیا د هغه معصومې مسکا لکه چې ماته زما په کړې فیصلې شاباسي راکوه، نه...نه! زه د خپل وطن نه چېرته هم نه ځم، اوس هغه هم یوه فیصله کړې وه، مورې!! ما پردي وطن ته مه پرېګده...! زما نه زما د خپل وطن وجود مه بېلوه! هغه ماته زارۍ کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! دلته چې ستا لپاره امن نشته نو... ما د خپل وطن یو عکس د هغه مخې ته کړو- وي به موري! زه به د خپل وطن لپاره د امن زېږي شم... ماته وګوره! زه راغلم، اوس به دلته امن وي! د هغه په څېره کې د یوه لوي عزم او پخې ارادې رڼا ماته له ورایه ښکارېده او داسې به ولې نه وه چې د هغه وجود د هاغه وینې نه خپل وجود موندلو کومې چې د خپلې خاورې سره د ایمان تر حده مینه کوله.

پدې نوي نااشنا حرکت ماته زما د ښځینه وجود د ډېرې نیمګړتیاوې خپل تکمیل ته رسېدونکي ښکارېدې، د کور په لویو ورړو لکه چې بیا اختر شوي وي، او بیا دغه حرکت زما د امریکې د تګ ټول حرکتونه په دوام کې کړل. زه نن پېښور ته تلم د امریکې د ویزې لپاره مقرره (فیس) پیسې مې جمع کولې دوه ورځې مخکې چې رچېل کوپرکوم ایمېل رالېګلي وو، نو په هغې کې یې دا خبره لیکلې وه چې که تاته څه اقتصادي ستونزه مخکې ته وې، نو دا پېسې به تاته اوس در ولېږو، خو که ته پیسې لرې نو جمع یې کړه! بیا به یې وروسته د نور حساب کتاب سره تاته اداکړو، په کور کې شل لاتجې مسلې مورږ ته راپه غاړه وې، د ټولونه زیات لګښت خو زما په بیمارۍ روان وو، ځکه مې درته ولیکل چې زه کوم معاش یا بله د امدن وسیله نه لرم، ښه به داوي چې دا پیسې هم تاسو راولېږئ، کور یې ودان بله ورځ یې په یو بل برېښنالیك کې زمانه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسو د رالېږلو اسانه لار (ذریعه) اوپوښتنه چې پیسې پرې لاسې را رسي، ماورته د (وېسټرن یونین) دلار ټول ضروري لوازمات ولېږل او بیا په یو ساعت کې پیسې زموږ ګوتو ته راغلې وې . اظفراقبال پېښور کې مونږ د سپیډیکس کوریير مرکز په ګوته کړو چې دلته به ته د ویزې فیس جمع کوي- ۱۴۰ امریکایي ډالره - یاده دې وي چې دغه اداره د امریکې د ویزې په هکله خلکو ته لاره ګودره هم برابروي، دلته به ما څلورعکسونه هم وړل، په مردان کې مو د یو ښه فوټوګرافر نه چې د امریکې د ویزې او برتانیې د ویزې لپاره دهاغه د تصویرونو د اوښکلو دعوه یې کوله خو چې څنګه مو عکسونه ولېږل نو واپس د رچېل کوپر برېښنالیك راغلو چې په ډېره شایسته انداز کې یې د نورو عکسونه غوښتنه کړې وه، ولې چې دغه عکسونه دهاغه معیار نه وو د کوم چې دکاندار دعوه کړې وه خو داخل هغوي د عکس اغیستونکي لپاره څه لیکلې لارښوونې هم رالېږلې وې او ورسره ماته د ا لارښوونې هم شوې وې چې ته زر سپیډیکس کوریر ته ورشه دلته د ویزې فیس او څلور تصویرونه د خپل پاسپورټ او د کنفرمېشن لېټر (منښتپاڼه) جمع کړه کنفرمېشن هم یو څو ورځې مخکې رارسېدلې وو خو ماسره د عکسونو فکر وو، چې د مردان انځور اخیستونکي هم مونږ هسې په کړاو کې واچولو د پېښور فوټوګرافر هم رد کېداې شي دا چرته یو بل چکر نه شي دې دوران کې مې د خپل خپګان ذکر د اظفراقبال سره وکړ هغه زما ټول خپګان زما نه لرې کړ . سپیډیکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

والا به تاته د تصویرونو انتظام وکړي ـ خبره نوره هم اسانه شوه نن زه او نایاب دواړه د دې مقصد لپاره پېښور ته تلوونکي وو، د کاغذونو ټول فایل مې سره د پروګرام د بلنلیك برابر کړ، خو د سپیدېکس کوربږ هېڅ درك راته نه و معلوم.

د خپل یو ملګري جوهر شاه نه مې د دې ځای د درك پوښتنه وکړه، هغه راته ددې ځای ښه قوي درك راکړ او داسې یې د څه کړاو دغه ځای ته په ډېره اسانۍ ورسېد ، دغه دفتر پېښور صدر کې د پي آيي اي په عمارت کې دي خو په ګېټ یې یوه لویه امنیتي پوسته وه چې د بدني تالاشۍ او د بېګونو کاغذونو د کتو له امله تېر شو نو پدغه ساده غوندې دفتر کې یو ځوان موږ په ډېر عزت کېنولو، ټول کاغذونه یې د نظره تېرکړل. د ویزې د فیس پیسې مې ورته مخکې کېښودې د هغې رسید یې راکړ په پاسپورټ کې یو د سپین کاغذ چټ ولګولو او د عکسونو غوښتنه یې وکړه، ټوله خبره مې ورته وکړه هغه په ډېره اخلاق سره وویل: خېر به شي دلته د دې عمارت مخې ته په مخامخ کوڅه کې یو فوټوګرافر دې هلته ورشۍ! او لږ ساعت کې مو دغه مطلوبه ځای د یو کس نه په پوښتنه راپېدا کړه، دلته یو د کچه عمر غنم رنګه هلك چې په هندکۍ ژبه غږېده خو زما سره یې په هندکو کې نیمه نیمه پښتو هم ویله، تصویرونه یې راته وویستل خو د خپل وطن به کومه کومه ستونزه ژاړو، برق لاړه، نو موږ ته یې د عکسونو د راکولو نېټه هم لږه اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه زما خو پدې خبره په زړه تیاره راغله، نایاب البته ډېر په استقامت هغه کس ته وویل چې پیسې به ډېرې درکړو، جنرېټر وچلوه چې زموږ کار اسان شي.

دا د فرورۍ ورځې وې خو موسم نن لږ ګرم وو، یا خو موږ په منډه وو نو هوا راته توده لګېده، هلك ښښنه وغوښته زه نوکر یم؛ د دکان مالك نشته چې، پوښتنه ترې وکړم، زموږ ناسته دلته بې ګټې وه، موږ یو ځل بیا هغه ځای ته لاړو او هغوي مو په ټول جریان پوه کړل، برېښنا (بجلي) هلته هم نه وه،اوس به مو یا دا وخت دلته په انتظار تېروه، تاسو بیا ورشئ او فوټو ګرافر پوه کړئ! هغه به تصویرونه موږ ته راورسوي، داخبره موږ ته اسانه ښکارېده، هر څو که دومره د بیرته تګ سترېا پکې وه، خو همداسې مو وکړه، نن ماته ګرځېدل ډېر ګران شوي وو، بلخوا چې د کار د نه کېدو یا د نیمګړي پاتې کېدو په وجه چې به کوم بوج زما په مغزو راتله، هغې به زه د تګ نه پاتې کولم، پښې به مې لکه د شلو په شان ارجل برجل کېدې، یو قدم تګ راته په غره ختل ښکارېده، دغسې ټول وخت به یوې بې دمه او سترېا رانه خپل لاسونه کلك چاپېره کړل، نایاب چې زما دې حالت ته کتل نو په صدر کې یې د تازه مېوو یو دکان ته بوتلم چې د ښځینه وو لپاره پکې د ناستې ځانګړي ځایونه دي. دلته ماکتل چې یو شمېر ځوانان زلمي، ښځې او ماشومان څه خو د خپلو کورنو سره راتلل او ځنې پکې ځانته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، د یخ شربت خوږ احساس مې په وجود کې دم راوسته، اوس مې داسې محسوسوله چې د خپل ژوند د راروانو دوارو مرحلو نه په خیر او کامیابۍ سره د تېرېدو جوګه یم! د ښځې لپاره د اولاد د زېږون شېبه که د تکلیف او کړاو درانه لري خو الله پاك په خپلو قدرتونو دغه شېبې اسانوي.

او د یو نوي انساني وجود او روح راویستل د ادم (ع) او هوا د راتګ سلسله په دوام کې ساتي، د نړۍ په مخ ډېر روحونه راغلل، ډېر مخونه پناه شول، خو د کاینات حسن دغه روحونو، دغه انساني څېرو او کردارونو ښکلې کړې دي د یو نوي روح نوي وجود جواز زه هم جوړېدونکي وم، دا احساس زما د هستۍ لپاره د بقا وو، دغه حواله زما د ژوندي پاتې کېدو وه او زه مور جوړېدونکې وم ـ هو زه مور جوړېدونکې وم ـ

دا خو یو داسې احساس وو چې زما د ژوند ډېر زخمونه یې ټکورول، لکه د تودې پهې په دې زخمونو پرېوتو او د راحت او سکون یو خوب، یوې جذبې د اوس نه راته لکه د مور الله هو ویل، ما د یوې شېبې لپاره هاغه شېبه تر سترګو کړه، چې د دردونو په یوه لویه روانه ورا (جنج) کې یو غوندۍ موندۍ، پوست مالوچ ګوډاګي، زما غېږ ته راغی...

داچې ولې ولې چاچۍ (وړې وړې چاچۍ)، دا چې واوه بچي دي! دا چېرته وو؟ ته ... چرته وې؟ او دغه شېبه کلکه ما خپله سینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې نيولې وه، زما ماشوم سترګې غړولې ما ورسره په وړه خوله د هغه په انداز خبرې کولې، کله به مې يې يو لاس را اوچت کړ، او پنجه به مې ښکل کړه، کله بل لاس په پنجو کې، کله به موسکې شو، کله به يې شونډې بوسې بوسې کړې، کله به يې مخ ترش کړو، کله به يې سترګې وغړولې او کله به يې سترګې پټې کړې، زما دننه د مور احساس به په هغه لکه د شبنم پونه پونه کېد، دهغه د څېرې ګل به لکه زما د لاسونو په ډنډر ښکته پورته کېده! د نایاب، هلمند او زما وارث زما په لاس زما په غېږه کې د مينې او محبت يو سمندر کې د خپلو جذبو دننه داسې په غورځنګ شو چې هرې چپې يې زه د خپل ژوند د راتلونکي په سفر کې تر لرې لرې يوړم، ناست خلك د دکان نه پاڅېدل روانېدل خو زه د خپل خيال د مارغه په وزر اوس د يو بل سفر لپاره د خپل وجود د سفر لپاره په الوت شوې وم، زما فکر د نيويارك ښارپه دنګو ماڼو زړه راښکونکو ښکلا ګانو داسې په ولکه کې اغستي ووچې د نایاب دې غږ د حقيقت دنيا ته راوستم، پاڅه چې ځو...

هن! ما زر خپلو ښو ته ځمب ورکړ، لکه چې دې خيالاتو په رېښتيا زما سترګې د څه وخت لپاره درنې کړې وې، ما د بورقې پلو په مخ برابر کړ، لاسي بېګ مې راواخيسته او دواړه د دکان نه راووتو، ماسپښين کور ته راورسېدو، اوس درې ورځو لپاره هاغه ورځ ته انتظار وو چې موږ به بيا ورتلو، او بيا په دريمه ورځ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې د دې مقصد لپاره پېښور ته روانه شوم، نن د دې ځای عمله لا په ځای نه وه، د لږ وخت انتظار نه وروسته هاغه ځوان بیا زما مخې ته پخپل ځای ناست وو، زه یې وپېژندم خو ما بیا هم خپله رسمي پېژندګلو ضروري وګڼله، دهغه د لومړۍ ورځې راکړي رسید مې ورته په مېز مخې ته کېښود، دغه کس اول په کمپیوټر څه اوکتل بیا یې راته خپل پاسپورټ د دې وینا سره راکړو چې په پنځلسم مارچ به سحر اوه بجې تاسو اسلام اباد ته ځئ! د امرکې سفارت ته. زه پدې خبره ډېره خوشحاله شوم، ماویل چې د سفر د ا ټولې مرحلې څومره ژر سرته رسي لاښه ده، د مغزو نه مې بوج اخوا کېږي.

دغه کس راته دا مشوره هم راکړه چې خپل ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور داسې شیان چې ستا کېس پرې قوي کېږي د ځان سره واخله، د پاسپورټ د پاسه یې راته په سپین چټ دغه ټاکلې نېټه او وخت لیکلي وو، ما داسې وګڼل چې دا سفر اوس ډېر اسانه شوي دي، خو سحر اوه بجې د مردان نه ، امریکې سفارت اسلام اباد ته رسېدل زموږ لپاره ناشونې وه.صلاح مو دا وکړه چې یا خو به یوه ورځ د مخه ځو او یابه د شپې سفر کوو، اخر مو فیصله دا وکړه چې یوه ورځ مخکې به ځو، او شپه به پېنډۍ یا اسلام اباد کې کوو، زموږ یو ملګري د دې لپاره موږ ته د راتلو بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه، دغه ملګري سره د خپلې کورنۍ د غړو اوسېدو، نایاب زما ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور ټول تعریفي اسناد او دستاوېزات په بېګ کښې ډېر ترتیب کېښودل.

د ستاویزات خو یې ټول په یو جلا فایل کې خوندي کړل، دې سره سره مو هاغه کتاب ماډرن پوېټري اف پاکستان چې د کوم پرېنسټ چې زه امریکا ته غوښتل شوې وم هم کېښود، په سفارت کې پکارېدل، د پروګرام لپاره ټول ایمېلونه چې د پروګرام پکې وو هغه مو هم د نورو کاغذونوسره کېښودل او داسې د کورنه د ډېرو دعاګانو د پلو لاندې په څوارلسم مارچ مازیګر موږ د کوره روان شوو او مابنام ناوخته اسلام اباد ته ورسېدو، دلته حاجي صیب د خپل ذاتي ګاډي سره زموږ په انتظار ولاړ وو، زموږ یې ډېر تود هرکلي وکړ او په خپل ګاډي کې یې کورته ورسولو، د حاجي صېب کور د اسلام اباد په اطراف کې نسبتآ په یو د کمې ودانۍ په علاقه کې وو چې ډېر د ارام او سکون ځای وو، هېڅ شور او غالمغال نه وو.

مېرمن یې ډېره مینه ناکه پښتنه او مونځ ګزاره ښځه وه، هغې هم په ډېره مینه زموږ هرکلي وکړ، په خپل کور کې سره د ستر پردې یوه ځانله د ارام ډکه کوټه یې موږ ته پاکه تیاره ساتلې وه، د حاجي صیب مېرمن د چاي، شربت او ډوډۍ نه وروسته ماسره ډېره ناسته وه، د هغې تجربه کار او ځیرک نظر زما د حالت پوره پوره اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله، ته خو لکه چې ناروغه یې؟ هغې د یوې نرمې پستې موسکا سره زما د وجود جاج واخیسته، هو... بس! ماهم وخندل په ځمکه په پسته توشکه ناستې زما د وجود نه ټوله ستوماني لرې کړه، خپلې دواړه پښې مې ښې په ارام وغزولې، ملا مې په تکیه برابره کړه، چې پدې کې زما د ملګري نګار رووف زنګ راغی، خور ته چرته یې؟ انټرویو ته تللې یې؟! هغې رانه سمدستي پوښتنه وکړه، زما د خپلو سکه خوېندو پشان دې هم زما د ناروغۍ په هکله زما ډېر تشویش لرلو او خور راغلې یو سبا سحر وختي به ورځو دعا کوه! په لنډو لنډو مې ورسره څو خبرې وکړې، بیا بیا به یې راته د ځان د خیال ساتنې پخلې کولو مابه ورته وخندل چې فکر مه کوه! خیر به شي، اوس د حاجي صیب واړه بچي کله کله په لوبو منډو کې د کوټې د نیم کښنو وره نه به ماته واضحه ښکارېدل، ماته دا وخت داسې محسوسېده لکه چې د دې ماشومانو ترڅنګ زماهلمند هم واړه واړه پلونه اخلي، کله کله په ځمکه راپرېوزي، پوزه یې په پړمخ پرېوتو وینې شوې وي، زما زړه ناقلاره شو، وئې خورې شوی، خېر دی، ګوره مېږی دې مړ کړو، عاجز کور ته روان وو کور ته یې اوږه ورړل تا ترې ټول توې کړل، بس ژاړه مه ښه الاهوـ ما داسې وګڼل لکه چې په ژړا ژړا مې خپل هلمند د ځمکې نه راوچت کړو په اوږه مې واچولوـ د ماشومانو شور، خنداګانو او ژړاګانو تر ډېره وخته زه په داسې کېفیت کې وساتلم دا وخت زه په کوټه کې یوازې ناسته وم، نایاب د حاجي صیب سره مېلمستون (بېټهک) کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وه او د حاجي صېب مېرمنې د سبا سحر د پاره خپل پاتي نيمګړي کارونه سر ته رسول د مردان نه تر اسلام اباد سفر زه ډېره ستومانه کړې وم، سترګې به مې مرغۍ مرغۍ شوې کله کله به خوب په ناسته جوته راکړه ما سره د ناياب فکر وه زه هيڅ نه پوهېدم چې د ملاستې به څنګه پروګرام وي خو زر د حاجي صېب مېرمنې زما دا پرېشاني زما نه لرې کړه دا کوټه ستاسې دواړو د ملاستې هم ده، هغې د شنو چايو او وچې مېوې پتنوس زما مخې په دسترخوان کېښودل . ته به څومره ستړي يې، چايې وڅښه چې دمه شې او بيا راسره خپله هم کېناسته او د کوټې نه بهر د ماشومانو د شور غوغا نه راتله، ټول مې اوده کړل سحروختي بيا سکولونو ته ځي، هغې په روڼ تندي ماته د بېمار د بادامو چکۍ مخې ته کېښودې . دا به څومره ستړې وي، په کور کې ددومره وړو لويو خدمت کول په يوازې ځان ډېره ګرانه وي، ما داسوچ کولو چې د کوټې دروازه چا په مزه مزه وټکوله زما ښه کلک يقين وو چې دابه حاجي صيب او ناياب وي، راځئ! او د دې سره لومړي حاجي صيب او بيا ناياب کوټې ته راننوتل، خو حاجي صيب په دروازه کې په ولاړه ولاړه مانه يې پوښتنه وکړه، خور! څه مسله خو به نه وي؟ ماورته وويل، نه حاجي صيب! داسې ګڼم لکه چې خپل کور کې يم، کور دې ودان، حاجي صېب د تلو اجازت واخيسته، په دې وېنا چې اوس تاسو ارام وکړئ سبا سحر وختي به زه راپاڅېدلی يم چې په وخت لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نایاب ترډېره وخته ماته بیا بیا دا خبره کوله چې هلته به تانه ډېرې پوښتنې کېږي ته ورته ځان تیار او ذهن بیدار ساته.

مابه ورته وویل سمه ده سړیه! اوبه شي اوس لږ ارام پکار دی . زما په داسې بېزارۍ به نایاب کله کله لکه د ماشومانومرور غوندې شوـ یره هني ! یاده دې وي چې ماته په دواړو کورونو کې (پلارګنۍ او سخرګنۍ) لوی واړه هني یا هني ګل وایي . ما خو بس د ډېرې ستومانۍ نه هغه خورې بسترې ته خوار خوار کتل، کومې چې لحظه په لحظه ماته دا اشاره کوله چې هرڅه پرېږده کېږي به خو ته راځه ځکه چې نوره ناسته ماته بیخي ګرانه شوې وه او بس ځان مې په هغه بستره وروغورزولو، مخ مې دېوال ته واړولو، د پستې تولیۍ احساس سمدستي دمه کړم، سترګې مې سمدستي پټې کړې او نایاب ته مې د کوټې د باتۍ د ګل کولو ووې . هغه هم زما سره ډېر بې ارامه وو خو د هغه تسلي به چا کړې وې . زما ټپ کړی فایل یې بیا راواغستو او د یو یو کاغذ یې پکښې بیا جاج واغستو، ما به په نیمه رڼا او نیمه تیاره کوټه کې د کاغذونو د پاڼو په اړولو ورو غوندې مخ راواړولو، بس دی اوس اوده شه . خو د هغه په سترګو کې خوب چرته وو ډېره لحظه زه هم د هغه د ویښې پرېشانۍ پرېشانه وساتلم خو اخر خوب یوړم . او بیا چې د سحر د اذان په بختوره نعره الله اکبر مې سترګې پرانستې نو لږ خوب راته ډېر ارام راکړی و، زه په یو نوي طاقت اوچته راپاڅېدم، نایاب داوخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشناب کې وه، او چې څنګه رابهر شو نو ماته داسې ښکاره شوه لکه چې ټوله شپه یې په ویښه خوړلې وي، زه مونځ کوم ته هم ځان تیار کړه، دغه وخت هم د هغه تادي د کتو وه. تانه خو مدام ګاډی روان وي، ما یوځل بیا په خندا کې په هغه یو ټک وکړو. خو د کوټې نه بهر د کور چپتیا مونږ ته دا ښکاره کوله چې د کور نور وګړي په خواږه خوب اوده وو، یو د چا د غاړې د تازه کونې غږ مې څو شیبې د مخه اورېدلی وو چې په کور کښې د یو کس نیم د ویښې احساس یې راکړو. ماهم مانځه ته ځان تیار کړی وو او چې د مونځ سلام مې وګرځولو نو نایاب د تګ د پاره ټوله تیاري سرته رسولې وه. ما د ګړۍ مخ ته بیا بیا کتل اوس مونږ ته وتل پکار دي د نایاب سترګې خو مسلسل د ګړۍ په ستنو ښخې وې. خو دا وخت به ګاډي چرته وي؟ ماته په بنده کوټه کې د بهر د دنیا د تیاره رڼا هیڅ اندازه نه کېده. داسې ښکارېده لکه چې بهر به لاتوره شپه وي. زما خیال دی چې حاجي صیب د پرون راسې مونږ سره ډېر په عذاب شوی دی. مونږ ته خپله تګ پکار دی. د نایاب د دې خبرې سره ما هم اتفاق وکړو. مونږ د کوټې نه ورو شان راووتو. د دروازې داسې خلاص پرېښودل مې هم نه غوښتل هسې نه دغه وخت د بهر نه څوك کور ته ننوځي، څوك ترې غلا ونه کړي خو کور کې په چا غږ کول هم د هغوي د تکلیف نه خالي نه وو. د خپلې دې ویرې ذکر چې مې نایاب ته وکړو، هغه ووېل فکر مه کوه، د مونځ اودس خلك دي اوس به راپاڅېدلې وي. د سرك په غاړه یوه ټېکسي لکه چې زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تمه ولاړه وه، ټیکسي کې کېناستو. نایاب ورته ځای په ګوته کړو او بیا لږوخت پس ټېکسي ولا مونږ. هغه ځای کې د سرك غاړې ته ښکته کړو چرته چې په لږه فاصلهد سفارت خانو هغه اجتماعي مرکز یا اډه وه چې د ډېرو هېوادونو سفارت خانو ته دغه خلك په مقرره ګاډو کې رسولی شي. دلته حفاظتي انتظامات دومره سخت وو چې د تکلیف او ستړیا یو ځانله داستان دی. لحظه په لحظه د تپوس پوښتنو او تالاشۍ ورکولو نه پس هغه ځای ته مونږ دواړه شریك ورسولی شو د وم ځای نهچې به یوائې زهد ګاډي په ذریعه مخکې ورلی شوم. دا د ناستې یو ډېر ښایسته لوی ځای وه چې پکې دوکانونه، هوټلونه، نېټ کېفۍ او داسې نور کاروباري ځایونه وو چې د راتلونکیو خلکو د ضرورت او اسانتیا خیال یې ساتلی وه. دلته به نایاب زما نه یوازې پاتې کېدو او په ژوند کې په لوړمبي ځل دا احساس وشو چې د ژوند د ملګري نه یوازې چرته تلل یا دهغه نه یوازې پاتې کېدل په ژوند څومره د تکلیف خبره وي!. خو د دې ازمېښت نه به مونږ څه ورځې پس خامخا تېرېدو خو د نن جدایي خو د یو څو ساعتو وه په دې خیال مې ځان پورې وخندل او ډېر په چابکو قدمونو مې ځان هاغه کاونټر ته وررسولو چې د ګاډي دپاره کرایه پنځه سوه کالدارې پکې جمع کولې شوې.

دلته د دې پېسو ماته د ټګ د راتګ غبرګ ټیکس راکړلی شو او ماته یې د وړاندې ټګ د پاره یو ورکوټي بُوتهـ ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورننوتو اشاره وکړه . دلته یوې ښایسته پېغلې تلاشي اخسته . د کاغذونو د یوې یوې پاڼې پلټنه یې کوله دغه کتابونه کاغذونه هرڅه د کېمرې د سترګې نه تېرېدل . اوس به زه د یوې لویې پردې د شا نه د ګاډو لوی ټرمینل ته ورتلم او د دې ځای خلکو ګڼه ګوڼه د مېلې په شان زړه راښکونکو منظرونو به اوس د نایاب څېره زما د سترګو نه پنا کوله ما یو وار بیا په ورستو وکتل، نایاب د هرڅه نه بې نیازه ولاړ وه د هاغه منظرونو نه کوم چې د هغه مخې ته لکه د فلم د سکرین چلېدل خو دهغه په مخ د ژوند د هیلو یوه ډېره ښایسته رڼا وه چې د خپلو سپینو برېښېدونکو شغلو په ژبه یې ماته خدای په اماني کوله، د هغه لاس هم پدې اشاره راولاړ شو زه د هغه په مینه او خپل اعتماد ډېره تکړه وم، خو بیا مې هم څه فکرونه او اندېښنې خامخا لرلې، دغه اندېښنو به زما د تاترې په شان د لوی اعتماد مخې ته هم کله کله خپل سرونه راوچت کړل هسې نه وېزه . . . او د دې ویرې سره به مې خپلې ټولې ستړیاګانې او منډې ترړې رامخې ته شوې، د نایاب یوه یوه ستړیا به مې هم مخې ته ودرېدله . په دې ټولو سوچونو وسوسو او خوشحالو کې د هاغه لویې ګاډي مخې ته اوس د مسافرو په قطار کې ولاړه وم کوم چې د تګ د پاره چمتو ولاړ وو . اوس یوه شېبه پس زه هم په یوه ښایسته ارامه چوکۍ ښه په سُر کې ناسته وم، لکه چې د امریکه د سفر د پاره مې د الوتکې په پوړۍ ښه اېښودې وي . چې لږه ساه صورت شوم نو په ګاډي کې د ناستو ولاړو د مسافرو څېرو ته مې پام شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره څېره د امید او ناامیدۍ ګډوډ تاثرات د ورایه ښکارېدل، زه هم د هغوي په منځ کې ناسته وم، زما هم ټول امېدونه د دې سفر په اړه د خپل راتلونکي بچي د روڼ سبا سره تړلي وو، د هغه راتلل هم را نژدې وو په چوکۍ ناستې نه پس مې خپل سر وروغوندې شاته ولګوله د ارام او استراحت احساس د دې ګاډي په تګ کې لکه د ځانګو خوند راکولو، دغه استراحت یو ځل بیا په ما غلبه وکړه زه یې په خیال خیال کې ډېره لرې یوړم زما د بچي څېره یو ځل بیا د خیال په شیشه راوځلېده زما د ژوند د رڼا ګانو د مشال مخ، زه خو دا ټوله سخته ستا د ژوند د ښه کونې لپاره په ځان تېروم، که چېرې د دې سفر نه ستا د ژوند څه ښه لاره راووځي، ستا مستقبل ښه شي، د اځل ما د خپل بچي سره داسې خبرې کولې لکه چې هغه یو لوی زلمی وي.

د مور او پلار د ژوند یوه یوه سخته یې د خپل وجود او ژوند سره ډېره د نژدې نه په خپلو سترګو لیدلې وي، لکه چې هغه په دې پوهېده، خپل دواړه لاسونه به یې زما د غاړې نه لکه د هار چاپېره کړه، په کټ کټ به یې وخندل، زما په سترګو کې به اوښکې راغلې د خپل وطن په وجود د لمبو او وینو تصور به رامخې ته شو. درز شي ـ ـ ـ ډز شي ـ ـ ـ او بیا خبر راشي د وطن خاوره بیا په وینه خړوب شوې وي د وطن بچي په وینو کې پراته وي، چاپېره د خلکو چغې نعرې وي، ژړاګانې وي ویرونه وي خلك په خپلو مئینو پسې ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوي لټون کوي، میاندې خپل مخونه ټکوي زما بچی سحر د کوره وتی دی مزدورۍ پسې تللی دی، بې اسرې پاتې نوې ناویانې په لاسونو د واده نکریزو ته ګوري او د غم سلګۍ وهي پټې اوښکې تویوي، لکه چې په دې لاسونو یې د خپل جانان تیکه تیکه وجود په وینو سُور راټول کړی وي ـ د اسمان رنګ د بارودو په لوګو تور تبنتېدلی وي لکه چې اوس درنګ ساعت له یو بل ځای د سرو وینو باران راروان دی ـ اف!! یو ځل بیا د سرو وینو سېلاب راتلونکی دی په دې وینې وینې تصور زما مرۍ کلکه ونښته خله مې بیخي ونښته ځان سره د راخستي د صفا اوبو د بوتل نه مې یو غټ غړپ وکړو خو زما اعصاب دې تصور ډېر لړزولي وو خو دلته هم کله کله به زما په راټوله غېږه کې لکه چې څه ورو غوندې وخوسکېدل زما لاس پهورو شان زما د غېږې نه زما خېټې ته ورغوزېدو او بیا به لکه یوه وړه منګُل زما په لاسو ولګېده ـ ماته داسې ښکارېده لکه دواړه منګلۍ زما اوښکې اوچوي ـ ده بیا اړخ بدل کړو دغه وخت د ژوند او مینې یو احساس زما اعصاب بیا قوي کړل، ما یو ځل بیا د خپل فکر د بدلولو په نیت د خپلو کاغذونو جایزه اخسته ـ خپل ټول کتابونه مې وړاندې پراته وو، دې تخلیقاتو ماته یو لوی نوم او ستر مقام راکړی وه ـ زه ډېره مطمئنه شوم د اطمینان یوه اوږده ساه مې راښکله ـ داسې ښکارېده لکه چې زما بچي د خوب نه خوره وره ستوماني ویستې وي ـ د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شینکي تماشه کوله، د سپرلي موسم د خپلو ټولو رنګونو او خوشبویانو سره د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په وجود خور لیدي شو، او بیا د ګاډي ډرایور به لکه د کلینډر اواز کولو، ایران ایمبسي، په لوي ګاډي کې د ډرایور غږ په ګاډي کې د لوډسپیکر په مرسته تر هر چا ډېر ښه رسېده، د ګاډي نه یو کس د دې سفارت مخې ته ښکته شو، دغه رنګ د کویټ او د چین د سفارت خانو وړاندې هم څه کسان ښکته شول او بیا چې په لاره هرڅومره امبېسیانې راتلې نو د ګاډي نه به ورته د ډرایور په غږ څوك نه څوك ښکته شو۔ اوس د ګاډي نیمې سورلۍ په لاره لاره کوزې شوې وې او پاتې نیم کسان ټول د امریکا سفارت ته روان وو، او اخر هاغه اواز هم راغی چې ګاډی پرې پوخ ودرېدو۔ امریکن ایمبسي! ... د دې غږ سره ټول ناست کسان په یو وخت د خپلو چوکیو نه پاڅېدل، زما مخې ته ډېر خلك ولاړ وو ځکه خو زه په خپل نشت ناسته وم او د کړکۍ نه مې د امریکې د ایمبېسۍ نه د ګېرچاپېره علاقې جاج اخستو۔ یو دوه امریکنیان د ورزش د پاره په منډه وو چپه چپتیا وه د مرغو او نورو مارغانو ښایسته ښایسته غږونو په دې چپتیا کې سندرې زمزمه کولې ۔زړه مې د هیبت نه هم درزېدو۔ د امید او مایوسۍ په یو عجیبه غوندې حالت کې وم ۔ افسوس مې کولو چې دریغه نایاب سره مې په موبایل خبرې کولې شوې خو موبایل خو یې رانه ډېر مخکې جمع کړی وه، دګاډي نه ښکته شوي ټول کسان د دې سفارت د ودانۍ مخې ته د ونو لاندې په چوکیو کېناستل، دلته د مخکې نه هم ګڼ خلك ناست وو، ما خپل پاسپورټ د فایل نه راوښکه ورسره مې څو نور کاغذونه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیار په لاس کې ونیول، ټولو خلکو هم دغسې کړي وو، لږه شېبه وروسته یو امنیتي افسر ټول په قطارونو کې ودرول، زه هم د یوې خایسته نوې واده کړې پېغلې سره په قطار کې ولاړه وم.

وار په وار د ټولو کاغذونو کتنه کېدله، او یو یو کس به په قطار کې وړاندې کېده، موږ اوس ددې پړاو نه د سړك بلې غاړې ته د هاغه دروازې مخې ته یو ځل بیا په قطار کې ولاړ وو، اوس د دې ځای د عملي په لاربنوونه ټول کسان منظم د استقبالیې مرکز ته ورتلل وو چرته چې د زنانود تلاشي لپاره بیا یوه ښایسته پېغله ناسته وه، هغې د ټولو زنانو بدني تلاشي هم کوله او د هغوي کاغذونه یې هم ډېر په سمي او غور کتل دې سره سره د ښځو په لاسي بېګونو یې هم نظر ساتلو د ډېرو زنانو د بېګونو نه یې د سینګار شیان او نور شیان، د دوایانو پلتې، نوك تراشې وغېره د ځان سره جمع کول، او د دې هر څه به یې رسید ورکوه، ما په دې غرض خپل بېګ د وړاندې نه جایزه کړ، خو داسې څه پکې نه وو پراته، پدې دوران کې مې فهمیده ریاض صاحبه په نظر راغله، د هغې هم په ما سترګې لګېدلې وې، زه ورته زر نژدې شوم، په مینه یې ترغاړې باسلم، په دواړه مخه یې ښکل کړم، د هغې ټول کارونه سرته رسېدلې وه، ځکه نو هغه د مخکې تګ مرحلې ته تیاره وه ما کتل چې فهمیده ریاض ته دې پېغلې د ځینو هدایاتو سره یو چټ ورکړو چې د زیړ رنګ په قطار کې به مخکې ځي ـ زما تلوسه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتي وه د جينۍ سره د مختلفو رنګونو چتونه پراته وو چاته به يې يو رنګ چتر ورکولو او چاته بل رنګ. د لږ انتظار نه پس اماته يې هم د زيړ رنګ چيتر راکړ، زه هم د دې رنګ په قطار کې په ورو ورو روانه شوم، د هر رنګ د قطار لپاره به د بېلو بېلو رنګونو پړې تړلي شوي وو، دا ټول رنګينه قطارونه نزدې هاغه بوتهـ ته رسېدلي وو، چېرته چې به د پاسپورټ او د نورور کاغذونو لومړنۍ کتنه کېده، ماته په دې قطار کې په روانه داسې ښکارېده لکه چې خپل ماشومتوب راباندې غږ کړی وي، زه خپلې ماضي ته ورسېدم، چې ډېره وړه وم، د خپلو همځولو سره به مې لوبې کولې، کله کله به مو دغه رنګ د دوو غزېدلي پړونه رېل ګاډي جوړ کړ، پدې قطار کې به په وړو وړو پلونو د همځولو نه زه مخکې روانه وم او يابه د نيا د کور په دروازه کې يو د ېوال سره د پروت لويې د نښتر په تير به په قطار ناست وو، دا به مو رېل ګاډي وه.

موږه لا نه يو خبر؟!

د وړوکوالي عمر

ښه مې ياد دي، نه هېرېږي

د نيا د کور په دوراه کې به مو لوبې کوې

هلته يو لويې د نښتر تير به د ېوال ته پروت وو

موږ به پرې ناست وو تابه ووې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به رېل ګاډي وي!
راځه!
ته ماسره زما ډبه کې جوخته کېنه
موږه به دواړه لکه یو ځای کراچۍ ته ورځو
هلته به سیل د سمندر کوو، لامبو به وهو،
مابه د خپلې لوپټګۍ نه بورقه جوړه کړله
تانه په وروسته غونډه مونډه شانې کېناستمه
ګاډي به ورو ورو په مزه مزه تامخکې بوتلو
مابه د مخ نه پلو اخوا کړو د سیل د پاره
تابه په قهر راته وکتل چې مخ دې پټ کړه
بهر د ګاډي، نه ولاړ خلك دې مخ ته ګوري
ځومره موده اوشوه چې اوس هم لاپه لاره کې یو
د کراچۍ د سمندر سېل مولا کړي نه دي
خو... وخت مو ګاډي کې په خپله خوښه خدای زده،
چرته... کوم یو ځای ته بوځي
موږه لاته یو خبر!!
(حسینه ګل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم د دې رنګينه پټۍ نما پړو په راښکلې کرښو کې په قطار روان وو، دغه بوټهـ د يـوې خيمـې شـکل لرلـو، دننـه پکـې دفتـري سـازو سـامان، کرسـۍ، مېـز، کمپيـوټر پـه نظـر راتلـل، د کاغـذونو درانه درانه فايلونه پکې ليدي شول، يو خايسـته ځوان پکـې ناسـت وو، سلام يې وکړو او د پاسپورټ غوښتنه يې وکړه پاسـپورټ يـې دننـه او بهـر سرسري وکتـه بيـا يې پـه پاسـپورټ د لګيـدلي تصـوير سره زما د مخ موازنه وکړه، دې دوران کې هغـه يـو کاغـذ راوغسـتو او په کاغذ يې نظر واچولو يو ځل يې بيا کاغذ د سر نه ترپايـه وکتـو ښښنه غواړم! ستاسو نوم خو په دې فهرست کې نشـته! هغـه پـه اردو ژبه ښښنه وغوښته.

ماورته زر په پاسپورټ باندې لګېدلي سپين چيټ په ګوته کړو چې د راتګ په کومه نېټه يې راغوښتنې وم او نن دغه نېټه وه، هغـه وويل سمه ده خو! ماسره په فهرست کې ستاسو نوم نشته زما د ښـو نه لکه چې ساه اووتـه لينګـي مـې پـه رېږدېـدو شـول تـه بهـر کېنـه لږ ساعت پس بيا معلومات وکړه کېدي شي دې دوران کې بـل فهرسـت موږ ته راغلي وي ـ زه خو ټول طاقت جوابې کړې ومـه نـوره يـو قـدم مخکې نـه شـوم تلي، خـو کـول خـو دغسـې وو، خفـه ذهيـره واپـس د هاغه ځای نه بيا پـه هاغـه کرښـه کـې را روانـه شـوم، واپـس د ونـو پـه سـيورې پـه يـوه چـوکۍ کېناسـتم د ځـان سـره پـدې نـوي راپېښ صورتحال مې سوچونه کول دې دوران کې مې نظر پـه يـو دنـګ لـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُورسپین زلمي پرېوته، چې په څېره یې د خپګان او مایوسۍ ګردونه الوتل د پرېشانۍ نه تري ناسته نه کېده په ولاړه په سوچونو کې ډوب وه او هم د غه وخت د هغه نظر پر ما پرېوته لکه زما په مخ لیکلي مضمون یې ټول په ټوله لوستلي وي.

زر را وړاندې شو زما مخې ته ودرېده...

وبښئ...! تاسو؟ هغه په انګرېزۍ او اردو کې زمانه څه تپوسونه کول خو که هغه د اردو د وینا په انداز او لهجه زه د ټکه پوي شوم چې هغه پښتون دي! او وروره! زما نوم په لسټ کې نشته او زما په دومره ویلو هغه زر لاس تندي ته راواچولو اوس هغه په پښتو غږېدو زما هم دا مسله ده، هغه هم ډېر مایوسه وه، خو اوس زموږ د دواړو مایوسي اخوا شوې وه، هاغه احساس زموږ نه لرې شوې وو چې ګنې د ټولو کار وشو یو زه پاتې شوم، کېداي شي داسې نور خلك هم وو په هرحال هغه دا زیاته کړه چې زه یو ورکشاپ ته روان یم! اخر د پښتنو سره داسې ولې کوي؟ د هغه دننه لساني نفرت او کرکه رالړزېدلي وه، وروره خبر به شي تسلي مې ورکړه او بیا د یو بل نه خبر نه شو ډېره لحظه پس بیا وراغلم خو صورتحال هم هاغسې وه. اوس زما دلته نوره ناسته هسې عبث وه خو د سوچونو پنجورو مېږو مې لکه د شوبلکې په مغزو پنجې ښخولې کېدي شي دې تګ کې زموږ خېرنه وي په دې خبره مې ځان ډاډمن کړ او بېرته تګ لپاره یو تیار ګاډي ته په ډېر استقامت راوختم، چې ګاډي په حرکت شو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایوه نظر د ناستو ولاړو خلکو په څېرو واچوه، ډېرې څېرې ډاډمنې وې خو ډېر مخونه لکه زما د مایوسۍ کردونو خړ کړي وې، ماسره په یوې چوکۍ ناستې د پوخ عمر ښځې خپلې ملګري نه پوښتنه کوله ، واېټ چیټ ملي؟ هغې بلې ورته په ډېرغرور ځواب ورکړ، هان! ماته د حاجي صېب خبره رایاده شوه چې د وېزې د ورکړې په صورت کې امېدوار ته په دغه ورځ سپین چیټ ورکولې شي.

پدې خبره ما د دغه ښځې مخ ته بیا بیا کتل، څومره خوشحاله ده، ډېره ډاډمنه وه، دې کې ګاډي خپل ټرمینل ته بېرته ورسېده، زه چې په درنو درنو پښو هاغه لوي د مسافرو ځای ته راننوتلم نو نایاب مې په انتظار ولاړ وو، څومره به خفه شي! ماسره د ځانه سېوا د هغه غم وو، ډېر راسره کړېدلي وو، زما په مخ لیکلي شوي مضمون هغه د لرې نه ولوستلو، ولې خیر خودي! زما د لاسونه یې بېګ او ټول کاغذونه واخستل په ارام په یوه څوکۍ کېنولم، ټول صورتحال مې ورته په مزه مزه مخې ته کړ، هغه وویل مونږ ته زر د دې ځایه تلل پکار دي چې خپل سېل فونونه ترلاسه کړو او د اظفر اقبال سره اړیکه وکړو، خپل سېل فونونه مو ترلاسه کړل او د اظفر اقبال سره مو رابطه وکړه، هغه مې د ټول صورتحال نه خبرکړ، هغه هم لږ خپه شو خو راته یې وویل چې تاسو بېرته مه ځئ! زه معلومات کوم لږ ساعت وروسته د اظفر اقبال زنګ راغی هغه وویل لږه غلطي د پېښور سپیډیکس کوریر والو نه شوې ده تاسو یې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې نه يي! موږ ورته نېټه اولسم مارچ یاده کړې وه، د اظفراقبال په دې خبره موږ دواړه خپل سرونه ونیول دلته زموږ ایسارتیا عبث وه، د سوچ کولو لپاره دواړه یوې خواته کېناستو خو د بېمارۍ په دې حالت کې نن بېرته مردان ته تګ او بله ورځ بیا راتګ زما لپاره ډېره ګرانه خبره وه، فېصله مو د بېرته تګ وکړه حاجي صېب ډېر وس وکړ چې موږ د هغه کره پاتې شو خو د هغه نه مو پدې وعده رخصت واخسته چې سبا به هم داسې کوو خو نن کورته تله پکار دي ـ تر مردانه د نوي ناڅاپي راپېښ صورتحال سره تله داسې وو چې په ټول سفر کې مو خپل سرونه نیولي وو، د دې صورتحال نه چې به مې خپل سوچونه او فکرونه و تمبول نو یوې بلې پرېشانۍ په مخه کړم، د مور مې مشره خور چې زما ورسره ډېره مینه وه، ډېره ناروغه وه د ورور او خوېندو نه به مې هره ورځ په ټيلفون د هغې د حالت پوښتنه کوله دا څو ورځې مې د هغې پوښتنه هم نه وه کړې، چې څنګه به وي؟ په دې خو پوې وم چې هغه د یو څو ورځو مېلمنه ده، خوراك او خبرې یې پرې ایښې وې، خو د ساه ګانو حساب الله پاك ته معلوم وي، بس هغې هم خپلې ساه ګانې پوره کولې د ترور بې بې د مینې او محبت ټول خواږه مې رایاد شول، سترګې مې نمجنې شوې، زما او د نایاب ترمینځ تر ډېر وخت د چوپتیا پرده خوره وه ته مایوسه کېږه مه! الله به خیر کړي، د ډېرې ژورې خاموشۍ پرده اخر نایاب څيرې کړه، نه تروربي بې مې یادېږي، ما خپلې اوښکې په کاغذي رومال وچې کړې، د کور ټول غړي زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې بې ځایه تګ او کړاو ډېر خپه شول، اوس اظفراقبال ماسره یو ځل بیا د خپلې اړیکې سلسله جوړه کړه، ماسره داغم وو چې د پاسپورټ د پاسه په لګېدلي سپین چټ خو نېټه یوه ده او ځو چې په بله نو موږ سره تصدیقي پرچه نه وي.

اظفراقبال وویل هېڅ خبره نه ده، زه به د شوې غلطۍ له سوبه نوې نېټه تاته په یو برېښنالیك کې درولېږم، دغه برېښنالیك د ځان سره راوړې! سبا له د تګ لپاره مو بیا لاره ونیوه.

د حاجي صیب کورنۍ هم زموږ په کړاو خفه وه، د مېرمن خو یې زما د بیمارۍ له وجې ماسره ډېره همدردي وه، شپه مو بیا په نوو نوو اندېښنو کې تېره کړه، نن سهار په توره خړه د حاجي صیب خوریي موږ د حاجي صیب په موټر کې روان کړي وو، د اسلام اباد هوا او موسم د سهار نه تودوخه لرله خو بیا هم د اسلام اباد په وجود خور د شینکي لباس انساني نظر او زړه ته د ژوند یو نوي حرارت ښنلو، لږه شېبه وروسته موږ د ګاډي نه په هاغه ځای راښکته شو، اوس به بیا د هاغه پړاوونو نه تېرېدل وي؟ د اظفراقبال زنګ راغی زمونږ د راتګ نه یې ځان خبرولو. دا ځل د هغه په اواز او د خبرو په انداز کې زمونږ د پاره نوی امید وه ځکه خو ډېر ژوندی ژوندی غږېده، انشاالله ! الله خیر کرې ګا!

د هر مسلمان په دې کلمه ایمان او باور وي مرحله یوه یوه سرته رسېده، نایاب یو ځل بیا زما نه په هاغه ځای ولاړ پاتې شو، دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس زه بیا هم د پخوا په شان ناقراره کړم، ته څه! الله دې مل شه! هغه زه په دعا د راتلونکي پل سراط نه تېرولم، هاغه پرده بیا راټولېدله، زه يې د ګاډي ټرمينل ته بلې غاړې ته کولم، هاغه ګاډی که نه وه نو د هغې پشان بل لوي ګاډی ولاړ وو. په ورستو چوکو کې په یوه چوکۍ کېناستم، خپلې بې واره ساګانې مې په ځای کړې، هسې نه نن بیا...! یوې اندېښنې بیا په ما چونګارې ولګولې، دې دوران کې ګاډی بیا د امریکې د سفارت مخې ته ولاړ وو، ما بیا لیدل چې څو امریکایانو په لنډو وړو جانګو کې د بربنډو بربنډو پښو سره په منډه وو، دغه وخت د دوي د نراوښځې توپير ما نشو کولای، ماته داسې ښکارېده لکه چې دې منډه وهونکو خپل ځانونه د دې وطن د اولس وينو څښلو ته چمتو کولو او د خپل ولس د پاره يې د نورې ترقۍ منډه وهله، ماته هم خپل ځان د يوې نوې منډې لپاره توله کول وو، ما پاس اسمان ته وکتل دا ځای او د دې ماحول یوه ژوره چوپتیا لري، انسان دا خیال کوي چې دلته مارغان څنګه الوځي؟ دې خلکو خو د خپلې سلامتیا لپاره ډېرې وسیلې په کار راوستې دي، دلته خو چې مرغۍ په هوا کې وزرې خورې کړي نو د لګېدلو کېمرو سترګې هم څارنه کوي ما خپل ټول ضروري کاغذونه د سفارت لوې دروازې ته د دننه وړلو لپاره لومړي مرحلې ته تیار په لاس کې نیولي وو، د اظفراقبال هغه نوي ایمېل هم چې د شوې غلطۍ عُذر پکې ښکاره شوی وه، او د نن د راتګ لپاره پکې زما د راتللو سمې برابر کړي شوي وو، دا برېښنالیك په ټولو مرحلو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پکار راغلي وو، هاغه پېغله په خپله کرسۍ ناسته وه، هر ورځ د هغې د نظره دومره ډېرې څېرې تېرېږي چې یوه به څه یاده ساتي؟ خو زما ټول حالت داسې د ګډوډې وو چې هغې د ټکه وپېژندم او بیا مې په لنډو کې هغه د ټول صورتحال نه خبره کړه په ډېر غور یې زما کاغذونه کتل، د بدن تالاشي مې یې واخسته زېر چیټ یې د زوړ بیان سره راکړ. د دې رنګ په قطار کې په ورځې، ما په رپېدونکو ګوتو کې د اچیټ داسې ټینګ نیولي وو، لکه چې دا چټ د ویزې یقیني کولو لپاره د یو لوي زیارت تعویز وي، خو زه نن په ګړندي قدمونو په هاغه کربنه کې روانه وم، په یو څو قدمه فاصله کې هاغه بُوتهـ ته بیا مخې ته په اعتماد ولاړه وم، هاغه زلمي زما کاغذونه بیا وکتل خپل لیسټ یې راواخیسته دا ځل دا زلمي ماته عجیبه غوندې مسکی شو ده هم زه د نوم نه وپېژندم زما مخ او په پاسپورټ لرېدلي تصویر ته یې په غور کتل، جاییځ...! او د ازادۍ د دې زېري سره یې زما ټول کاغذونه ماته بېرته راکړل، زما په بدن کې لړ دم راغی، زه سمدستي د هاغه ځای نه راووتم ماته هېڅ پته نه وه چې وړاندې تله به چرته وي؟ د نورې لاربنوونې لپاره مې د ولاړ یو د امنیتي ساتونکي نه پوښتنه وکړه، هغه راته د لاس په اشاره نزدې یو څو قدمه په فاصله پورې دروازه په ګوته کړه، دربغه نایاب مې د دې نوي تګ نه خبرولي شو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې پورې ور په شا دنيا د بهر د دنيا ننداره به د کېمرې په سترګه کوله، يو دم په ګېټ ولاړ يو ځوان دروازه خلاصه کړه هغه هم سرسري غوندې زما کاغذونه وکتل او ماته يې دننه تلو اشاره وکړه، اوس زما باور نور قوي شوي وو، زما اعتماد لکه د غره کلک شوي وو، د ټولو مايوسيو او انديښنونه مې دم ختلي وو زه په يو نوي اعتماد روانه وم خو لږ وړاندې يو غږ زه په ځای ودرولم! ته دلته کېنه! او ما چې د اردو په دې کلمه مخ راواړولو نو يوې نرۍ نروچکې، تورې سکنې پېغلې ماته په يوه کرسۍ د ناستې اشاره وکړه.

دغه پېغلې زما ټول کاغذونه لټ په لټ کړل دلته زما د زړه دننه يوې نا قرارۍ بيا سر اوچت کړ، هغې دا ځل په کمپيوټر کې زما نوم لټوو، د ډېر وخت نه وروسته هغې خپل سر وروغوندې په انکار کې و خوزولو، ښننه غواړم! او دې ټکي لکه چې د ګولۍ ګوزار پر ما وکړ، زما ټوله حوصله بيا تلا ترغه شوه، هغې پېغلې او هاغه د ګېټ سنترې زمانه پوښتنې کولې څه رسمي او ځنې غېر رسمي ماته داسې ښکارېده لکه چې د ويزې د اخيستو لپاره د انټرويو هاغه پړاو هم دلته په سر راغلې ده خو ژر د يوې بلې څوکۍ نه راولاړ شوي کس چې د هغې پېغلې ورسره پدې اړه خبرې جارې وې يوڅو قدمه زما خواله راو ګرځېد، دا تور سکڼ هلك چې تورې چشمې يې لګولې وې زما وړاندې ولاړ وو، دلته ته څوك پېژني ماورته ژر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظفراقبال نامه واخسته، د ده د پوښتنې اندازه ماته د پاکستان د پولیس ښکاره شو، هغه د کمپیوټر په فهرست کې زما نوم په نښه کړي وو، اوس هغه ماته د مخکې تلو لار راکړه، یاالله!...

نور څومره تګ؟ زه چې امریکې ته ځم زما حال به څه وي؟ خو زما غوږ ته یو نري غږ راغلو چې لاړه خو شې کنه امریکې ته تګ څه ټوکه نه ده.هن! زه په روانه روانه کې ژر په ځای اودرېدم یو خوا بلخوا مې کتل، دا شاید زما وهم ووا پل مې بیا بدل کړو، دا یو عام دفتري عمارت وو چې ځای په ځای پکې د دفتر عمله په کار کې بوخته ښکارېده ماسره د ګېټ هاغه سنتري لکه د سیوري روان وو، دلته چې پېچ درپېچ ګوټ پېرونو او دفتري لړۍ نه واوړېدم نو مخکې مې یو لوي پراخه او شانداره لاونج ولیدو چې پکې لکه د هوايي ډګر د لاونج ځای پر ځای د مسافرو د ناستې لپاره چوکۍ اېښودې شوې وې، صفا ستهرا ماحول، ښایسته دوکانونه او په دکانونو کې ډول ډول خوراك څښاك څیزونو د مړو خېټو اشتها هم سېواکوله ماخو لاڅه خوړلي هم نه وو، د تېرې فکري او بدني ستومانۍ او خپګان د لاسه مې لوږه بېخي مړه شوې وه، هېڅ مې نه وو خوړلي دلته دې وړو وړو هوټلونو او کېفو ته په کتو مې لوږه محسوس کړه، بیا چې مې ځانله د دې ځای د نرخونو هسې یوه بېکاره غوندې اندازه ولګوله نو د خپلې مور د خولې یوه ښایسته خبره رایاده شوه که ګوشت ګران دي نو صبر انسان دي او ژرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل پام په بله کړ، خو دې سره د نایاب یوه خبره هم رایاده شوه د خپل ژوند او وجود حقیقت مې مخې ته شو، په هاغه حرکت چې زما بچي يو ځل بيا خپل اړخ بدل کړ، د يوې ډډې نه بلې ته واوړېدو او داسې چې د لاس د وړې پنجې او نرو نروچکو ګوتو خوځول مې هم محسوس کړو لکه چې زما دې کېفيت هغه هم ناارامه کړي وي.

زما سترګيا اولوړې هغه هم وارخطا کړي وو، د خورا ك تاته زيات ضرورت دي، دا خبره نایاب ماته بیا بیا کوله او اوس زما بچي هم ماته دغه ویل ځکه چې زما خوراك خو په اصل کې د هغه هم ضرورت وو او حقيقت هم دا دي چې پداسې حالت کې ښځې ته د زيات خوراك اړتيا وي، خو زه لږه د ځانه بې غوره شوې وم، پدې احساساتو کې راګېره وم، ځانته مې يوه چوکۍ پیدا کړه او په کراره پرې کېناستم، دلته يو غټ ټي وي سکرين لګېدلي وو، چې شېبه په شېبه پکې قدرتي منظرې بدلېدې، دغه ټول منظرونه دومره زړه راښکوونکي وو چې زه يې ډېر وخت په خپله ولقه کې وساتلم.

شنه شنه غرونه، چمنونه، ګلونه، ابشارونه، سيندونه؛ ما ځان د يوې نا اشنا دنيا په جنت کې حسابولو، زه په دې غرونو لکه د هوسۍ ګرځېدم خپل بچي به مې کله په تخرګ کې نيولي و، کله به مې د ګوتې نيولي وو، زما بچي هم دا دنيا ډېره خوښوله ماته به يې په خپلو ځلېدونکو مسکو سترګو کتل په څېره يې ډېره بختوره مسکا خوره وه، مور چرته راغلي يو؟ هغه به په وړه خوله زما نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه پوښتنه وکړه، دا زما اوستا دنیا ده، دلته ما ته د وخت د حالاتو نه راپټ کړي یې! داوګوره!

پاس اسمان ته به مو وکتل، دا اسمان څومره ښایسته دي...

دلته ستا د پاره هېڅ خطره نشته، ما د خپل بچي تسلي کوله او هاغه مور مې دلاسه کوله چې د حالاتو خونړو پنجو یې د خپلو بچو د مستقبل مخونه نوکارې کړي دي او بیا د لاوډسپیکر غږ زما پام ځان له راوګرځولو۔ یو یو نوم اخستی شو او ټولو ناستو کسانو د خپلو نامو د اورېدو انتظار کولو، زما وار او نوبت به خدای خبر چې کله راځي؟ یو ځل مې بیا توجه په هغه لوی سکرین ښخه شوه، زما پښې بادو نیولې وې ډېرې پړسېدلې وې، د دې خاطره زه د خپل ځایه راپاڅېدم او په ورو ورو مې څو قدمونه واخستل ۔ دلته مې د ګېټ سنتري بیا ولیده چې د یوې نرۍ مسکا سره یې ماته کتل او بیا رانژدې شو، زما د زړه درزا بیا سېوا شوه لږ ساعت کې به تاسو وغواړي! او د هغه په دې خبره زما فکر سم شو، دا څنګه کېدې شي؟ د دومره ډېرو خلکو نه مخکې زما غوښتل؟ خو بیا راته زر د رچېل کوپر یوه لیکلې خبره رایاده شوه تاته به په سفارت کې ځانګړې اسانتیاوې وي، نو اوس زه په دې پوي شوم چې د دې پروګرام په جوړښت کې د امریکې د سفارت مرسته شامله ده، زړه مې پدې خبره ډېر ډاډه شو او بیا ټیك لس بجې زما خواته هم هاغه سنتري راغی ما د هغه څېرې ته په سوالي نظر وکتل! تاسو راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغه پدې وینا سمدستي راولاړه شوم، زه په ده پسې ورو ورو روانه وم، ده زه یوې کوټې ته بوتلم ، هلته په ډیوټۍ ولاړ یو غنم رنګي ځوان چې رسمي کارکوونکي وو، ماته هرکلي وکړ.

زما کاغذونه یې وکتل او مخامخ په یوه بله کوټه کې یې راته د ناستې وویل، دلته هم انتظار، هر ځای کې یو انتظار به زما انتظار کوه، دا یوه ساده غوندې عامه د ناستې کوټه وه، کوم دفتري کار په کې نه کېده، لږ ساعت پس یوه نقاب پوښه زنانه هم راننوته د ناستې نه وروسته یې زما نه په اردو کې پوښتنه وکړه، ته د کوم ځای نه راغلې یې؟ هغه د لهجې نه سوچه پښتنه ښکارېده لکه چې په داسې ځای کې یې پر ما د دې ژبې د ویونکي ګمان راغلی وو، په پښتو مې ځواب ورکړ. زه د مردان نه راغلې یم.

هغه ډېره خوشحاله شوه چې یوه پښتنه یې ولیده، هغه د هنګو نه راغلې وه یوولس کاله وړاندې یې یوه لور واده کړې وه چې دواده نه یو میاشت وروسته د خپل ژوند د ملګري سره د امریکې په لور تلې وه او په دې دومره ډېر وخت کې یې یو ځل وطن ته راپېښه کړې وه، هغې خپل مور بلله او نن یې دا مورهم د خپلې لور د لیدو په ارمان د دې ازمېښت نه تېرېده، په دغه مور به د اتېر کلونه څنګه تېر شوي وي؟

زه د هغې لپاره فکر وړې وم چې هغې وویل: زه په دې خوشحاله یم چې لور مې خوشحاله هم ده او په امن کې هم! مور د خپلو سیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روانو حالاتو خبرې کولې چې په دې دوران کې هاغه غنم رنګه زلمي ماته د دروازې نه اشاره وکړه، زه ژر پاڅېدم، او بیا یې یوې بلې لویې کوټې ته بوتلم چرته چې څه ناڅه خلك د وړاندې نه موجود وو، دلته د لاسونو د ګوتو د نښو او د پاسپورټ کتنه کېده، د لاسونو د ګوتو د نښو دا معاینه ډېره ګرانه وه، د غبرګو کوټو ترمینځه دا لوي کاونټر چې ډېرو امریکایي نرو او ښځو پرې کار کولو زموږ په وړاندې یو کس د دې عمل نه زموږ د سترګو په وړاندې تېرېده، دهغه د ګوتو نښې بیا بیا ګډې وډې راتلې، ما په یو نېب د هغه کس مخ ته کتل د هغه پر مخ د هغه خپګان له ورایه ښکارېده.

اوس یوه توره امریکایي ښځه راغله او د ناستو نورو کسانو د لاسونو معاینه یې وکړه، دې د دوي د لاسو تلي معاینه کول د لاسونو د خشکۍ او نرمۍ اندازه یې لګوله، کوم لاسونه چې وچ او زیږه وو، په هغوي یې یو ځانګړي لوشن لګوه، زما د لاسو په تلویې ډېره معمولي غوندې ولګوه اوس به د دې پړاو او عمل نه زه هم تېرېږم، زه د خپل نوم سره و غوښتل شوم او په ډېر اعتماد په هاغه ځای ودرېدم دلاسونو د ګوتو نښې مې په درېیم ځل صحیح شوې اوس د دې نه پس دا ټول خلك یوې بلې مرحلې ته مخامخ وو دا هم یوه لویه غبرګه کوټه وه چې د کاونټر د پاسه پرې د ښیښې دېوال لګېدلې وه، پدې دېوال کې د اړیکې لپاره یو تاخ وه، د خبرو اترو لپاره دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو نه ښکارېدونکي د مايکروفون نظام هم موجود وو چې د بټنې په زور روان وو، ماخپل ټول کاغذونه د هاغه کاونټر مخې ته په ايښودي شوي مېز کېښودل، د شيشې د دېوال بلې غاړې نه يوه تورپوستې پېغله د خپلې څېرې نه بېخي يوه هندۍ پېغله ښکارېده، ماته يې ديوې ښايسته مُسکا سره هرکلي ووې زما پاسپورټ او بلنليک يې په غور وکتل اوس يې په روانه اردو ژبه کې زمانه د پوښتنو پيل وکړ، ډېرې پوښتنې رسمي وې خوکله کله به غير رسمي پوښتنې هم وکړې، د څه لپاره ځې؟ ما ورته د هاغه اداري لخوا د جوړ کړې شوې پروګرام حواله ورکړه، دې ته دعوت شوي يم، په مسکا مسکا کې به يې ډېرې د خوند خبرې هم کولې، "د ډېرو خلکو دا غوښتنه وي چې امريکا دې ووينې". هغې خدای زده ولې زما مخ او زما اعتماد ته ډېر په غور کتل، نه زما داسې څه غوښتنه خو نه ده، بس يوه موقع په ګوتو راغلې ده، ضايع کوم يې نه! په دې ټولو خبرو کې زما د ادبي ژوند سفر او کتابونو په هکله ډېرې پوښتنې يې وکړې، که د خپل پروګرام نه وروسته دې هلته ايسارېدو يا پاتې کېدوته زړه وشي نو چرته او د چاسره به پاتې کېږې؟

دهغې د داسې پوښتنې ما توقع کوله، ژر مې ځواب ورکړ، نه بېخي نه، سمدستي به بېرته راځم! ما ډېر کلک ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده موږ تاته ويزه درکووخو ته به د ځينو خبرو خيال ساتې، اوس هغې يو ځل بيا زما د مخ د تاثراتو جاج واخيسته، "دهاغه وطن د قانون به خيال ساتې، هېڅ داسې بل پروګرام ته به نه ځې چې مقصد يې پېسه ګټل وي، نوره ته د امريکا هر يوه رياست ته تلې شې، خپل ادبي دوستان ليدلي شې، موږ پدې ډېر خوشحاله يو چې تاته د امريکې د چکر موقع په لاس درغلې ده"، دا هغه شېبه وه چې زما په پاسپورټ يې د امريکې ويزه لګول يقيني کړل، ما يې مننه وکړه، خو بغير د دې نه يې چرته پرېښودم چې زما کلام وانه وري، وي موږ به تانه ستا کلام اورو، زما يو څو شعرونه دا وخت زما په ذهن کې نوي پراته وو په ډېره دلچسپۍ يې واورېدل، ډېر داد يې راکړ او د يو بل نه مو رخصت واخسته په تلو تلو کې يې رانه پاسپورټ د دې وېنا سره جمع کړو"اوس ته تلې شې ستا پاسپورټ به موږ اظفراقبال ته حواله کړو، هغه به يې تاته در رسوي" اوس زه ډېره ډاډمنه وم، زړه مې غوښتل چې وزرو والوزم اوناياب ته زر زر په يوه ساه دا ټوله کيسه وکړم اوس خو يو پړاو نه وو، د بېرته تګ سفر ډېر اسان وو، ګاډي چمتو ولاړ وو، د اطمنان او ازادۍ يوه اوږده ساه مې په سړک په ولاړه ولاړه واخسته، شکر چې د ډېرې ستړيا، تلاشۍ، ځای په ځای د ناستې ولاړې، د انتظار د قيد نه راوتلې وم، د ډېرو خلکو د وېنا تر مخه چې پدې ټول عمارت کې ځای په ځای پټې لګېدلې کيمرې د هر تلونکي راتلونکي څارنه کوي، زه د واپسي تګ لپاره په ګاډي کې په کراره ناسته وم، ګاډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې غلو خاموشه لارو په حرکت کې شو، د ناستو مسافر د يو بل سره غلې ګنګوسې ا وځينې خلاصې خبرې مې غوږو ته راتلې خو اوس زما د چاسره څه غرض وو، د ګاډي د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شنو ځنګلونو ورشوګانو تماشه کوله اوس د ګاډي حرکت ډېر خوند راکولو يو ځل مې بيا خيال د خپل بچي نه چاپېره شو، مبارك شه! خپلې شونډې مې د هغه په مخ کېښودې هغه ورو غوندې وخوسکېده لکه چې يو ځل بيا په ناسته ناسته زما په غېږ کې څه وخوځېدل لکه چې د يو پوست مالوچ لاس کلك بند موتي د ماشومې ادا سره خلاص شوې وې، يوه وړه پسته چاچۍ د ژوند د خوشحالو د راغونډولو لپاره بيا خوره شوې وې، ان تر دې چې ما يې دوړود وړو ګوتو نرې سرونه هم د خپل وجود سره لګېدلي محسوس کړل، پدې حرکت ما د ځان دننه يوه خوشحالي يوه حيراني محسوس کړه، هغه لکه چې د مور په خوشالۍ پوهېده، د مور په احساس خبر وو، مانن ډېر په شدت سره د خپل بچي ټول وجود ، ټول احساس ټول شخصيت محسوسوه، زه ډېره خوشحاله وم، د ګاډي د ودرېدو سره مې سترګې پرانستې دا ځل د هرچا نه زه مخکې مخکې راښکته شوم په شنه منډه مې ځان هغه لاونج ته راورسولو چرته چې ناياب په ډېره بې تابۍ زما انتظار کولو نن زما په دومره ايسارتيا هغه د وړاندې نه مطمئن وه ـ اوس سره غرمه وه زه د هغه مخې ته ودرېدم لږ په شوخۍ مې د هغه په سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل یو پیغام، یو زېری، یو کیفیت مونږ یو بل ته په سترګو سترګو کې ورسولو.

راځه چې کښېنو نایاب که هرڅومره خپله ستړې وه د انتظار په سولۍ یې دا ټول وخت تېر کړی وه خو زما د ستومانۍ ورسره ډېر فکر وه. او بیا د دې دنیا، د دې ځای په یو ښایسته غونډې کېفۍ کې دواړه کښېناستو یو بل ته مخامخ. تا خو به څه خوړلي هم نه وي، اول خوراك ورستو خبرې. نایاب په دې وینا د هوټل نرخ نامه راواخسته. ما دومره انتظار نه شو کولې. څه به خورې؟ هغه زما نه تپوس وکړو. چایۍ څښو او ورسره لږ خوراك. زما په سر لږ لږ درد هم وه او د غسې دردونه عموماً د چایو توده پیاله راټول کړي او د هغه دا زړه وه چې ډوډۍ خوړل پکار دي او بیا زما په خوښه هم د تودو چایو او ورسره مو څه د خوراك فیصله وکړه، دا وخت د تودو چایو د سرورناکو ګوټونو ډېر چك لګولی وه. د خلکو تګ راتګ، د نوو واده کړو جوړو خپلو کې د نزدې ناستې او پټو ګنګوسو دې ټول ماحول ته یو عجیبه رومانویت ورکړی وه. د چایو په دوران کې مې د انټرویو ټول روداد هغه ته واورولو. دواړه په ډېر اطمینان د تګ د پاره راولاړ شو. خپل جمع کړي سامان مو ترلاسه کړ، خپل موبایل فونونه چې په لاس راغلل نو اول مې اظفراقبال ته ټول حال ورکړو، هغه هم ډېره خوشحاله وه خو زما یو ارمان نیمګړي پاتې وو او هغه وه د اظفراقبال لیدل، چې داخبره مې هغه ته وکړه نو په برق برق یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل، وې ملاقات به وشي خو چې ستاسو کار وشو، نایاب هم په یو ګوټ کې ولاړ وو، خپلو دوستانو، ملګرو ته یې کالونه کول، ماهم خپلې خوېندې او ورور خبر کړل، د کور د خلکو سره مو هم خبرې وشوې، د حاجي صېب کورنۍ هم خبر شوه ټول ډېر خوشحال شول ټولو زما د ښه سفر د کامیابۍ دعاګانې او هیلې زما په نوم کړې خو په دې ټولو خبرو اترو، خوشحالو کې یو ځل بیا زما ذهن خپلې ترور ته لاړ، د مرګ په کټ پرته ترورمې چې د هېڅ نه نه خبرېده، بس د خدای اسرې ته پرته وه، زما سترګې بیا لمدې شوې ترور هم لکه د مور خوږه وي، د ساه حساب د خدای سره وي خو په ظاهره د داسې ناروغي کس حالت او کېفیت هم بنده یوه اندازه ورکوي، ماته هم خپل ورور په فون د هغې د نورې بدترۍ حال راکړي وو، د ګډې وینې او د ډېرې نږدې رشتې درد په خپله سینه کې ناکراره کړم، د دې حالت سره مې د خپلې مور د اخري ژوند د رنځورۍ او کړاو ټوله ستخته را مخې شوه، انسان وي او بیا نه وي دغه ژوند دي هر انسان پکې د خپلې برخې کردار ترسره کړي او بیا فناشي او چې کوم روحونه راتلونکي وي هغوي ته څومره انتظار وي، د هغوي لپاره د ژوند کوم کوم سامان اخستي شي؟ زما د امریکې د سفر مخې ته د ازمېښتونو یو ټولګي ولاړ وو. په دې ټوله سترېیا کې یوه د خوشحالۍ داسې لمحه نه وه چې زه یې د ګوتې نه نیولې وې او چرته لرې د بې غمۍ دنیا ته یې بوتلې وې خو دا د خپل احساس خبره هم وي مونږ ته خدای داسې زړونه راکړي دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولې دنیا غمونه پکې ګرځوو او ترور خو بیا ترور وي اوس هغې ته مې بس د دعاګانو ډالۍ ورکولې شوې.

تر مردانه سفر هم د دغه رنګ احساساتو په اوښکو او اسویلو کې ترسره کېده د امریکې د تګ یقیني صورتحال ډېر عجیبه رنګ خپل کړي وو، خوشالي وه خو د هغې په شدت کې کمي راغلي وو، چې ولې؟ اوس پاسپورټ ته انتظار وو، خو ورسره دا خطره هم وه چې هوایي کرښې والا به ټکټ راکړي او که نه؟ اوس ټول سوچ دغه وو، په داسې حال کې د ملګري شعېب یوسفزي دې خبرې به مې لړه طبعه برابره کړه چې ستا په پاسپورټ خو چې د امریکې ویزه اولګي کنه دې مسلې سره به روستو ګورو! یاده دې وي چې دغه ملګري دا وخت پې، اي، اې په انتظامي څانګه کې یوه مهمه دنده لري، اظفراقبال دا یقین نه شو راکولې چې په پاسپورټ به ویزه خامخا لګي دغه څو ورځې د پاسپورټ او د ویزې د پاره د انتظار په غرمو څومره ګرانې وې خو بیا یوه غرمه چې زه په غرق خوب اوده وم.

د اظفراقبال په زنګ مې سترګې وغړېدې د خوب ډکې سترګې مې د لاس په تلي ومښلې د سلام نه پس یې سمدست دا زېری راکړو چې ستاسو پاسپورټ زما لاسو کې دی او ویزه پرې شته...؟ ما د هغه نه په بې تابۍ تپوس وکړو. هغه زما په دې حالت په بړق بړق په خندا شو. هو! او په ما کې لړ دم راغلو. اوس به هغه ماته پاسپورټ د کوریر ډاك په ذریعه رالېږلو او بیا چې سبا نایاب د دفتر نه کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلو نو په لاس کې يې يوه غټه لفافه نيولې وه د لرې نه مسکې مسکې کېده په پاسپورټ لګېدلې د امريکې د ملتې پل ويزې لکه د ټال وځنګولم اوس لکه ما د دې سفر د پاره د جهاز په پوړو پښه اېښودې وه . ډېره خوشحاله وم په لاسو کې مې د جهاز ټکټ نيولی وه، ګېرچاپېره د هوايي ډګر لوی مېدان مې د سترګو د وړاندې دی . د مسافرو تګ راتګ ګڼه ګوڼه د رغړنده بېګونو ګړړار، هر يو کس په منډه دی، زما هم د جهاز د الوتو وخت رانزدې دی، سترګې مې د خپلو مئينو نه په جدايۍ لمدې وي، ګېرچاپېراوتراوترګوم چې ناڅاپي چا د متې نه کلکه ونيولم ... ته نه شې تلې ... ما په هېبت د دغه کس مخ ته کتل، ژبه مې نښته خو په سترګو کې مې يو سوال وه، اخر ولې؟ خو هغه زما د سترګو په ژبه نه پوهېدواو زر يې يوې کېمرې ته اشاره وکړه، هاغه لګېدلې کېمره دې نه پرېږدي او ما ډېر د افسوس نه سر وخنډلو، مرۍ مې غنې غنې شوه، يو خوا بل خوا مې شعيب يوسفزي ته نعرې وهلې خو هغه مې په نظر نه راتلو، د ګړۍ ستنو خپل رفتار ګړندې کړی وه، زما پرېشاني او حال د کتلو وو او زه د خلکو په دې مېله کې تماشه شوې وم، هر سړی زما مخ ته ګوري، په ما افسوس کوي، د جهاز د روانګۍ اعلان وشو ، اوس به څه چل کېږي؟ زه يو ځل بيا د هاغه کس منت زاري کوم، ما پرېږده چې زه لاړه شم، دواړه لاسونه مې ورته په منت نيولې وي خو د هغه زړه د کاڼي نه هم کلك دی، ګوره بي بي په جهاز کې ستاسو وړل زمونږ د پاره د نقصان دي، ته په دې ولې نه پوهېږې . د ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وسی نه زه په ژړا شوم، زما ټولې خواری په سیند لاهو شوې، ټوله منده مې ضایع شوه ـ اُف! خدایه خلك به څه وایي، د خلکو د خبرو احساس راباندې یخه خوله راوسته، وجود مې سم لکه د زلزلې جړقېدو، چرته یې؟ د نایاب غږ زه لکه چې د یو خوب نه راویښه کړم ـ هن؟ ولې ما خوب لیدو څه؟ د ځان سره وګورېدم ، او چې د دې حالت نه لږه بهر شومه نو په لاس کې مې خپل پاسپوټ لیدلو، خپل عکس ته مې زېر زېر کتل ، بس اوس هرڅه سم دي ، د تسلی یوه ساه مې واخسته خو د ویرې د دې څو لمحو کیفیت زما وجود ډېر په لړزان کړی وه، د رچېل کوپر او مارټین رېکر رابطې زما سره نورې کلکې شوې، د ویزې ترلاسه کول په داسې حالاتو کې چې د رېمنډیوس (امریکایي سفارت کار) د کړي لوی جرم نه پس دا مجرم چې د پاکستان حکومت هغه امریکې ته واپس لېږلی وه او د پاکستان په اولس کې د دې پرېکړې ډېر خراب ردعمل روان وه نو زما د ویزې لاس ته کونه رچېل کوپر او مارټین کوپر خپله لویه کامیابي ګڼله ، اوس ستا ټکټ اوکی کړو؟؟

او زما د پاره د دې نه لویه د خوشحالی خبره بله څه وه چې د ټکټ مرحله هم په خوشحالی سره رسېدله زما د "هو" په کوه بله ورځ هغوي زما ټکټ ماته راولېږه چې پکې زما د تګ راتګ ټول شېډول برابر کړی شوی وه ـ اوس د نایاب ټوله توجه زما د سفري کاغذونو په فایل راغونډه وه خو څنګه څنګه چې وخت رالنډېدو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لوی سفر ته مې د خپل وجود د بدلېدونکي حالت له سوبه حوصله هم غورزېدله . په دغه وخت کې به د نګار روف هغه خبره بيابيا رایادېدله "خور! ډېر لوی سفر دی، د انسان د جهاز د نوم نه هم کرکه پیدا کړي" او بیا زه خو نو . . .!! به هرحال د ملګري شعیب یوسفزي د وینا مطابق ماته اوس د ډاکټرې معاینه کول وو، او بیا طبي سند ترلاسه کول، چې زه د دې سفر جوګه یم، د ډاکټرې نه مې وخت واخیسته، او په مقرره وخت د ډاکټرې کلینك ته ورغلم، لومړي مې د معمول معاینه وکړه، د څو میاشتو راهسې ماشوم بې ځایه مخ چپه وه، د داسې ماشوم په پېدا ایښت کې ډېرې خطرې وي، خو ډاکټرې دا یوه نارمل خبره ګڼله ماته به یې تسلي راکړه چې هېڅ فکر مه کوه! د ماشوم حالت بدلېدي هم شي، نن هم مسله هاغه رنګ وه، ډاکټرې زما تګ کې لږه اندېښنه څرګندوله خو بیا یې وویل چې که ته رښتیا د څو ورځو لپاره ځې، نو تاته لاوخت شته زما درته اجازه ده او د دې خبرې یې راته یو لیکلی سند هم راکړ، اوس زما په تګ کې د نه تلو څه جواز پاتې نه وو، د دې نه وروسته د ترور لیدو ته ورغلم، خیال مې دا و چې د خپلې مور د قبر دیدار هم وکړم او د خپل پلار نه هم دعا واخلم د ترور حالت مې هاغسې و، ستر ګې پټې او لنډه ساه به یې ژر ژر اخسته، زړه مې د هغې په دې حالت ډېر زهیر شو، داسې راته محسوسېده لکه د کټ سرته مې ورسره مرحومه مور ناسته وي، ماته وګوري چې ځه! ترور پداسې په داسې حالت کې مه پرېږده! د هغې داسې کړاو ته مې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شو کتلای او هغه مې په تورو خاورو هم نه پیرزو کېده، څه مې کړي واي پداسې خپګان کې د کلي نه راروانه شوم، نن ماښام زه د خپل مشر لېورزي عمران ایوب مېلمنه وم، هغه د تګ نه وړاندې ماته په خپل کور کې یو شانداره دعوت راکړ، زمونږ شکور، کور او نغری یو دی خو د دې لېوني بچې مینه او محبت دومره ډېر دی چې باوجود دې هرڅه دا یې یوه زیاتي ګڼي پېرزوینه وه، دا یې وویل چې بس ټول به راغونډ شو او ماښامې به ښایسته کړو او هني به لږه تنګه کړو، هم داسې مو وکړل د کور ټول واړه او غټ په لوي دسترخوان راټول شول ښه خوراك او ښې ډېرې خبرې مو وکړې، په دې کې ډېر پخلي ما په خپل لاس کړي وو چې ټولو یې ډېر صفتونه وکړل د ماښام په رومانوي وخت کې مو ډوډۍ ډېره په مینه او خوند وخوړه، په دسترخوان زه او نایاب نزدې نزدې ناست وو، عمران چې د تورې ږیرې او خپلې ظاهري او سنجیده کوارې سره سره یو شوخ او مست زلمی هم دی خو د پلار او تره په وړاندې د احترام نه ډېر په ادب ناست وه ـ د ښو لاندې به یې راته غلی غلی وکتل لکه چې څه شوخي پرې چونګاره لګوي خو د پلار او تره په موجودګۍ کې دا خبره ماته کولې نه شي، زه پرې ښه پوهېدم ماسره خو لکه د همځولو دوستانوشوخیانې کوي کله کله ورته سمه د خندا نه شنه یم، شېخه! بس دی خدای ته وګوره، ما د خندا نه خپلې کولمې نیولې وي او شېخ به یوې ټوکې پسې بله راخستې وي خو نن د هغه په دې تکلیف راته ډېره خندا راتله ، شېخه! وریژې ما پخ کړي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه قابله یم که نا! اخر مې خبره وکړه او هغه هم نور صبر نه شو او په غوږ کې راته پټ شان وویل، هو! قابله یې خو د وهلو. او په دې خبره زه په خندا شوم، داسې د دې ښکلي ماښام یادونه او خاطرې هر یو کس د خپل خپل ژوند په جولو کې راغونډول، د شپې ترناوخته د ګپ شپ سلسله جاري وه، د شنو چایو نه مو زور ویستلی وه.

خو کله چې د شپې د څملاستې د پاره کټ ته ورغلم نو د خپلې مرګانه ترور حالت مې بیا ترسترګو شو. د هغې لنډې لنډې ساګانې لکه چې د هغې د ژوند په تړلې سلسله ډېرې ستومانه وې، زما زړه دغه وخت لکه چې چا بند په موټې کې ونیوه، لحظه په لحظه یې زور ورکوه. د ترور د لنډو ساګانو هغه اوازونه مې دلته هم اورېدل. د هغې د ځوانۍ دور ته لاړم، ډېر بچې، ډېره اسودګي، ښه ژوند، پیسې دولت، د خپلو مئینو سره د هغې مینه او محبت... خو بیا یو دور یې داسې هم لیدلی وه چې د هغې د ژوند خراب دور وه. په بچو کې یې د کرکې او بې اتفاقۍ هوا راالوتلې وه . د دوي ترمینځه حالاتو د بغض او نفرت تخم وکرلو او دغه بوټي زر زر ځواند پدل عن تر دی چې د جهالت او نفاق لویې لویې اونې ترې جوړې شوې، زما د ترور د ژوند ټوله سرمایه یې د خپلو ګور او ازغنوڅانګو د لاندې کړه، هغه یې یوازې کړه، اوس د هغې خله لکه چې چا په څوك تړلې وه، ډېر وخت یې خبرې نه کولې چپ چاپ به ناسته وه، بس د وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره یې په نه زړه خپل وخت تېرولو ټول حاکمیت او باچایي ترې اخستلې شوې وه او د بل لاس ته ناسته وه خو د چا نه یې چرې ګیله نه وه کړې او نن د مرګ او ژوند په پوله ولاړه وه، د هغې خبرې ماته د هغې د ژوند د هرې لمحې یو تصویر رامخې ته کړو او تر ډېره وخته ما دې روان فلم ته په یو مخ کتل شپه مې ټوله په داسې ناقلارۍ کې تېره کړه، سحر مې دا فېصله وکړه چې دا څو ورځې کور کې تېروم چې د سفر د پاره تازه او تکړه یم ـ اخر هغه ورځ راغله چې نن به زه روانېدم ـ د خدای بخښلي اختر زمان کورنۍ په دې تمه وه چې موږ به هلته ورځو او هوایي ډګر ته به مو هغوي وړي، اختر زمان خټك په هوایي مېدان کې خپل د پروټوکول افسر ته زما د الوتکې وخت او نېټه د وړاندې ښودلې وه، د هغه په خیال دغه کس به ماته د ټولو مرحلو نه په اسانتیا سره د دې نه د تېرېدو لار برابروله، خو دلته شعېب یوسفزي بیا په موږ زوراور شو، هغه وې تاسو به هم ماسره پاتې کېږئ، د شپې ډوډۍ هم دهغه له خوا وه.

نن غرمه ګرځجنه وه سپېرې سپېرې سیلۍ الوتې، د ټولونه په ډېرو دعاګانو کې د کوره ووتو، په ټوله لاره ګرځجنې سیلۍ الوتې، خو پنډۍ کې د ښوڅاخکو د شېبګۍ په وجه موسم خوشګوار وه شعېب یو ښکلي هوټل کې زموږ د استوګنې چمتووالي نیولي وو، خپله په ډیوټۍ وه مونږ د هغه په ښودلي شوي درك نېغ هوټل ته ورسېدو، د هوټل استقبالیې په ډېره مینه هرکلی وکړو اوزمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګونه يې په منډه کمرې ته ورسول خو د کمرې دننه داسې ساه نيونکې خُوپ محسوسېدو چې زما په زړه يې ډېره سخته راوسته، اې سي سم کار نه کوه، نایاب د کوټې يوه کړکۍ چې چت طرف ته خلاصېدونکې وه، د هغې دروازه پرانستله، د تازه هوا يوې يخې چپې غېږې د څه وخت د پاره په سکون کړو خو سمدستي د ماشو يو لوی لښکر کوټې ته راننوتو او مونږ سره بله لاره نه وه چې د دروازې کړکۍ بيا وتړو. نن شپه مو په ويښه وه ولې چې څلور بجې د جهاز د روانېدو وخت وه او دوه ساعته مخکې تګ ضروري وه نایاب ووې ستا په سر لوی سفر دی لږې سترګې پټې کړه چې تازه شې نو ملا مې په کټ لږه ولګوله.

خو د ماشو لښکرو داسې تنګه کړم چې بيا په کټ کې ایغه نېغه کېناستم، اوس دواړه د دې هوټل په چت ولاړ وو، د دې ځایه مو د پېنډۍ د ښار ننداره کوله. ښکته د پېنډۍ ښار د خلکو په چپو سمندر داسې په خپله سينه پورې کلك نيولې وو، لکه مور چې خپل بچي نيولي وي، يوه شېبه خو دې ګڼې او شور وارخطا کړو، خو زه چې د دنيا يو بل لوي ښار نيويارك ته روانه وم اوس مې د خيال په سترګه د پېنډۍ د ښار او نيويارك موازنه کوله، دواړه مې د يو معيار په تله تلل، خو په خپل سوچ خندا راغله چېرته دا د درېمې نړۍ د يو ورسته پاتې هېواد ښار چې د خيرن والي او ګندګۍ پکې د ماشو مچانو لښکرې راپېدا کړي دي، چرته چې د څکلو د پاکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبو نه خلك محروم دي، خو د دې اوبو په څكلو مجبوره هم دي، چې په نتيجه کې يې د تور يرقان يا زيړي رنځ په شان موذي رنځ ګټي خو د دې وطن سرمايه داره طبقه د ځان د پاره د سوتره اوبه يعنې منرل واټر اخيستلاي شي، د دې وطن حکمرانه او افسرشاهي طبقه چې د خوار اولس وينې څښي زموږ د ټيکسونو په دولت خپلې خېټې څربوي خپلې عياشۍ پرې کوي، د پېنډۍ د ښار دې رش زما احساسات لکه چې لمبو ته ونيول ـ نا ياب ته مې وويل کمرې ته ځو، هغه وويل دا ځای د کمرې نه ښه دی.

هوا خو لګي...! اوبيا ماشي هم نشته، د هغه په دې وېنا زه د لوی چهت يوې خوا ته په يوه جوړه کړې دونکاچه کښېناستم ـ ـ د نيويارك د رچل کوپر) او مارټين ناليدلې څېرې مې ذهن ته راغلې، مارټين ريکر د ميانه عمر يوه دنګه لوړه ښايسته ښځه وه، د نرې فريم سپينې چشمې يې په سترګو وي، دخپل دفتر په کارونو بوخته وي، او رچل کوپر هم په دې اداره کې په خپل کار لګيا وي، يو ښکلی ځوان چې په خپلو پستو پستو خبرو ټول بوخت ساتي! د ځان سره مسکۍ شوم، د خپل خيال سره مې د هغوي دواړو عمرونو، قد، قامت، د نر او ښځې د لګولي اندازې سره اتفاق وکړ، خو په دفترونو کې په خپلو خبرو، خوږو خوږو خبرو څوك بوخت ساتل، هو! دابه چرته پاكستان وي نو، چې د کار پته پکې نه لګي، خو په داسې ځايونو کې داسې بې ځايه هلې ځلې روانې وي! ټيك ده!...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د پیني اوجیده کواره ...؟ دغه ټولو کسانو ته زه پخپل خیال کې مسکۍ مسکۍ کېدم ـ او بیا د دې خیالونو سره په مشغولا کې ډېر وخت تېر شو، ما چې وکتل نو نایاب نه وه هغه کمرې ته تللی وه. زه هم راپاڅېدم او د کمرې په لور روانه شوم. اوس د ماښام تیاره په کائنات خوره شوې وه. مونږ دواړه د شعیب یوسفزي په انتظار وو، او لږه شېبه وروسته د کمرې دروازه چا په داسې انداز غلې غونډې وټکوله... چې د هوټل کس خو ښخي نه ښکارېده، نایاب دخونې دروازه پرانسته.

د سلام نه وروسته شعیب په ډېر احترام راننوته دیو بل نه مو پوښتنې وکړې، بیایې زما د سفر ټول احساس راپه زړه کړ، تاسو ته د ارام ضرورت دي زما په خیال ډوډۍ به وخورو خو د دې لپاره به بهر ځو! ما دخدایه څه غوښتل ولې چې پدې کمره کې د چالان اي سي په شتون کې د ګرمۍ احساس نه کمېده.

لږ ساعت وروسته په یو ښکلي هوټل کې چې یو روماني رنګ او فضا یې لرله، ډوډۍ لپاره کېناستو ډېرې جوړې لاس په لاس، غېږ په غېږ ناستې وې، د ژوند ټول ښایستونه دلته په اتڼ وو، په داسې ماحول کې د شعیب ښکلو ښکلو خبرو چې په ادب او سیاست یې کولې، ډېر خوند کوه، نایاب او شعیب خو لکه چې یو بل په لومړي ځل لیدل زه ډېر وخت نه غلې ناسته وم، د خپل سفر فکر وړې وم، شعیب زما په څېره خور فکر احساسولو، نن شپه که زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده په هوايي ډګر کې نه وي، نو زما مشر ورور به خامخا وي ته فکر مه کوه!

ما به وخندل او داسې مو د يو بل نه اجازت واخسته؛ شعيب! د ښه سفر دعاګانې زما سره ډالۍ کړې دوه بجې به هوايي ډګر ته روانېدل وو، ددې لپاره مو لږ ارام غوره وګاڼه خو ډډه په ډډه اوړېدل وو خوب چرته وو؟ د ناياب په اواز را پاڅېدم د هغه سترګې بيا سرې تښتېدلې وې، ژر ژر مې ځان تيار کړ، دوه رکعته نفل مې وکړل، دلته د هوټل يو ګاډی تيار وو ډرايور زموږ په تمه ناست وو او بيا ګاډي د پنډۍ د ښار په ويښ بېدار ښار په سړکونو روان شو، زما بچي به د خپل وجود احساس بيا بياراکولو...ته يواځې نه يې -- زه تاسره روان يم...او دې احساس به زه په تسلۍ کړم...چې ماسره زما بچی روان دی، لاس په لاس، غېږ په غېږ، احساس په احساس، او زما قدم په دې ښايسته احساس لکه د بنګړي سپك شو. د ګاډي د يو کړکۍ نه مې بهر دنيا ته کتل. ناياب هم زما سره جخت ناست وه، دومره نزدې چې د پېنډۍ د ښار د دې نېمې شپې په نيمايي شور او نيمه چوپيا کې مې هم د هغه د زړه درزا ښه اورېده. د هغه زړه بل رنګ درزېدو!! د هغه حالت هم زما نه بدل نه وه – چپ چاپ وه – بالکل غلی –!! ته خو سمه يې کنه؟ د هوايي مېدان په دروازه ننوتو دلته هم په دې تياره شپه ژوند رڼا رڼا وو، بلو رڼاګانو خپلو کې د رڼا په ژبه خبرې کولې، د دې ځای بېداري او

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت د کتو وو، د امریکې د تګ نه راواپس کېدل به زما د ژوند د یوې بلې اهمې او مهمې مرحلې سرته رسول وي، زما د بچې د راتګ مرحله، زه ډېره په سکون وم، دې مقام ته روانه هره لمحه زما د پاره ډېره د یاد ساتنې وه. هرې ګړۍ به ماته تسکین راکولو. هر هاغه کړاو او درد ته بیخي چمتو وم چې زه یې د نیشت نه شته کولوم. ډېر زر زما د ژوند د کتاب یو نوی باب سپړدونکی وه. د دې باب په لیکلي هر ټکي به ماته زما د بچي غونډه مونډه څهره پرته ښکارېده. هر لفظ به یې ماته "هلمند" "هلمند" برېښېدو. زما د ژوند د کتاب دې نوي پرانستونکي باب ته د وړو لویو سترګې وې - - - زما د ماشوم هر حرکت اوس لکه چې زما د پاره د خاپوړو تر پاپلې پل رسېدلی وو. لکه چې اوس یې زما د لاس ګوته کلکه نیولې وي - - په دې سوچونو امیدونو او تصوراتو کې ګاډی د بېنظیر انټرنېشنل اېرپورټ دننه تلی وه. ګڼ مسافر د عمرې د پاره روان وو. مونږ د بېن الاقوامي روانګۍ په مقرره ځای کې ځان له د ناستې ځای پیدا کړو. ګړۍ ته چې مې وکتل نو لږ وختي وه. ما سوچ کولو چې اوس د سفر د دې مرحلې کاروایي سرته رسول دي او بیا سمدستي د نایاب نه رخصتېدل... ما د قصده لږ وخت د هغه په څنګ کې تېرول غوښتل، د هغه سترګې د بې خوبۍ او بې ارامۍ د لاسه تکې سرې تښتېدلې وې. د سر وېښته یې ټول ګډ وډ وو، په مخ او سترګو کې د سوروالي سره د امیدونو ډیوې هم روښانه وې، هم دې امید خو مونږ ته د ژوند لارې رڼا کولې، د عمرې په احرامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نغښتي مسافر هم ډېر خوشحاله ښکارېدل، لکه چې دلته ټولو ځایونو سپین احرامونه تړلي وي. . . ډېر خلك ببلا ببلو هېوادونو ته روان وو. ټول مسافر د سفري پړاوونو نه تېرېدل. زما جهاز پخپل ټاکلي وخت روان وه. زما زړه د ویرې نه بې واره بې واره درزېدو. د اختر زمان ختك مرحوم (په ګور یې نور شه. امین) پروټوکول افسر مونږ ته په انتظار د ولاړ کس موبایل نمبر راکړی وه. زما په فون دغه کس ماته په خپل ځای د انتظار وېنا وکړه چې "زه درغلم". مونږ د ده په راتګ ډېر مطمئن شو. دا یو غنم رنګی، دنګ لوړ کس د چې خپل لباس یې اغوستی وه، هغه زما بېګ ترلاسه کړو او په چابکو قدمونو زما نه مخکې روان شو، راځه! د هغه د خولې نه دا ټکي څه وتل وو چې زما حالت په خرابېدو شو، ما په یو الوداعي نظر نایاب ته کتل. سحر ته خو لا ډېر وخت دي، دې به دا دومره ډېر وخت دلته څنګه تېروي؟

په دې فکر کې لا ډوبه شوم ته ورځه الله دې مل شه! زه هم دلته یم چې رښا لګي نو خپله لار به اخلم، پدې خبره موږ د یوبل نه جدا شو. هاغه کس دومره زر دننه تللي وو چې د خلکو په ګڼه ګوڼه کې ماته د هغه پیدا کول هم ګران شوي وو، دلته به اوس د یو ګېټ به خلاصېدو زه دننه تلم مخ مې په شا یوځل بیا راواړوه، نایاب هم هاغه ځای کې ولاړ وو، د خلکو ګڼه دومره ډېره وه چې کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هغه نظر نه تېروېږ شو او چې د هغه د لاس الوداعي اشارې ته مې وکتل نو د سترګو نه مې اوښکې روانې شوې...

دا ورځې د هغه نه پرته تېرول زما لپاره یوه لویه ازموینه وه، د هغه د طبع او مزاج کور کې د نورو خلکو نه بدل دی هغه یا ما سره نژدې وي، یاچې زه نه یم یوازې وي، دهغه خوښه ناخوښه او د مزاج ډېرې خبرې ماته معلومې دي، او دا د یوې ښځې خوبي هم ده چې هغه دې د خپل ژوند د ملګري د مزاج او طبعې نه خبر وي.

ولې چې که داسې نه وي نو ژوند تېرول دواړو ته ګران وي، خو زما ټوله کورنۍ هم په دې ډېره ښه ده چې که زه په کور کې نه یم نو ټول واړه لوي، نایاب ډېر نازوي، خپلو وریرونو ته خو د ایمان تر حده ګران دی ولې چې دغه یو کاکا یې دی، دغه وخت په دې وسوسو مې د اوښکو یوه غرقه لپه تر ستوني کړه اوس ماته د وړاندې مرحلو نه د تېرېدو لپاره د دې ځایه تلل وو، هاغه کس زما د رغړنډه بېګ سره ډېر لرې ولاړ وو او د لاس په اشاره یې ماته د ژر راتلو وویل، دلته جلا جلا ایمګرېشن کاونټرونه وو چې زما به ورسره د دې کس په مرسته څه لږه ایسارتیا راتله دلته مې یو ځل بیا په زړه کې داغم راولاړ شوی وو چې د دې ځای کېمرې به زما ځارنه کوي زما سکریننګ به کوي خو په هر ځای به موجودې په کار عملې ډېر په اخلاق سره زما د کاغذونو کتنه کوله، پاسپورټ ټکټ، بلنلیك او نیویارك کې د وسېدو د ځای ټول کاغذونه زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس کې وو، معمولي پوښتنو باندې به هم وارخطا کېدم اوس هاغه کس زمانه رخصت واخسته، ولې چې ټولې مرحلې په خېر سرته رسېدلې وې، زما لوی ښېګ الوتکه کې د جمع کېدو لپاره راولېږلي شو او بورډنګ کارډ یې راکړو، زه ډېره خوشحاله شوم اوس هاغه لويي ځای ته تلم چرته چې ټول مسافر دخپل تګ لپاره انتظار کوي د دې ځایه مې نایاب ته فون وکړ، هغه ته مې دا زېرى ورکړ چې بس ټول کارونه سرته ورسېدل زما تګ اوس یقیني دی، د هغه د بې ارامۍ راسره ډېر فکر وو، ورته مې وویل لږ ارام وکړه او بیا مې ترېنه رخصت واخسته. دخلکو په دې روان سمندر کې مې ځان ډوب کړ، سترګې به مې عمرې ته د تلونکو احرامونو ته بیا بیا راګرځولې، دې دوران کې یوه د پوخ عمر ښځه زما سره خوا کې کېناسته ددې سره خپل دوه زلموټي زامن هم وو دخبرو لپاره یې راباندې غږ وکړ، چرته روانه یې؟

اردو یې ماته وویله، په لنډو مې ورته د خپل تګ ځای په اړه وویل هغې وویل: چې زه د کشمیر مظفراباد اوسېدونکې یم او داوخت انګلېنډ ته روان یو! موږ دواړه یو ځای تر ډېره وخته ناست وو، ولې چې تر دوبۍ دغه ښځه زما سره ملګرې وه، موږ دواړه په یو الوتکه کې تلونکي وو، هغې دا هم وویل چې څو کاله مخکې چې کومه لویه تاریخي زلزله په دې سیمو کې راغلې وه هغې د هغې ډېر خلك وژلي وو، ډېر کورنه یې ورله وران کړي وو، په دې خبرو نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د هغې سترګې د دې مئینو په بېلتون لمدې شوې، ماسوچ کوه چې که وخت ډېر واوړي خو په داسې پېښو کې تللي مئين تر مرګه نه شي هېرېدلي اوس ما د هغې د فکر د بدلولو سوچ وکړ، تاسو په برطاینه کې کله نه اوسېږئ؟

ویې ویل: موږ هم له ډېره وخته هلته اوسېږو نارینه مو کله کله د کوره بهر بوځي، ګنې په کورونو کې د قیدیانو ژوند کوو، وخت په خبرو کې لکه د سیند د ماهي روان وو.

ما په خپل بورډنګ کارډ نظر واچوه په الوتکه کې چې زما کومه ځانګړې چوکۍ وه، دهغې شمېره مې تر سترګو کړه. کله کله به د خپل جمع کړي بېګ فکر ګډه وډه کړم دابه تاته نیویارک کې په لاس درځي؟ دا خبره رایاده شوه زړه مې مې ځانته سم کړ، همداسې به وي، ولې به ورکېږي! د نیویارک په ذکر مې یو وارې بیا د تصور ماڼۍ په خندا شوې، په ډېرو فلمونو کې مې د نیویارک د ښار ډېر منظرونه ډېر ځلې لیدلي وو، خو خپله د تګ تجربه مې اوس کوله، په ناسته ناسته دا نتظار دا ساعت تېرول ګران کار وي، او بیا هاغه وخت هم راغی چې ددې لاونج په لاوډسپیکر ټولو مسافرو ته د طیارې شمېره بیا بیا اعلانولې شوه، زما خو داشمېره لکه سبق یاده وه، خپل پرېس او د کاغذونو فایل مې په لاسو کې توله کړ او راپاڅېدم خو د پرله پسې د ناستې له سوبه مې ټول وجود جام شوی وو، په ملا کې مې هم د ډېرې ناستې نه ددرد نرۍ څرېکه شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتې مې نن بیا پړسېدلې وې. پخپل دې حالت لږه وارخطا غوندې شوم ځکه چې وړاندې مې لوی سفر مخې ته پروت وه. نایاب ته مې فون وکړ، هو؟ هغه هم اوس د یقین او بې یقینۍ د حالته وتلی وو، دا باور یې پوخ شوی وو چې اوس به الوتکې ته پورته کېږي، د نایاب سره په خبرو زه په ورو ورو مخکې روانو مسافرو پسې روانه وم خو د تګ چال مې داسې ساتلو چې څوك په ما د امېدوارې ښځې شك ونکړي، ځکه چې د الوتکې په پوړکود پښې د اېښودو وخت نه وو راغلی، پاکستان کې هره لمحه څه کېدي شي.

د الوتکې پورې تګ په یو لوی اوږد ګاډي کې په ولاړه وه. ولې چې د دې ګاډي ټولې چوکۍ نیولې شوې، د چت نه راځوړندې پټۍ مې کلکې رانیولې د ې لنډ سفر په لږ وخت کې ډېر خوند وکړ، اوس مسافر یو یو له ګاډي نه ښکته کېدل او د جهاز په زینو ختل د الوتکې په لویه دروازه ولاړ یوې ښایسته اېرهوستې په ډېره مینه ټولو مسافرو ته هر کلې ووې. خو خدای خبر ولې ماته داسې ښکارېده لکه چې د دې ښایسته پېغلې په تورو کجلې سترګو کې زما د څارنې د پاره کېمرې لګېدلې دي. په ما د هېبت نه رپندی راغی. وجود مې یوې یخې خولې ګیپ ونیوه. هسې خو په اپرېل کې په بدن خولې راتلل د معمول خبره وي خو د دې خولې سره یو پټ هېبت هم پروت وه. خو ډېر زر لکه د بجلۍ د پرق په لمحه کې ما په مخکې تګ د جهاز لویې خېټې ته خپل ځان دننه کړو. د جهاز لویه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا چې په ډېرو برخو وېشلې شوې وه، یوه لحظه مې ورته حېران حېران کتل، خپله چوکۍ په خپله پېدا کول اسان کار نه وه دغه ګران کار د مسافرو عملې خلکو ته اسانول. زه هم یو کس خپلې چوکۍ ته ورسولم. داسې مې ګڼل لکه چې زه د خپلې واپسۍ سفر کوم، پخپل خیال کې ډېره لرې لاړم خو دخیال د امېل مرۍ مې هاغه وخت دانه وانه شوې کله چې هم هاغې کشمیرۍ ښځې غنم رنګ زلموټې زوې زما سره څنګ په څنګ په څوکۍ کېنول شو، د هغه مور او یو ورور یې په بل قطار کې کېناسته خو دهغوي تر مینځه په سترګو سترګو کې داشارو په ژبه پېغام رساني په اسانه کېدلي شوه ما د ماشوم په ناسته لکه ساه تنګي محسوس کړه ولې چې زما چوکۍ د الوتکې د کړکۍ سره وه او د هغه دوېمه.

د هغه په مخ هم د ساه ډوبۍ تاثرات ماته څرګند ښکارېدل، د یوې پردۍ ښځې سره په ناسته د هغه حالت هم زمانه بدل نه وه، اوس د هغه مور یوه شېبه وروسته د یوې پستې مسکا سره را ښکاره شوه، هغه د خپلې څوکۍ نه ولاړ شو او خپله مور یې په خپله چوکۍ کېنوله، خدای شته د هغه د مور سره د څوکۍ په تبدیلۍ ماهم لږه د سکون ساه واخسته، ځکه چې یوه مسله دواړو ته په غاړه وه، په جهاز کې د مسافرو د ځایولو کار د عملې خلك په منډه کړې وو، خو چې زما نظر به د عملې د خلکو د نظر سره ولګېده، نو زه به هیبت او لړزان واخستم اوس د الوتکې په روانېدو کې لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت وو، زما مخې ته د نایاب خفه جوڅه بیا راوښکاریده د خپل کور د ټولو مینه والو مخونه هم راته ترسترګو کېدل، ډېرې ګڼې څهرې مې د سترګو مخې ته لکه د فلم اوړیدې را اوړیدې، په دې کې یوه څېره مې د مرګانه ترور هم وه، یوه څهره مې د راتلونکي بچي وه، دا دواړه څهرې چې زما په مخ یې د ژوند خوشحالو خو ورسره ورسره د غم کرښې جوړولې ورانولې زما د زړه ته به دخپل نوي راتلونکي ماشوم د راتګ د خوشحالۍ سرودونه راتلل، خو د ترور مې د دنیا نه کډه باریده دې احساس به ډېره ودړدولم اوس الوتکې د الوتلو لپاره خپلې وزرې خورې کړې وې، ماهم د ابر هوستې په وینا د خپلې ملا نه حفاظتي پټۍ ډېره په احتیاط تاوه کړه، ولې چې د دې سره خوا خوا کې یو نوي وجود ساه اخسته، دلته د یو ترپ یو حرکت سره یې بیا ماته د خپل وجود احساس راکړ، زه د ځان سره مسکۍ شوم، په خېټه تړلې پټۍ به مې په لاس بیا بیا کتله چرته ډېره کلکه خو مې نه ده تړلې؟!

طیارې د هوا لاسو ته ځان سپارلی وه، ټول مسافر یې د ژوند د نوو نوو امېدونو سره خپله خېټه کې وړل، لږ ساعت وروسته په الوتکه کې د ناستې لپاره د مسافرو مخې ته لګېدلې مېزونه چمتو شول، پدې الوتکه کې د خوراك ټول انتظام ډېر معقول وو، مسافرو په خلاص مټ ځانونه مړول، ماسره زما خوا کې ناستې ملګرې زما سره خبرې اترې کولې، خو داسې ښکاریده لکه چې سفر، بې خوبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستړیا د هغې سترګې هم اوس خوبجنې کړې وې، ورو غوندې یې سرشاته په څوکۍ ولګوه او ویده شوه، ماهم د خوب لپاره کوښښ وکړ، ولې چې پرله پسې بې خوبۍ او ستړیا خو زه هم بې دمه کړې وم، خو ماته خوب رانغلو، د اېرهوستېسو د سترګو نه په ما د هیبت راتلو کېفیت زمانه لرې شوي وو، د هر قطار لپاره یوه دغه مېلمه پاله مقرره وه، زما د قطار دې مېلمه پالې به کله کله ماته هسې یوه ښکلې مسکا راکړه د هغې په دې ادا به زما زړه نور هم ښه شو.

ژوند به ټول لکه چې د یوې شېبې لپاره د خندا او مسخرې لباس واغونده، سفر په داسې خوشګوار ماحول کې جاري وو، شېبه په شېبه به مو د الوتکې د تګ جاج د هر سیټ مخې ته په لګېدلې ډیجیټل سکرینونو ته په کتو اخستو، د دوبۍ په لور دا روان سفر ډېر ښکلې وو، خو زما په خیال او فکر خو د نیویارك رڼا ګانو پټ پټوني کوه، اخر د یوه اعلان سره الوتکې خپل سفر بشپړ کړ، په ټولو مسافرو کې د بېدارۍ احساس پېدا شو، مسافر د خپل منزل په لور د رسېدو هیلې راژوندي کړ، ددې الوتکې ډېرو مسافرو به د بېلو بېلو هېوادونو لپاره خپل سفر جاري ساته، زما ملا یو پرله پسې درد نیولې وه، خو چې د الوتکې تر دروازې رسېدم نو د تګ سره مې پښې هم چالاکې شوې او درد هم ورك شو، د الوتکې عملې د مسافرو سره خدای په اماني کوله د دوبۍ شاندار هوایي ډګر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ټولو ښکلاګانو سره زما د سترګو مخې ته وو، د نرمې پستې خو لړې یخې هوا لاسونه په خپل شرارت او شوخۍ زما په مخ لګېدلي د برقې نقاب وچیړلو د الوتکې د پوړکو په سر خو د هوا چلند دومره سېوا وو چې زه یې د راحت او سکون یوې نوې دنیا ته والوځولم، د دې سمندري هوا خپل یو خوند مې محسوس کړ، په ورو ورو د هواګانو په ټېل ناټېل کې د پوړکونه راښکته شوم، ګېر چاپیره مې د دې ځای د ښکلو ښکلو منظرونو نه خوند اخسته، د مخکې سفر ستړیا راباندې د اوسه ځایه خورېده خو دې ماحول په خپلو ښکلاګانو زه پخپله غېږه کې راټوله کړم. زه د نړۍ د دې تعمیراتي نمونې په ښایست کې ډوبه ډوبه په حېرانتیا ودرېدم، په زړه زړه کې مې د هغه انجینرانو هنري او تخلیقي توان ته سلام کولو چې د دې شاندار عمارت په شکل کې یې په ځمکه ایښودې وه او هر تلونکي راتلونکي نه د خپل ښایست شاباسی اخلي.

په دې دوران کې ټول مسافر قطار قطار هغه لاونج ته ته راروان وو، چرته چې به ډېر مسافر د خپل وړاندې سفرد جاري ساتنې لپاره به دبلې الوتکې انتظار کوي، پدې ځای کې هم د رنګونو او رڼاګانو یوه بله دنیا خندني وه چې د مسافرو ستړیا یې لرې کوله. په ډېر هنر او ښایست سینګار کړي شوي دوکانونه او په دې کې سینګار شویو د خرخون ځیزونو خو د رڼاګانو په خله هر لاروي ته د "راشه" ست کولو. دغه ست به چا څنګه نه قبلولو خو خبره د حساب

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وه. بیا هم ډېرو مئینو خپلو مئینو د پاره ډالۍ اخستې. د هر مئین په سترګو کې د دې ډالۍ سره به د خپل مئین د مینې یو لاژواله کېفیت ننداره مې خامخا کوله. ماته هم خپل یو یو مئین مخې ته ودرېدو. خو زر مې خپل زړه په دې خبره په تسله کړو چې د دې هرڅه سره به په واپسۍ کې ګورو. د دې سوچ سره زما دننه لکه چې یوې وړې پستې چاچۍ زما نه څه غوښتنه کوله. زه یوځل بیا د ځان سره مسکۍ شوم... نه نه، ماته دا واخله ... زه په ځای ولاړه وم..... لکه چې زما بچی ماسره خوا کې ولاړ وي... یو شی یې په نخښه کړی وي ــ!! هو ولې نه ــ!! زه زر پېسې راخلم.... او بیا زما د بچي په سترګو کې د خوشحالو ډیوې روښانه شي. هغه د خپلې لوبینې سره په لوبو شي.... په منډو منډو زما نه لرې لاړ شي... زه ورته د خوشحالۍ نه من من غټېږم.... هلمند په لوبو وي... په منډو وي... خوشحاله وي... او زه ورته مخامخ په یوه کرسۍ ناسته ګورم... ناڅاپي یو ماشوم د یوې زنانه نه د لاس ګوته ونیسي.... او دواړه روان شي ــ!! ما خپلې سترګې بیا بیا اومښلې.... ترلرې لرې مې هاغه ماشوم او مور ته یې کتل. د جهاز په تګ کې څلور ساعته وخت لا وه. زما د پاره په ناسته دا وخت تېرول ګرانه وه. غوره مې دا وګڼله چې ګرځم راګرځم. داسې به د دې ځای سېل هم کوم او وخت به هم ښه تېرېږي. دلته د هندوستان د یوې کورنۍ ډېر غړي ځای په ځای ناست وو چې پکې ماشومان، زنانه او نارینه وو. ښځو یې په مخونو کلك نقابونه لګولي وو او نارینه یې په احرامونو کې پټ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ټولو غړو په ګډه د عمرې سعادت حاصل کړی وه او اوس د وطن په لور د سفر د پاره يې د خپل جهاز انتظار کولو. زما په زړه هم د دې بختور سفر د سعادت ارمان راووریده. د دې مسافرو په مخونو یو پاك نُور ښکاریدو. ما هم د خپل زړه دننه یو نوې رڼا محسوس کړه. بیا بیا مې دې ځهرو ته کتل. وخت په دغسې کیفیاتو کې خپل پړاو غوځولو او ما د ایرپورټ د دې ښایسته انتظارګاه په دیوال ځای په ځای د ګهړیانو ستنې ځارلې. دې دوران کې مې د ځان د تازه کونې په نیت غسل خانو او د اودس چاراندام ځای ته د تلو اراده وکړه. د دې ځایونو درك به تاته ځای په ځای په دیوالونو او بورډونو د لیکلو اشارو په عربۍ او انګرېزۍ کې د لیك په مرسته درکولی شي. زه هم د دې ټولو اشارو او علامتونو په مرسته تر دغه ځایه ښه په اسانه ورسېدم. دلته د مسافرو وتل ننوتل په دمادم کې وو. ماته د دومره ګڼې په صورت کې دلته د دې ضرورت پوره کېدل ډېر ګران ښکارېدل. دننه به څه حال وي...؟ پوزه مې د اوس نه بنده کړه خو د دې ځای د صفایۍ بهترین انتظام ته چې مې کتل نو زړه به مې سم شو. دننه به هم داسې صفایي وي. دلته یوې ښایسته خوشبویۍ کلکه په حصار کې واخستم.. ماته د خپل وطن د داسې عوامي ځایونو حالت مخې ته ودرېده ځای په ځای د اوبو ماتې ګوډې بمبې سخا بویونه...او بیا...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې د خپل وطن د خوار اولس په دې حالت هم نن ډېر خفه شو، دلته پاکې غسل خانې په دوه اړخیزه قطارونو کې وې هر ځای د یخو او تودو اوبو انتظام موجود وو، یوې تورې فلپاینۍ پېغلې ډېره په خندا او روڼ تندي راته هر کلي وکړ، ژر یې دیوې غسل خانې دروازه راته پرانسته په ارام مې چار اندام وکړ، په لاس او مخ د یخو اوبو اچولو یوه نوې تازګي راکړه، د سکون او راحت احساس یوه اوږده ساه مې راښکله، ددې وطن قدرتي وسایل چې د تیلو په شکل کې یې ټوله دنیا مني خو داسې بې شمېره وسایل خو موږ هم لرو، زموږ وطن هم دداسې وسایلو نه ډك دي، خو فرق داوه چې ددې وطن وسایل ددې وطن د اولس په پرمختګ او مسئلو خرچ کولې شي، او زما د وطن حاکمان، شاهي افسران دا هر څه جیبونو ته اچوي، د دې زړه لړزېدونکي احساس سره په درنو پښو راروانه شوم.

اوس مې د ناستې لپاره یوه چوکۍ راپېداکړه، د ګهړۍ په ستنو چې مې نظر یو ځل بیا ښخ شو... وخت لا ډېر پاتې وو، یوې خواته کېناستم؛ دوه رکعته نفل لمونځ مې وکړ، د مخکې سفر د خېر دعاګانې خو مې سمې د مودو نه وظیفه کړې وه، د مونځ نه وروسته بیا راولاړه شوم. ډېر ګرځېدل او حرکت کول زما لپاره ښه وو، ولې چې ډېر وخت به مې په بل جهاز کې په ناسته تېرېده او داهم یو حقیقت وو چې زما په وجود یو زیاتي ګړی بوج هم وه، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې حرکت بیا د هاغه لګېدلي بازار د کانونو مخې ته راغلم د سرو زرو دا دنیا ډېره پړقینده وه، د سروزرو کالي پترې پرېمانه په نظر راتله د سرو زرو د بنګړو شرنګا به د چانه وي خوښه؟

دغه شرنګ خو ژوند د رومان جزیرو ته بیایي، امېلونه چې د غاړې سینې ښایست ته د لېونتوب ټالې ورکوي او داسې نور الابلا د خوشبویانو ویړ بازار خو احساسات ورېمه کول، زموږ د خوارو لپاره یې وړیا سېل کول هم لویه خبره وه، د خپلو ارمانونو زړونه مو پرې ټکورول او بیا هاغه وخت هم راغلو چې د مخکې سفر لپاره تابیا کول وو دلته هم د تلونکو راتلونکو یو سمندر په چپو وو هر ځوك که زه ډېره ستومانۍ اخستې وم خو د ژوند د دې نوي سفر تلوسې د لاسه نیولم او په مزه مزه یې د حېرانتیا یو ښکلي جهان ته بوتلم ماته اوس هم د خپل تګ حقیقت لکه دیو خوب ښکارېده خو بیا ...؟

ناڅاپي یوه وېره ددې امېد او خوشالو مخې ته لکه ورانې سترګې وازه خوله بلا اودرېده زما سره یو پنامخ ماشوم په سفروو چې تر اوسه د سفر په ټولو مرحلو کې د پټو کېمرو سترګو نه وولیدلي اف! په ما یو ځل بیا د خولو لختې رامات شول مرۍ مې غنې غنې شوه نه نه ...

زه به یې د هرې کېمرې د سترګو نه پټ ساتم، زما لویې تورې ارتې پلنې بورقې زماد وجود نه خپلې وزرې ښې ټینګې چاپېره کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، او هم دې د تحفظ احساس زما قدمونه نور هم ګړندي کړل، اوس د سفري دستاويزاتو د ښکاره کوني مرحله وه، ټول مسافر بېلو، بېلو ځايونو ته کاغذونه په لاس په قطارونو کې ولاړ وو، ما هم خپل کاغذونه او پاسپورټ په لاسو کې برابر نيولي وو او چې کله زما په قطار کې ولاړې يوې ښايسته پېغلې ماپسې ورستو مخ راوګرځولو او په نرۍ ښکلي مسکا يې زما په برقه کې د ټول وجود اندازه واخسته نو ماته داسې محسوس شوه لکه چې هاغه څارونکي د کېمرې سترګې هم دا دي، زما وجود بيا ګډوډ شو هسې نه دلته مې دسفر کاغذونه رد شي.

دې وهم ډېره ناکراره کړم، خو اوس دومره وخت نه وو چې زما دننه نورې ويرې راپېدا شوې وې، اوس زه په خپل نوبت دغه ځای کې مخامخ يو تن ته ولاړه وم دغه ټولې عملي لکه مشينونو کارونه کول خو بيا هم د هر مسافر سفري د ستاويزات ټول ډېر په غور کتل کېدل.

اوس دې تور نرۍ، نروچکي هلك زما څهرې ته نېغ نېغ کتل زما ټول کاغذونه د هغه په لاس کې وو، پښې مې داسې رپېدې لکه چې اوس په ځمکه کېنم. او کېـ ... د دې هلك د خلې دې ټکي زما په بدن کې تلی طاقت بيا راوسته زما ټول کاغذونه ه يې ماته وسپارل او د جهاز پورې تللې نېغ غزولې شوي لکه د بند پل په لار مې قدم کېښو او دسکون د يوې اوږدې ساه سره يو بل لويې الوتکې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو لپاره چمتو وم دلته هم د الوتکې عملې په ډېره تېزۍ د مسافرو په ځای کولو کې مرستې کولې په لویه دروازه څلور ښایسته ښایسته د بېلو بېلو وطنوالو فضايي مېلمه پالې ولاړې وې په خپلو مخصوصو مسکاګانو يې زړونه وړل، زما خو خپلې څوکۍ ته تلوار وه چې زر ورته ډډه ولګوم خو د مسافرو ګڼه دومره سېوا وه چې تر خپلې چوکۍ تګ ګران برېښېده زما په غوښتنه ژر یوې حورې زما د لاس نه هاغه کاغذ واخسته چې د پاسه پرې زما د څوکۍ شمېره لیکلې شوې وه. زه يې په مزه مزه تر خپل نشت ورسولم خو دلته زما د حېرانتیا لپاره یوه بله تماشه لګېدلې وه د دو چوکو قطارونو کې زما سره په بله چوکۍ د سریلنکا استوګن یو تك تور سړی ناست وو. د هغه مخې ته خپلې چوکۍ ته اوړېدل راته ډېر ګران وو. اف خدایه! په ما سم سر وچورلېده، زه به د کړکۍ خواته په سیټ څنګه ناسته یم، په لاره کې د یو پردي نارینه ناستې او موجودګۍ زه حېرانه کړې وم پخپل ځای به ناست وي. پخپل به ناسته یم. دا ضروري خو نه ده چې په هر سفر کې دې زموږ د خوښې ځای او دخپلې طبعي ملګري وي. دې هم انسان دی خو د پښتني دود دستور هم عجیبه دی د دې کولتور دودونه او قدرونه موږ داسې حالت ته کله پرېږدي؟

ډېره زیاته په فکر کې ډوبه وم اصل کې زما حالت د یوې ناروغه ښځې وو او د پردي نارینه په څنګ کې دومره لوی سفر په نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته کول؟ دا ځل زما په اعصابو يو دروند پېټی راپرېوتی و، اخر هغه خوار په ډېر ښايسته انداز کې د خپلې څوکۍ نه پاڅېده او ماته يې خپلې څوکۍ ته د تللو لاره پرېښوده، يوه شېبه په خپله څوکۍ ناسته باندې راته ارام راغی ولې چې د ډېر وخت نه په کينه کې ګېره ولاړه وم. په ناسته ډېر وخت نه و تېر چې غسل خانې ته مې د تللو ضرورت محسوس کړو ولې چې په دې موده کې د داسې ښځې دا تکليف زيات وي، هغه خوار زر د خپله ځايه راولاړ شو خو هغه هم دې ضرورت تر غسل خانې په منډه کړی وه. ما شکر وويستو او د هغه د پاڅېدو نه سمدستي پس د بل قطار غسل خانې ته دننه شوم، ما وې چې دې خپل ځای ته راځي نو زه به مخکې خپلې چوکۍ ته رارسېدلې يم. د دومره لويې الوتکې کوچني تشناب راباندې ساه ډوبې راوستله، په ډېره ګرانه په کې د مخ او لاس مينځلو لپاره ودرېدې شوې، د سترګو په رپ کې مې مخ او لاس ومينځل بورقعه مې په ځان برابره کړه او راغلم په خپل ځای کېناستم. اوس درنګ ساعت ته د الوتکې لوي وجود د خپلې لويې دنيا سره د هواګانو په لار فضا ته اوچتېده. ټولو مسافرو ته د سفر د ضروري لارښوونو ورکولو سلسله روانه وه، دا لارښونې په فرانسوي، انګرېزي او عربي ژبه کې د اشارو سره ورکول کېدل، ما يوځل بيا د الوتکې په لويه سينه کې د نغښتې لويې دنيا په څېرو نظر واچوه. ټول مسافر ډېر په اطمينان سره په څوکيو ناست وو، د الوتکې له خوا ټولو مسافرو ته د ملاستې لپاره يوه نرمه ګرمه کمبل هم ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، ما او زما ملګري خپلې خپلې کمبلې د الوتکې په بره چت کې کېښودې، زما او د هغه ترمنځ یوه اوږده خاموشي خوره وه، د مخ د څېرې نه یو سنجیده سړی معلومېده، د الوتکې وزرې په هوا خورې وې، په مزه مزه د الوتکې د اوچتېدو عمل جاري وو، د الوتکې دې حرکت ټول مسافر لکه د خوبونو په ټال ځنګول، د الوتکې دا لویه دنیا د مور د غېږې په شان وه، زما سترګې هم د ستومانۍ له لاسه خوبولې شوې، خو ماته د پردي نارینه سره په نږدې ناسته خوب کله راتلو... یو خدايي حجاب او پرده د دې احساس په شکل کې زما زړه ته ده چې هغه مې د یوې نامعلومه پرېشانۍ له سوبه د لاسه نه شوه ورکولې. هغه خپل سر په ارام وروستو کېښود او زما نه لږ په ترس یې خپل ځای داسې د خوب لپاره جوړ کړ، چې څه ناڅه زما په رنګ پرېشاني هغه هم لرله. اوس هغه په خوب ویده و او زما سترګې به په ناسته ناسته کله پټې شوې او کله به وغړېدې، په سیټ راته خپل وجود برابرول ګران شوي وو، پښې به مې کله راغونډې کړې او کله به مې وغزولې، ځان مې داسې راغونډ کړي و، لکه چې د کلي د ژوند چېرته کور ګاونډ مې نه و کړي، زړه کې مې د لوي الله(ج) نه دا سوالونه کول چې خدایا! دا سفر ډېر په خېر سرته ورسوې، لږه شېبه پس زه د خپل ګاونډي د ((خرړا)) په غږ په خپله څوکۍ نېغه شوم... په یو مخ مې د هغه مخ ته کتل، د هغه دې کېفیت زما لپاره یوه بله پرېشاني راپېدا کړه. یاده دې وي چې دا زما یوه کمزوري ده چې په خوب کې په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت کې د چا اواز هم اورم، نو خپل خوب مې د سترګو وتښتي او ژر پرې اواز وکړم. ما چېرته یو مضمون کې لوستي دي چې هر کله یو انسان د خوب په حالت کې په دې کېفیت کې وي، نو د هغه فشار لوړ شي او د ساه بندۍ سره سره په هغه د زړه حمله هم کېدي شي. اوس چې کله نایاب هم د شپې په خوب کې خرړېږي نو زه پرې ژر غږ وکړم، داسې هغه راویښ او د دې کېفیت نه بهر شي. خو دا پردې نارینه چې زه یې نه خوزولي شم او نه پرې غږ کولي شم. زما په دې پرېشانۍ کې د الوتکې خدمتګارانو د چایو، شربت او خوراکي توکو مېز زموږ ځای ته رارسولی و او چې کله زما نه پوښتنه وشوه چې څه به اخلې؟ چایې، اوبه، که شربت؟ نو زما د ګاونډي سترګې هم وغړېدې، شکر دی، ما د سکون یوه ساه واخسته، ژر نېغ په څوکۍ سم کېناسته، یو نظر یې ماته وکتل د هغه په مخ د نرۍ موسکا مړاوې غوټۍ رانښکارېدې، خدمتګارانو د اوبو ګلاسونه زموږ مخې ته په تړل شوي مېز کېښودل د تازه اوبو دا یو ګیلاس زما د ضرورت نه ډېر کم و، ما سوچ کاوه چې دغه لاس ګاډي بېرته راځي، نو زه به نورې اوبه یا جوس واخلم، د مسافرو لپاره دا یوه مشغولا هم جوړه شوه، چا به اوبه اخیستې، چا چایې او چا جوس، ایسکریم، د ټولو خدمتګارانو لوڅو بربنډو پښو او پنډیو ته چې مې کتل دا راته د یوې بلې دنیا ښاپېرۍ ښکارېدې، لکه چې دا لویه دنیا دوي په خپلو وزرو راخستې وي، په هوا کړي یې وي او د ژوند او د ښایست

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته یو لوي کوه قاف ته یې بیایي د دوي په څېرو ډېر ښایسته مېك آپ پروت وو، لباسونه یې ډېر مختصر وو چې د ناستو ځوانانو جذبات یې راپارول، د ټولو ښاپېرو د پښو، لنګو او پنډیو رنګ یو رنګ وو خو هر کله چې یوه ښاپېرۍ زما د ګاونډي په رابللو د هغه خوا ته راغله نو په لومړي ځل مې د هغې لوڅو پنډیو ته په ځیر وکتل. د هغې په پښو یوه نرۍ لکه د پیازو د نرۍ پردې پوست پروت و، داسې یې د سکرټ سره د نازکې بېخي نرۍ پاجامې په لومړي نظر د کتونکي حېرانتیا او تجسس په ځای کولو. د اوبو څښل څه وو چې یوځل راته بیا تشناب ته د تلو ضرورت محسوس شو، دا خو به ډېره ګرانه شي هر وخت د پردي نارینه دپاسه اوړېدل را اوړېدل. دا ځل مې ټوله حوصله په ځای کړه او دغه کس ته مې وړاندیز وکړ چې وروره! که مهرباني وکړې خپله څوکۍ له ما سره بدله کړې، هغه غلي غوندې له خپله ځایه پاڅېده او ماته یې څوکۍ پرېښوده، ما ترې مننه وکړه، هغه ورو غوندې سره وخوځولو، هېڅ خبره نه ده. د الوتکې ټول مېلمانه په چایو اوبو پالل شوي وو، اوس د الوتکې دننه د رڼاګانو یوه یوه بتۍ مړه کېده، ورو ورو په دې دنیا د خوبونو د یوې روماني دنیا تصور په حقیقت کې ښکاره کېدو لکه چې ګېرچاپېره ژوند د مینې او محبت سترړیا اوس ټوله د جانان غېږه کې دمه کوي، د احساساتو دنیا په بدلېدو ده، د جذبو وړو وړو ښاپېرو په خپلو نازکو ګوتو د زړونو تارونه لکه د رباب ټنګول، د خوبونو دنیا اوس د یوې کاواکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې رنګ اخستلو، د خواهشاتو دنیا د رقص او سرور ټالۍ وهلې... د پېغلتوب د بندو دریچو په بلو د لېونتوب ډیوې روښانه کېدلې... د خوب ښایسته ښاپېرۍ زما په مخکې هم ګډېدې، زما سترګې د لږ ساعت لپاره ورغلې. د الوتکې الوتنه د هوا په اوږو داسې د خوند وو لکه چې د ځانګو يې ځنګولوم. څه ناڅه وخت په خوب بدل شو خو په څوکۍ د نېغې ناستې له امله مې په څټ او ملا نرۍ نرۍ درد شو، اوس ماته ودرېدل او څو قدمه تلل په کار وو، ګېر چاپېره ټول مسافر ویده وو، ما کوښښ وکړ چې د سترګو تېروبیر شوي نظر مې په ځای شي چې تر تشنابه لاړه شم. په تیاره کې مې ټېل ناټېل ځان ډېر په کړاو خو په احتیاط تر دغه ځایه ورساوه، طبیعت مې اوس برابر شوی و، خدای خبر چې دا شپه وه که ورځ، ځکه چې د الوتکې د یوې کړکۍ څخه هم د رڼا یوه پلوشه نه راتلله. د شپې احساس ډېرې نوکارې لګولې، په خپله څوکۍ په ارام کېناستم سر مې بیا وروستو کېښود لکه چې د خوب ښاپېرۍ ته مې بیا دا منت کاوه چې اې مهرباني ښاپېرۍ! لکه ددې ټولو ما هم په خپله غېږه کې واخله. خو دا ځل لکه چې ښاپېرۍ زما نه مروره وه، ما هسې سترګې پټې کړې چې دمرګانه ترور څېره بیا د خیال په شیشه راوځلېده، د هغې د راولاړې شوې سینې نه د راختونکي شور او ګډې وډې ساه نرۍ نرۍ اواز مې تر غوږو شو، غلی غلی فریاد....! هن! زه بیا په څوکۍ رانېغه شوم، د سترګو نه مې بې واره اوښکې توې شوې، د هغې د دایمې ژوند د ښه کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا مې وکړه، په دې نا کرارۍ کې مې ډېر وخت سترګې ورغلې، د خوب دنیا د خپل ژوند د ماضي لرې تېر وخت ته بوتلم، زما د دې ترور د خانۍ کور وي.... د هغې لوڼه زما همځولې وي یوې ته به مې د مینې نه ښارو ویل، هغې به زه کور ته ورځو شپو ته رابللم، ترور مې راته خواږه ککوړي پخوي، زه ورسره خوا کې په نغري غاړې ته ناسته یم. بي، بي، ! زه هم نن ستا نه چل زده کوم.په دې وینا مې د ترور مخې ته په پروت خانک کې دواړه لاسونه په اوړو ولړل، سترګې مې خلاصې شوې.. دې خوب ډېره پرېشانه کړم، الوتکه خدای خبر د هوا په اوږو د اسمان د څومره لوړیتا نه تېرېده، خو څومره چې لرې تلو هومره یې د دنیا هاغه ګوټ زموږ نه لرې کولو، کوم کې چې زه اوسېږم، د دنیا د یو ګوټ نه تر بله تلل، ساینسي ترقۍ څومره اسان کړي دي، وخت روان وو او بیا یو داسې وخت هم راغی چې په ټولو مسافرو د امریکې د ایمګرېشن فارمونه ووېشل شول، هر یو تن ته په دې د لیکل شویو پوښتنو ځوابونه لیکل ضروري وو، سوالیه فارم د رسمي او نارسمي پوښتنو نه ډک وه، ما چې دا درېواړه کاغذونه په غور ولوستل نو ددې زیاتې پوښتنې د هاغه فارم په شان وې چې د وېزې د اخستلو لپاره موږ د مخکې نه لېږلې وې، ما بیا هم هسې سرسري غوندې ددغه پوښتنو ځوابونه ولیکل. ټولو مسافرو ته لکه چې د دې کاغذونو په ترلاسه کېدو د امریکې حد ته د رسېدو زېری واورولی شو. ټولو مسافرو دغه کاغذونه د خپلو نورو سفري توکو سره کېښودل، ما هم دغسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل، دغه فارمونه به د نورو کاغذونو سره د نیویارك په هوایي ډګر کې د ټاپې لګولو په وخت به په یوځای کې جمع کېږي. زه داسې ستړې وم چې په څلورویشت ساعتونو کې مې یو ساعت خوب نه و نصیب شوی، د ستومانۍ نه مې د وجود هر اندام بې دریغه دردونه کول. بلخوا امریکې ته په رسېدو د ایمګرېشن ویرونکو مرحلو راباندې د اوس نه وارخطایي راوستې وه، دسوال د ځواب نه تېرېدل راته سم په غره ختل ښکارېدل، سترګې مې د بې خوبۍ له لاسه سرې تښتېدلې وې، شګې، شګې کېدې. هسې نه چې له دې ځایه..... یو ځل مې بیا هاغه زړې وېرې په زړه کې سر راوچت کړ او بیا هاغه اعلان هم وشو چې..... موږ د نیویارك په نړیوال هوایي ډګر کوزېدونکي یو. مسافرو ته یوځل بیا ځینې لارښوونې وشوې، خپل سامان به هلته ترلاسه کوئ، د ایمګرېشن عملې سره به مرسته کوئ، خپل سفري دستاویزات په لاس کې کلك او ښکاره ونیسئ، او نور. اوس الوتکه ورو ورو ځمکې ته تلونکې ده، د هواګانو دنیا بره پاتې کېده، د مسافرو هیلې بیا ژوندۍ شوې وې، یوځل بیا هر مخ رڼا رڼا و، اوس الوتکې خپلې وزرې ټولې کړې او د یوې منډې سره د نیویارك په هوایي ډګر ودرېده. ټول مسافر د خپلو ځایونو نه راولاړ شول، ما خپل نږدې ګاونډي ته د وتلو لاره ورکړه، هغه په الوداعي نظر ماته وکتل ما هم ورته په تلو تلو کې د لاس په اشاره خدای په اماني وکړه. هغه ګړندی ګړندی د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شو، زه د هغه په څوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستم په دې تمه چې د وروستو نه د راروانو خلکو سلسله لږه ودرېږي نو زه به هم پاڅم، خو الوتکې چې په خپله سينه کې څومره مخلوق ځای کړي وو، هغه د شمېر نه وو، ما يوه شېبه په ناسته خپل سر په مخکينې سيټ ولګاوه، درز، دروز د چټونو څخه مسافرو خپل بېګونه او سامانونه راخستل، زه ډېر ساعت پس د څوکۍ نه راپاڅېدم ما سره زما يو لاسي بيېګ وو، نو ځکه په اسانتيا تر دروازې راغلم، د الوتکې هاغه ښايسته حورو بيا په خپله ښايسته مسکا د تلونکو زړونه له ځانه سره پاتې کول، اوس د الوتکې خپټه د مسافرو نه تشه شوې وه، د الوتکې د لويې دروازې سره لکه د پُل بنده لار اوږده اوږده لکه د ښامار غزېدلې وه، د تلونکو راتلونکو د قدم په ښکالو به يې يو خاص اواز کولو، درب درب، لږ ساعت پس د هوايي ډګر لوی حد ته د لارې نه ووتلو، هوايي ډګر څه وو، د فن او هنر يو بې مثاله شاهکار و، چې په خپلو هسکو، هسکو منارې نقشونو يې مسافرو ته هرکلی کاوه، دغه دنګو دنګو عمارتونو ته په کتو به د انسان نظر د دې تر جبين چې تلو نو د خولې نه به يې د اخ!! ټکي خامخا وتو، لکه چې هر نظر په هاغه تخليق کار شاباسی وايي، چې دا يې جوړ کړی و، بې شکه چې دې اولس خپل وطن د ترقۍ بام ته رسولی دی، د دنيا اولسونه دلته راځي، لکه د مشين په کې کار کوي او خپلې کورنۍ په ډالرو پالي، دلته دغه خلك خپله وينه سوځوي، خو ډالر ګټي، نظر مې د دې منظرو نه نه مړېده، اوس ټول مسافر د ايمګرېشن د مرحلې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدل، د وتلو لپاره... د کاونټرونو لویه سلسله په نظر راتله، د تلاشۍ لپاره مختلفې طریقې پکارولې، د مسافرو کوټونه، بوټان، ټایانې، جرابې او په بدن به دې اغوستې جامې پاتې کړې، هر څه به درنه لرې کړي. دغه ویستلې شوي شیان د سیکورټي کېمرو نه تېرېږي. ددې لپاره په لویو لویو قطارونو کې ودرېدل وو، یو ځای کې د مقامي خلکو لپاره دغه کاروایانې سرته رسولې شوې، بل ځای کې د شین کارډ لرونکو لپاره او درېیم ځای د سېلانیانو لپاره جوړ کړی شوی و، ماته هاغه قطار کې ودرېدل وو چې د سېلانیانو یا وېزیټرز لپاره د جوړ ځای مخې ته ودرېدلی وو، دا مرحله د ټولو نه زړه چاودونکې وه، ډېر وخت پس به یو قدم هلته مخکې کېدو، چې یو کس به فارغ شو، ټولو مسافرو به هاغه فارمونه په دغه ځای کې کېښودل او د شیشې د سکرین په شا به شنو سترګو سرو سپینو امریکایانو خپل کار کاوه، ټک، ټک د مشینونو ټکار، د رڼاګانو پړق او پړوق، د ګوتو نښې کتل کېدې، ډېر وخت پس زما نوبت راغلی وه، ما خپل کاغذونه په کاونټر کېښودل، یو شین سترګي امریکایي سرسري زما کاغذونه جایزه کړل، خو ژر یې زما ټول کاغذونه ماته د دې وینا سره راواپس کړل چې دا پوره کړه، اف خدایا! ما خپل سر په لاس کې ونیو، د قطار نه یو خواته مې په ځمکه پرلت وغزولو ټول سفري کاغذونه مې ځانله برابر کړل، نیمګړی فارم مې ډکول شروع کړل، تقریباً لږ وخت کې دغه نیمګړی کار مې سرته ورساوه، چې د ځمکې نه راپاڅېدم نو ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې نېغه کړه، اوس دغه ځای خال خال څوك په نظر راتلل د خلکو ګڼه لږه کمه شوې وه، اوس هاغه شین سترګي امریکایي ته زه بیا مخې ته ولاړه وم، ناڅاپي زما سترګې د هغه په مخ ښخې شوې، هغه په یو نېب ماته کتل لکه چې د هغه سترګې زما د ټول بدن تصویر اخلي، ته څه لپاره راغلې یې؟ او د هغه نه دې غیر متوقع سوال زما وجود لکه د زلزلې په لړزان کړ، لکه چې هغه په دې رسمي پوښتنې زما څه غلا نیولې وي... ما ورته سرسري شان د خپل راتګ جواز مخې ته کړ، اوس هغه د پاسپورت پاڼې بیا بیا اړولې، چې په دې کې څه ګوري؟ ما په زړه کې کرل ربېل دومره همت راکې نه وو چې د هغه مخ ته مې کتلي واي، ورځه....! او دې خبرې سره د ډېرې خوشالۍ نه ما هم دغه رنګ منډه کړه... بیا ډېر ژر هم د هغه غږ په ځای ودرولم... پلیز.... چې وروستو مې وکتلنو زما پاسپورت او نور ټول سفري کاغذونه یې د یوې نرۍ شان مسکا سره ماته راکړل، ما یې شکریه ادا کړه او د وړاندې تګ لاره مې ونیوله، اوس ما د ازادۍ د احساس سره نوې لاره غوځوله، زما د ذهن، ټول بوج اخوا شوی و، ټولې ویرې په شا تمبېدلې وې.. خو د خپل بېګ د ترلاسه کېدو فکر راسره وو، ټول مسافر په یو خاص ځای کې چې د هغوي سامانونه په کې د الوتکې د کومې نه د یوې ډیجیټل لارې په مرسته راوتل، هر چا به خپل بېګ دلرې نه په نښه کړې و، دغه پټۍ ډېره وګرځېده خو دپاسه پرې ما خپل بېګ ونه لیده، اخر مې هلته د ولاړې یوې تور پوستې امریکایۍ ښځه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چې زما بېګ به چېرته وي، هغې د لاس په اشاره ماته یوځای په نښه کړ او چې څنګه زه دغه ځای ته مخامخ شوم نو د نورو څو بېګونو سره زمابېګ هم موجود و، ژر مې ترلاسه کړ، اوس د هوایي ډګر څخه د وتلو لپاره یوه مرحله بله هم ده او چې په کومه لاره وتم نو هلته یوې لارې یو قطار په ځای ودرولم.. خدایا! چې دلته به راسره څه کوي؟ ماپه زړه کې سوچ کاوه، دلته هم یو تور امریکایي... ژر رامنډه کړه او د دغه تړلې لار په سر کې ودرېد، زماپه لاسو کې د سفري دستاویزاتو نه یې لکه د ټپوس په شان یو زیړ رنګ ورکوټي چټ لکه چې په هوا کې تښتولی وي، دا چټ یې ماته د ایمګرېشن په مرحله کې راکړي و، او دیوې بدرنګې مسکا سره یې داړې چینګې کړې، ماته یې لاره خلاصه کړې وه، د دغه حد نه د راوتو سره مې بهر د ولاړو راغلو هاغه خلکو په څېرو یوځغلنده نظر واچاوه چې په لاسونو کې یې د خپل نالیدلو مېلمنو د نومونو پلې کارډونه اوچت نیولي وو، په دغه کارډونو ما خپل نوم ډېر په بې تابۍ لټاوه، زه کله یوې خواته تلم او کله بلې خوا ته، اوس خو راسره د بېګ پېټی هم وو، چې په راښکلو راښکلو مې د ځان سره ګرځاوه، اخر په یو کارډ مې خپل نوم ولید، یوې نرۍ نروچکې خو چستې چابکې ښځې چې نیم وېښته یې سپین وو او نیم سره... ما ورته منډه کړې، حسینه ګل... ما ورته وویل.. او دې سره هغې خپل لاس ماته په ډېره مینه د هرکلي لپاره راوړاندې کړ. ((پېني اوجېده)) زما پر وړاندې زما یوه رابطه کاره راغلې وه، سمدستي یې رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګ ترلاسه کړ، ما د سکون یوه اوږده ساه واخسته، شکر خدایا چې په خېر راورسېدم. اوس مې هاغه ټولې وېرې د پښو لاندې شوې وې، په وجود کې مې هر څو د اوږد سفر د ستړیا چینجو چکونه لګول، خو د ډېرو خوفونو او ترهو نه مې ازاري ترلاسه کړې وه او دا احساس ډېر عجیبه وو، اوس مې یوځل بیا د پېنې مخ ته وکتل، د هغې سره مې د څلورو میاشتو د ایمېل د رابطو رفاقت رامخکې شو، چې له مخې مو یې د یو بل سره اشنایي ترلاسه کړې وه، خو زما د تصور سترګې پینې اوجېده د یوې ښایسته پېغلې په څېر لیدلې وه، هغې په منډه منډه یوې ټیکسي ته اشاره وکړه او زه د نیویارك لومړي ماښامي او د خورو ورو ښایستونو ورو ورو لکه چې په ځنګل وهلم، ګېر چاپېره مې د دې ښار د وجود نه راتوېدونکي حسن او ښکلا ته لکه د نادیده وو کتل، ددې وخت هوا ښه یخه وه.

زما به ته یادېږې یاره!

که د جنت په منارو کې ناسته یمه

د نیویارك دښار رڼاګانو او پړقېدونکو دنګو هسکو منارو راته دا ټپه رایاده کړه، اوس یوه د ژیړ رنګ ټیکسي زموږ مخې ته ولاړه وه، پینې ماته د ټیکسي وروستۍ دروازه خلاصه کړه او خپله په وړاندې څوکۍ کېناسته، اوس ټیکسي په حرکت کې شوه، د ټیکسي ډرېور د قوارې نه جاپانی، چینایي یا بوټانی ښکارېده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډي يې ښه پاك او سوتره و، ماته د خپل وطن د ټيكسيانو حال راياد شو، مالك ته به ښه ډېره ګټه کوي خو د عاجزۍ په حال به هم چاته رحم ورځي. ورځ خو پکې دهاغه سورلو بده وي چې په کرايه يې رانيولې وي که د خراب حالت له کبله په لاره لکه د ورانې چکړې روانه وي نوپه سورلو به ناوخته وي او که د حرص د سببه پرې ډرايور ماما پښه ټينګه کړي، نو تر روغتونه يا.... به دې خامخا رسوي. په هر حال اوس زه دومره په سکون کې وم چې د نيويارك د ماښام او د ښار ننداره مې کولی شوه، دګاډي نه مې دسمندر په غاړه اباد د دنيا دښايسته ښار نظارې کولې، د ماښامي په خړه کې د ښار په ارته سينه ولاړو دنګو دنګو تر اسمانه تللو قلمي عمارتونو په تندو او مخونو د رنګ رنګ بلو رڼاګانو بلفونو، فانوسونو چراغان يو ښايسته منظر جوړاوه، تا به ويل ښار چا د رنګارنګ مقيش په توره لوپټه کې ول په ول نغښتی دی، يا لکه يو مځين پټ مخ د خپل مځين په تمه وي، خپل ځان يې سينګار کړی وي، ګاډی د ښار په پلنو پلنو سړکونو ګړندی روان و، هسې خو د دنيا دګڼې ابادۍ په ښارونو کې کراچۍ او ممبۍ هم شمېر دي، خو دغه دواړه ښارونه چې د زياتې ابادۍ له لاسه ځومره ډېر خيچن وال او سرګرداني لري، نو دا وخت مې د ممبۍ او کراچۍ کېفيت راياد شو. چې د خپلو هنګامو لويه دنيا يې په خپله لمن کې ځای کړې وه، د مشيني ژوند ډېرو اسانتياوو، ترقۍ که هر څومره په منډه کړي دي، خو د ماحول د الودګۍ، د ګاډو او ماشينونو د شور له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه يې ژوند او انسان په بله اړولی دی. په دې احساس مې زړه يو دم په نيويارك كې هم ډوب غوندې شو. دلته سره له دې چې د شور لوګي او ګندګۍ وجود ډېر په نظر نه راځي، خو بيا هم د ژوند او انسانانو دا لويه په منډه مېله، په زغل ګاډي، د بنده وار ضرور خطا كوي، د ترافيك ټول نظام ډېر ښه دی، د خپل وطن دې نظام او په دې كې د ښښتو ګاډو لويو لويو كتارونو دلته په خيال خيال كې ويده كړم، مرۍ مې لوګو ترخه كړه، د سترګو نه مې د لوګو او ګردونو له لاسه اوښكې رواني شوې، د ګاډو بې ځايه او بې مقصده هارنونو مې په غوږونو كې پنجه ور مېږان خوشې كړل، سر مې په درد شو، خو ژر مې سترګې وزنبولې او هاغه لوګ جن خيال مې وتښتاوه، ځكه چې دا وخت زه د دنيا په يو ښايسته او منظم ښار كې وم، ټيكسي په پاكو صفا سړكونو روان وو، د ښار يو يو منظر د ماښام په روماني خړه كې ډېر خوند راكاوه، زما د وطن ماښامی خو نن سبا هسې په بنده د خفګان او مايوسۍ څادر راخوروي. ما ته د سايل صېب ديوې سندرې مصرعه راياديده:

((چا هم كه ماښې د واشنګټن په خوند ستايلي دي..))

خو زما د سترګو وړاندې د نيويارك ماښې دنګې دنګې هسكې غړې ولاړې وې. دښار وجود اوس د خړ ماښامي نه د تور ماښام رنګ اخستی وو، خو ماته داسې ښكارېده لكه د ستورو ډك اسمان په ځمكه را كوز شوی وي، لكه د ژوند او هنر د ښايست او د ښكلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګران چې په خپلو هنرونو د دې ښایسته شهزاده په تاج او لباس د مینې او رومان زر لګوي، اوس ټیکسي هم په ډېره نادیده رنګ کې خپل دتګ چال اختیارولو، خو یو دم مې خیال د خپل ژوند د ملګري په فکر الول شو، اوس پیني په خپله څوکۍ داسې ناسته وه چې په ترخ ناستې یې زما سره خبرې هم کولې، زما مخ یې هم لیدلو، هغه زما په احساس پوهېده، ته پرېشانه یې...؟ هغې په تشویش زما نه پوښتنه وکړه، هو! بس زما خاوند....! او زما د دې خبرې سره هغې خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، فون وکړه، زه ډېره زیاته خوشحاله شوم، ژر مې د وارث موبایل نمبر هغې ته ورکړ، هغې ډېر په استقامت د موبایل شمېره برابره کړه، او چې د ټیلي فون رنګ څنګه په ورتلوشو، نو موبایل یې ماته راکړ، خبره وکړه.. هیلو! زما د هیلو په وېنا د نایاب خوبجن غږ مې تر غوږو شو... هن! دې خو ما لکه چې د غرق خوب نه راویښ کړو، ولې ویده وې؟ ماته ژر د ساعتونو فرق د ورځې شپې په حساب مخې ته شو، ورسېدې په خېر...؟ هغه زما نه تپوس وکړ، او بېخي په خېر... بس شکر دې د ځان ډېر خیال ساته او د خپل صحت نه چې بې غوره نه شې... زه به سبا ټولو ته (زما ورور او خویندو ته) فون وکړم. ښه ده... د نایاب په دې تسلۍ مې فون بند کړ، او د مننې سره مې پیني ته موبایل حواله کړ، زما په څېره راغلي اطمینان هغه هم مطمئنه کړه، اوس ټیکسي د یو شاندار هوټل (Radisson) مخې ته ولاړ وو، د نیویارك د ټولو نه ګران بېعه هوټل. چرته چې زموږ د اوسېدو انتظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

موجود وو، پـه لاره مـې د پیـنـي نـه د فهمیـده ریـاض تپـوس وکـړو، هغې وویل هو هغه رارسېدلې ده، خو تاتـه د دربـو بجـو نـه د هـوایي ډګر په دروازه ولاړه وم.. ما ښـنه وغوښـته او ورته مې وویل چې زمـا بېـګ ګـډوډ شـوی وو، ځکـه ناوختـه شـو..! د هوټـل پـه اسـتقبالیه ښایسته ښایسته پېغلې په کار بوختې وې، د ډېرو مېلمنو د ځـایولو او د ډېرو د خارجولو کار یې د حساب کتاب په شکل کې کولـو، مـا خپل پاسپورت د پیني په وېنا د دې استقبالیې په کاونټر جمع کړو، زما په نوم د کوټې اندراج د مخکې نـه شوی و، د کوټې کیلي ماتـه حوالـه کـړل شوه، چې پـه دې دوران کـې یـو وچ کلك خـو دنـګ لـوړ ښایسته سور سپین ځوان لاس کې یې یو غټ فایـل نیـولی راښـکاره شو، پیني ورسره زما پېژندګلوي وکړه، حسینه ګل، او دې سـره هغـه ماتـه د یـوې ښـکلې مسـکا سـره رانـږدې شـو، د هغـه د جـوړ کـړي پروګـرام زه دوېمـه مېلمنـه وم چـې دا وخـت رارسـېدلي وم، او د خوشالۍ دا احساس لېږ لږې د هغه د سترګو نه راتوېده، پیـنـې زمـا سره هم د ده پېژندګلوي وکړه، زما سترګې د حېرانتیا نـه وازې پـاتې شوې، دا مارټین ریکر دی، مارټین ریکر ؟ بې اختیاره زما د خـولې نه دا نوم وختو، هم د ده لومړي ایمېل زمـا پـه نـوم راغلـی و، خـو مـا په خپل فکر دا یوه ښایسته ښځه ګڼلې وه او په خپل تخیـل مـې د ده د مخ کره وره هم انځور کړي وو، زه یـوه شـېبه غلـې ولاړه وم، پـه دې نوي ډرامایي اتفاق راته خندا راغلې وه، چې هغه یو ځل بیـا د لاسـو غبرګه زمـا د هرکلي لپـاره خوره کړه، ماتـه خپـل اسلامي او پښـتني

(c) ketabton.com: The Digital Library

روایات رامخې ته شول، زموږ په دود دستور کې داسې چېرته دي؟ په نه زړه مې لاس هغه ته وړاندې کړو، هیلو! هغه ډېر په ورین تندي او اخلاص زما هرکلی وکړ، زما په توره بورقه کې ول ول نغښتی وجود د ټولو لپاره یو سوال هم و! دلته ما په ډېره رازدارۍ پیني ته دا خبره کړې وه، چې زه امید واره یم، پیني اوس مارټین ریکر ته هم دا خبره وکړه، کوم چې د دې پروګرام جوړونکی وو او داسیا سوسایټي نیویارك مشر او منتظم و، مارټین ریکر ماته په حېرانتیا د پښو نه تر سره او د سر نه تر پښو وکتل، ((ستا لوی همت دی)). دا خبره هغه په داسې انداز کې وکړه چې زما طاقت پرې نور ډېر شو لکه چې د خپلې ژبې او ادب سره د خپلې مینې او محبت لرلو پېغام ما په ډېر هنر ټولې دنیا ته په داسې حال کې صرف په خپل راتګ هم وړاندې کړ، په داسې حال کې خوښځې د کټ نه نه پاڅي خو زما واحد مقصد دا و چې په دې حالاتو کې دې د مغرب او امریکې هر وګړی دې په دې پوه شي چې پښتانه امن خوښي قوم دی، ترقي پسند قوم دی، پښتنې تور سرې د خپلو پښتني روایاتو په سمون خپل د امن او محبت پېغام د دنیا ګوټ ګوټ ته په خپله ژبه خپل هنر رسولی شي او ددې مثال د هغوي په مخکې وو، زه دلته موجوده وم، ټول زما په همت او حوصله ډېر خوشحاله وو، بیا بیا به یې د احترام نه خپل سرونه ماته ښکته کول او ما په خپل دې کردار د خپل خدای... د خپلې مور پښتو ډېر شکر ادا کولو چې هاغه قام چې دنیا ورته خپل سر ټیټ ساتي. نن ماته سر ښکته کوي، اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوره داسې ولاړه د هغوي لپاره هم د فکر خبره ده. زما د ستړیا له وجې یې ماته دا رعایت هم راکړ، چې نن د شپې یوه ناسته لرو، خو دومره ډېره د کار نه ده، هسې یو پېژندګلو او لیدنه کتنه او ګډه ډوډۍ خوړل دي، تاته به د دې نه رخصتي درکړو. ما له خدای څه غوښتل...؟ دې سره مارټین رېکر ماته هاغه فایل حواله کړ چې په کې د مختلفو کتابګوټو سره سره د نیویارك او د هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه او د سبا لپاره د لیدو په وعده یې زما نه رخصت واخست، اوس پیني زما سره یوازې سرګردانه ګرځېده. زه یې د هوټل لوی دوکان ته بوتلم، د استقبالیې شاته اړخ ته په دې هوټل کې یو لوي بازار په نظر راتلو چې د تلونکو راتلونکو د پاملرنې مرکز وو، په دې دوکان کې هر څه موجود وو، تازه بې موسمه مېوې، د بېکرۍ هر قسم څیزونه، چاکلېټ او داسې نور الا بلا څیزونه، خو زه د څه خوړلو په طبع کې نه وم، بس د ستړیا واحد علاج مې د تورې بې شودو کافي یو غټ مګ ګڼلو او وروسته بیا په کټ د ارام راحت خوب. پیني زما د منع کولو باوجود یو د کېك ټوټه هم راواخسته او ورسره یې د تورې کافي غټ مګ. دغه کاغذي بند سر مګونه دلته ډېر استعمالېږي... اوس د لفټ په واسطه موږ د هوټل پنځم پوړ ته روان وو، دا لفټ د نوي طرز جوړ یو ډېر پلن او ښایسته و، چې ساه په کې نه تنګېده او د چالان نه وروسته به په کې د غلې غلې موسیقۍ زمزمه په مزه مزه خورېده. لږه شېبه پس زه پیني یوې ښایسته کوټې ته بوتلم. کوټه په نوم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ده، خو لوی والی یې دومره وو، لکه د یو وړوکي کور... په څو برخو وېشلې دا لویه دنیا زما د ضرورت نه ډېره زیاته وه، په کې هر یو سهولت په نظر راته، د اخلې پخلي لپاره په کې خودکاره څیزونه پراته وو، چې چایې. کافي خو په کې هم وخت په وخت تیارولې شوه، خو په ما چې کوم څیز ښه لګېده، هغه لوی.... سپنجي (فومي) کټ و، چې ماته یې خوره غېږه نعرې وهلې... په تک سپین کاټني څادر پوخ کړي کټ خو زه د اوس نه خوبجنه کړم. زما د اوږد سفر او ستړیا تقاضا دا وه چې زه یو وار په تازه اوبو غسل وکړم. غسل خانه هم ډېره د مزې وه، د جدید دور د سهولتونو نه ډکه. په لویه ارته غسل خانه کې د لامبلو یو لوی ټب ته مې ځان لکه د ماهي ورخوشې کړ، د یخو او تودو اوبو د استعمال نه مې ښه خوند واخست، وجود مې ډېر راحت محسوس کړو، نرمې پستې جامې مې غاړې ته کړې د نیویارك د ماښامي موسم که څه هم بهر یخ وو، خو دلته د دې هوټل دننه موسم لږه تودوخي لرله چې د ای سي (A.C) پلانټ په کې کارکولو چې له عمله یې د بهر موسم د دننه موسم سره سمون لاره. د ګرمې کافي نه چې مې سر خلاص کړ، نو د مګ نه تودې لوخړې ختې. اوس مې په ډېر خوند خوند د دې کافي نه مزه اخسته، د کوټې په رنګینه قالین مې پښې د دمه کېدو په نیت اوږدې وغځولې، اوس مې وجود، ذهن، زړه او فکر دې ته برابر شوي و، چې د سفر ستړیا او غم ټول لکه د بالښت د سر لاندې کړم. او بې غمه ویده شم. د کوټې لویې وړې رڼاګانې مې ټولې مړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې، یوازې د کټ سره خواته په مېز پروت رنګینه ولاړ ورکوټي ګروپ مې رڼا کړ او بیا د خوب لپاره مې په ځان نرمه کمبل راخوره کړه. شپه په ډېر ارام تېره‌ده. خوب مې که پوره شوي نه وو، خو بیا هم بدن مې ډېر په راحت وو، سترګې چې مې وغړېدې نو یوې نوې ناکرارۍ راوېښه کړم. د مارټین رېکر هاغه فایل مې پرانیسته چې په کې د نیویارك او هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه، د دې مطابق سهار (۸) بجې د ناشتې لپاره د دې هوټل ښکته لابي ته رسېدل وو، دا خلك خو د وخت ډېر پابند دي یو موږ یو چې هیڅ نه لرو، خو وخت ډېر لرو، بل خوا د دې چې هر څه لري خو وخت نه لري، سوچ مې دا وکړ چې د خپل وطن په نظام کې ماته خپلې لرلې رویې دلته بدلول په کار دي. ما هم د دې له خاطره خپل موبایل کې د پاڅېدو وخت برابر کړ او د لږ وخت لپاره بیا په کټ کې پرېوتم. په ټاکلي وخت راباندې خپل موبایل غږ وکړ او له کټه مې راودانګل. د بیګ نه مې د اغوستو لپاره جامې راوکښلې، غسل مې وکړ، ټوله تیاري مې سرته ورسوله او د خدای د نوم د اخستلو سره مې برقع په سر کړه او ښکته د هوټل لابي ته مې ځان وروروساوه، دلته مارټین رېکر فهمیده ریاض او وقاص خواجه د مخکې نه د ناشتې په مېز ناست وو، زه لږه شرمنده شوم، خو فهمیده ریاض زما شرمندګي په خپله دې خبره لرې کړه، چې زه سحر وختي یوه پیاله کافي څښم نو د دې لپاره د ټولو نه مخکې زه راغلې یم. وقاص خواجه د لاهور اوسېدونکی دی، خو د اټلانټا په پوهنتون کې د اردو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو استاد دی، د خپلې کورنۍ سره د ډېر وخت نه دلته اوسېدلی دی، د خوي نه ډېر پوست او شیرین سړی دی، د اردو ژبې ښه شاعر هم دی، د ټولو تر مینځه د غېر رسمي خبرو اترو سلسله شروع شوه، د پاکستان په امنیتي حالاتو تبصرې، د دهشت ګردۍ په وجوهاتو او تاوانونو خبرې د دې وخت اهمه موضوع وه، ما ژر ایجنډا بیا ولوسته چېرته دا خبرې د ایجنډا برخه خو نه دي خو داسې نه وه، بس د وخت او حالاتو ډېر ترخه موږ تېرول، نو هغوي پرې خپلې خپلې تبصرې خو به کولې. په ناشته کې مو د خپلې خپلې خوښې ښیزونه واخستل او په لومړي ځل دلته دا خبره ماته مغزو ته شوه چې خدای خبر څه حلال مردار به راباندې خوري، ځکه نو جوش شوې هګۍ او سپوره وچه ډبل ډوډۍ خوړل مې مناسب وګڼل. ټولو خپله خپله ناشته په مزه وکړه، خو فهمیده ریاض او وقاص خواجه داسې په خبرو کې بوخت وو چې.. دا ترېنه هېر وو چې دا پاکستان نه دی، پیني بیا په لاس ترلي خپل ساعت ته کتل. پلیز! د پیني په دې خواست فهمیدې ته رایاد شول چې دلته د وخت ډېره پابندي ضروري ده. اوس موږ د پیني په قیادت کې د هوټل مخې ته ولاړ وو، بهر موسم ډېر ښکلی وو، دغه زر زري پلوشې د نیویارك په دنګو دنګو ماڼو ډېرې ښکلې ښکارېدې. له دې سره د یخې هوا احساس دومره د مزې وو چې انساني احساسات یې راپارول، ما په لومړي ځل اسمان ته وکتل خو دې هسکو هسکو ماڼو د اسمان لویه دنیا ډېره تنګه کړې وه، دې منظر د لږ وخت لپاره خوند راکړ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د خپل وطن پراخه اسمان رایاد شو... نن زما د خیال په دنیا د خپل وطن اسمان ویره غبېږ ولاړ وو، دې قام خپل ځایونه څومره ښکلي په امن ساتلي دي، د وینو لښتي خو زما په ځمکه بهوي، دې احساس مې دننه د نفرت اور ته لکه چې خپله لمن ووهله، نو بیا به راته خپل سوالي کچکول هم په مخ ایرې باد کړي. اوس مونږ یو بل ځای ښایسته کیفې ته روان وو چېرته چې د ماښام د پروګرام لپاره مونږ ته زده کړې راکول کېدې. په دې ښایسته کیفې کې څلور څوکۍ زمونږ لپاره پیني د مخکې نه ایښې وې. مونږ د پروګرام د ایجنډا نقلونه راوکښل، پیني په خبرو اترو کې د پروګرام ټوله ایجنډا مونږ ته واضحه کړه، وقاص خواجه زمونږ د نظمونو د انګرېزي ترجمان په توګه راغوښتلی شوی و. د پروګرام تشهیر په ډېرو لویو لویو اخبارونو او انټرنېټ شوی وو، زمونږ پېژندګلوي په ډېرو ژوندو ټکو کې کړې وه، د دنیا د لویو ژبو د لیکوالانو په کتار کې زمونږ عکسونه هم له هغوي سره لګول شوي وو، دلته مونږ د تودې کافۍ نه هم خوندونه اخستل او داسې بیا د دې ځایه د ټیکسۍ په ذریعه مونږ خپل د استوګنې ځای ته روان شو. پیني به خپل ساعت ته بیا بیا کتل او د څه وخت لپاره یې زمونږ څخه رخصت واخست، په دې وینا چې د غرمې ډوډۍ به په ګډه د ایشیا سوسایټي په دفتر کې خورو، د هغې سره مو خدای په اماني وکړه او مونږ د لږ وخت د ارام لپاره خپلو خپلو کوټو ته ستانه شو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیدې کوټه په څلورم پوړ کې وه نو زه یې په مخه خپلې کوټې ته بوتلم.

فهمیدې اپا چې ماته په غور وکتل نو په ډېره همدردۍ به یې راته ویل، لېونۍ! د ځان ډېر خیال ساته، راځه همدلته په کټ ځمله، د هغې په کوټه کې دوه کټونه وو، ما هم خپله غټه برقع د ځانه اخوا کړه، لږ په سکون شوم او ابغه نېغه په کټ کې وغځېدم. فهمیده ډېره مینه ناکه وه، خو ډېره لېونۍ او اوتره اوتره غوندې وه، کاواکه به ګرځېده، او اړتاوکه اړتاوکه به اخوا دېخوا کېږي... کله کله خو خپل هوش هم د لاسه ورکوي... په خبرو خبرو کې یې ناڅاپي ځان د جامو یو لوی پنډ ته چې د ځان سره یې راوړي وې او په فرش پروت وو، څه جامې جوړې خو په ځمکه خورې ورې پرتې وې. ورساوه... ځان یې لوڅ بربنډ کړ. زما نه خو وار پار خطا شو... دا ولې....؟ د ځانه مې سوال وکړ، بیا یې سګرېټ ته لاس کړ، د سګرېټ سر ته یې اور ورته کړ.. خبره یې جاري هم ساتله او هم هاغه رنګ لوڅه بربنډه ښه په ارام په صوفه کېناسته اوس هغې ته رایاد شول چې په هوټل کې دننه سیګرټ څښل منع دي او دا یو قانوني جرم دی... سیګرټ یې بېرته به ډبي کې کېښود.. خو زما دننه د پرېشانۍ او وېرې یو داسې کیفیت راخور و چې زما د لاسو پښو نه یې دم ویسته، ما به کله خپله څنګل په سترګو کېښوده، کله به مې مخ واړولو او کله به مې د حیا نه سترګې پټې کړې. زه ولې دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلم.. په خپل ځان راته قهر راتلو، دا څنګه ښځه ده؟ نه د چا نه پرده کوي او نه حیا په هغې په یو مخ د یوې زړه چاودي کیسې سر راټینګ کړي و او په ما د وېرې نه د شرم نه د یخو یخو خولو لختي رامات وو، اخر ډېره لحظه پس یې نرۍ پستې سپکې جامې په تن کړې او زما په وجود کې ایله دم راغلو. خپلې ټولې دوایانې یې ځانله مخې ته کړې او د یوې یوې نه یې په خپل نوبت ګولۍ د تالو نه ښکته کولې... هو کنه عاجزه د شکر ناروغه ده، ډېر ذهني مرضونه هم لري... خو څومره درد او مینه چې د انسان لپاره په خپل زړه کې دا لري خو دغه د دردمندۍ خو د هغې فکر او احساسات په دنیا ځلولي دي. د هغې نظر د انساني ژوند او طبقو په لوړو ژورو ښخ وي، دې سره سره یو ویښ سیاسي فکر او شعور هم لري... د وطن په ډېرو معاملو او د نظام په ډېرو مسلو کې یې خپل ځان د یو سیاسي سوچ او فکر سره دننه کړی دی. د وطن په وینو وینو حالاتو ډېره دلګیره وه. د سیګرټ په لوګو کې به یې د خپل اولس او خپلې ټولنې د سر نه ختونکو لوګو او لمبو ته هم تر لرې لرې کتل. کله کله به لکه د لېونو په خندا شوه. په هر حالت کې د انساني ازادۍ قایله ده. نو ځکه په فکري او جذباتي قدغنونو یوه وړه لمحه هم د هغې په احساس یو دروند پېټی جوړوي. د زړه یې خپله یوه دنیا ده، د هغې د ملنګۍ او درویشۍ دنیا چې خپل ځان په کې د خپل هنر ملکه ګڼي. ما سره یې ډېرې خبرې وکړې زما د سیمې په سیاسي او سماجي ستونزو ډېره پوهه وه، هغې سره د خبرو اترو دا اوږده لړۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې د ور د ډبېدو په اواز وشلېده. فهميدې اپا ژر دروازه خلاصه کړه، نو مخامخ پيني ولاړه وه، هغې چې زه هم دلته موجوده وليدم، نو ويې خندل، لکه چې له کړاوه بېغمه شوه، ماپسې به يو پوړ پورته راتله او بيا ژر فهميدې اپا خپل ګرم جمپر واغوندو او دواړه د پيني سره روانې شو، د هوټل نه بهر يوې ټيکسي ته يې اشاره وکړه او لږ ساعت پس ګاډی د ايشيا سوسايټي نيويارك دفتر مخې ته ولاړ و.

د عمارت په لويه دروازه ولاړ يو چست چابك سيکورټي ګارډ پيني ته د لاس په اشاره دننه د تلو اجازه ورکړه، مخامخ يو لوی کتابتون و، چې ګڼ کسان په کې په کار بوخت وو، دلته د يوې سکښې لوړې دنګې ډېرې خوږې پېغلې زموږ تود هرکلی وکړ. د رنګ څخه دا يوه شرقي پېغله ښکارېده، چې زما په اندازه د هندوستان ښکارېده. خو هغې چې کله خپل لاس د يوې نرمې مسکا سره ماته د روغبړ لپاره راکړ، نو په اردو ژبه يې ځان د عايشې په نوم زما سره معرفي کړ، چې تعلق يې د کراچۍ سره و، زه د عايشې په ليدو ډېره خوشحاله شوم، هغه د تېرې څه مودې نه په نيويارك کې مېشته ده او په ايشيا سوسايټي کې خپله وظيفه ترسره کوي. په دې کتابتون کې د دنيا د هرې ژبې په هره موضوع ليکل شوي کتابونه موجود دي، وروسته ما هم دې کتابتون ته د خپل نوي کتاب ((ملکه)) ناول سره سره د امين الله داودزي کتابونه او د زلمي شاعر ساحل يوسفزي شعري مجموعه (سپوږمۍ په سمندر کې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ کړل. دې سره سره عایشې موږ د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځولو او د دې ادارې د کار په اړه یې بشپړ معلومات موږ ته هم راکول، چې ایشیا سوسایټي د اسیایي هېوادونو په ادب او کلتور هم کار کوي هر کال دې هېوادونو نه د ادب او کلتور سره علاقه لرونکي ادیبان، شاعران او فنکاران راغواړي او د هغوي د فن او هنر ډاډګېرنه کوي دا اداره یوه شخصي اداره ده چې د ریاست سرپرستي هم ورته حاصله ده. خو ددې د امدن لویه ذریعه د دې د غړو مرسته چنده ده. چې د دې ټول غړي میاشت په میاشت یو ټاکلی فیس د دې ادارې په پانګه کې جمع کوي. خو د ملك ډېرې کمپنۍ تجارتي ادارې هم د دې ادارې سره مرسته کوي. اوس عایشې د دې عمارت په دوېم پوړ کې موږ خپل دفتر ته بوتلو، د هغې دفتر هم ډېر ښکلي پراخه وو چې د نوي دور او زمانې په ټولو جدیدو دفتري سهولتونو ډېر منظم پروت وو. عایشه یوه ځیرکه او باتجربه جینۍ وه خپله د یوې ښایسته ورې ماشومې مور وه، هغې په خپل لومړي نظر زما وجودي حالت پیمانه کړی وو، تاسو خو به ډېر په تکلیف شئ، د ماشوم پېدایش کله متوقع دی....؟ او څوېم ماشوم مو دی؟ ما د عایشې په دې مشکلو پوښتنو ډېر وخندل او چې د خپل ماشوم د پېداکېدو نږدې نېټه مې ورته وښودله، نو یقین یې نه راتلو... کمال دی... هغې په حېرانتیا ماته کتل.. بیا دلته پاتې کېږئ ولې نه... دا به ستا د ماشوم په ګټه وي، چې دلته پېدا شي... د عایشې په خبره کې هم وزن وو، خو دا خبره موږ هاغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېښودله چې کله مور ټولو په دې ښه غور وکړ او بيا مو فېصله دا وکړه چې خپل پروګرام ته تلل پکار دي او بيا ژر واپس راتلل. ځکه چې دلته څه هم که په انساني بنيادونو... د انساني حقونو پر اساس داسې مسلې ښې حل کېداي شي، خو د ښځې په داسې حالت کې په يوازې سر څه ناڅه ستونزې هم رامخ ته کولې شي. ولې چې د مرګ او ژوند خبره ده. نو دا بحث او په داسې تجويزاتو غور موږ پخوا پرېښی وو. ماته ژر تر ژره خپل کور او خپل وطن ته واپس تلل وو. عايشې سره زما خبرې رواني وې... د هغې لومړۍ لور (ماه نور) د شپږو مياشتو وه، نو ځکه د هغې په څېره هم د نوې مورولۍ رڼاګانې او خوشحالۍ ګډېدې. زما دلته لس ساعته کار وي، په دې دوران کې ماته خپله لور ډېره ياد پږي! په دې الميه ماته د هغې په سترګو کې د يوې مور مينه نوره هم راوځلېده. د هغې دې جذباتي لېونتوب زما لاس هم ورو شانتې د برقعې په کړلېچونو او ګوټ پېرونو کې پټ زما خېټې ته ور وغځاوه، زما بچی هم واړه واړه ټوپونه وهل... لکه چې هغه زما مخې ته د عايشې مخې ته ژر راتلل غواړي... لکه چې هغه موږ دواړو ته دا يقين راکول غواړي چې زه هم خپلې مور ته ډېر ګران يم! زه د خپل بچي په احساس پوهېدم. په خيال خيال کې مې هغه په غېږ کې نيولی وو، خپلې تودې شونډې مې د هغه په پستو رخسارونو لګولې او داسې ما هم د خپلې مينې ټوله ګرمي د هغه زړه، د هغه روح او احساس ته رسوله. هغه ورو غونډې سترګې پټې کړې. دا واخلئ! عايشې د تازه مېوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوسو ګیلاس ماته راوړاندې کړ او زما د خیال لړۍ دانه وانه شوه. ما د جوسو خالي کړی کاغذي ګیلاس نږدې په یوه شکرۍ کې وغورځاوه، چې دې دوران کې یوه ګړندۍ امریکنۍ د خپلو سرو ببرو ویښتو او شنو شنو سترګو سره په برقه په خندا راښکاره شوه. هیلو حسینه ګل....!

هغې زما لاس ټینګ ونیو او ما په یو مخ حېران حېران د هغې مخ ته کتل. دا درچل کوپر ده زموږ د ادارې د نیویارک د څانګې مشره....! رچل کوپر زما حېرانتیا د کتو وه، زما سره د خط کتابت او رابطې ذمه واري د مارټین ریکراو رچل کوپر وه، ما په خپله اندازه مارټین ریکر زنانه او رچل کوپر نارینه ګڼلي وو، خو دلته په راتلو زما دواړه اندازې سرچپه ثابتې شوې، لومړۍ د حېرانتیا دیکه مې د مارټین ریکر په لیدو خوړلې وه او دویمه د رچل کوپر په لیدو، چې نن زما مخې ته د یوې زنانه په شکل کې موجوده وه، په ځان پورې یوځل بیا خندا راغله، خو د پټې خندا بندونه مې هاغه وخت وشلېدل کله چې رچل کوپر یوه لحظه پس په ښایسته پاکستاني جامه کې په تور پرتوګ او سور کمیس په غاړه او لوپټه په سر زموږ مخې ته وه، څنګه ښکارم؟ هغې د ټولو نه داد اخستل غوښتل او واقعي چې په داسې جامه کې هغه یوه شرقي پېغله ښکارېده. موږ ټولو د هغې صفت وکړ دا راته عایشې د کراچۍ نه راوړې ده، د ننني دستورې (فنکشن) لپاره مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خصوصي توګه واغوستلې، اوس خو زما نظر بیا د هغې د ګرځېدو په چال او د هغې په سر د لویې لوپټې په ځنګېدونکي پلو پسې اوړېدو، نن فهمیده اپا لږه غلې وه، د سیګرټو ښنلو ته یې زور ورکړی وو، داسې ښکارېده لکه چې د هغې په اعصابو څه نوی بوج راغلی وي، د سترګو نه یې تورې حلقې تاو شوې وې. د هغې د خلې چوپتیا لکه چې د هغې د زړه دننه د یو پټ طوفان شغله خوړله. د غرمې د ډوډۍ انتظام ر چل کوپر هم دلته کړی وو، په ډوډۍ کې نور کسان هم شامل وو، هر څه چې وو هر څنګه چې وو، خبټه هم مړول وو، په پروګرام کې لږ وخت وو، دې دوران کې د مېډیا کسانو ته دا موقع په لاس راغله چې د مېلمنو سره خبرې وکړي. په ډېر ښه ماحول کې د مېډیا سره مو خبرې وکړې. د خپل راتګ مقصد مو بیان کړ، په خپل کړي کار مو خبرې وکړې. خو زیاتې پوښتنې زما نه زما د علاقې په سماجي حالاتو د زنانه وو په تعلیم، صحت او نورو سماجي مسلو وشوې. د سیمې د امن امان په هکله ډېرې خبرې وشوې، خو زما په سیمه د اور د لمبو په څنګ کې چې پښتنې پېغلې او نجونه د خپل سماجي ژوند د ښه کولو لپاره کوم کردار ادا کوي نو په دغه ټولو حوالو مې د هغوي مخې ته د پښتنو د امن پسندۍ او ترقۍ پسندۍ یو روڼ عکس وړاندې کړ. د مېډیا سره د خبرو اترو نه پس هاغه لوی هال ته بوتلل شو، چېرته چې دا لوی پروګرام راجوړ شوی وو، په ګڼ شمېر کې خلك راغلي وو، چې زیات په کې د هند او پاکستان وو، او چې د پروګرام د پېلولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رچل کوپر راوغوښتل شوه، نو د ناستو خلکو د لاسونو پړقا د ناستو خلکو د غوږونو پردې شلولې دا ټولې چکچکې د رچل کوپر په تن د مشرقي لباس لپاره وې. هغې د ټولو مننه وکړه، په درنو ټکو یې موږ ته هرکلی وکړ، د خپلې ادارې په اغراضو او مقاصدو یې رڼا واچوله، د اېشیا د هېوادونو په سماجي، اقتصادي او سیاسي حالاتو او د دې سیمې اولسونو ته د راپېښو مسلو په هکله کوټلې بحث وکړ او ادب او هنر یې د دې ټولو حالاتو د سمې لپاره د امن او مینې یوه لاره وګڼله. ناستو خلکو د رچل کوپر د خبرو ستاینه وکړه او د اېشیا سوسایټي امریکې هلې ځلې یې یو مثبت ګام او د وخت ضرورت وګاڼه. موږ درې واړه مېلمانه یې په ډېر عزت سټېج ته راوبللو زموږ د کار او زیار یې مېلمنو او ناستو راغلیو خلکو ته پرچار وکړ، په دې دوران کې رچل کوپر دا خواهش ولرلو او اعلان یې وکړ که چېرې مېلمنو د ځان سره خپل کتابونه راوړي وي نو مخامخ دې یې کېږدي چې راغلي کسان یې په بیعه واخلي، فهمیدې اپا ژر د خپلو کتابونو یو لوی کاغذي بند کاټن راوسپړه او د خپلو چاپو کتابونو ډېری یې ودرولو... اوس د پروګرام اصلي برخه پیل شوې وه.کتاب چې د امریکې د سفارتخانې په مرسته په پاکستان کې د ماډرن پویټري اف پاکستان په نوم چاپ شوی وو، نن یې اېشیا سوسایټي له خوا د مخ کتنې دستوره کېدله. دغه کتاب هم حاضرینو لپاره مخامخ اېښودلی شوی وو، خو اول د هاغه نظمونو ذکر او پرانسته شروع شوه چې په دې کتاب کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزي ژباړې موجودې وې... مـوږ تـه د خپلـو خپلـو نظمونـو د اورولـو بلنـه راکـړل شـوه، لـومړی زه د دې مقصـد لپـاره راوغوښـتل شوم، زما پنځه واړه نظمونه ناستو کسانو ډېر وستایل، په دې ټولـو مېلمنو کې یو هم پښـتون نـه و، خـو د شـعر یـو داسـې زور او جـادو ضرور وي چې دا خپل پیغام هر چاته رسولی شي، ځکـه چـې شـعر او هنر یوه افـاقي ژبـه ګڼلي شـي. ماتـه داسـې ښـکارېده لکـه چـې زه د پښـتو او پښـتنو پـه محفـل کـې وېنـا کـوم... د هـر مـخ تـاثرات زمـا د ژبې... زما د الفاظو، زمـا د لهجې او زمـا د احساساتو د پـوهې وو، او بیـا چـې کلـه وقـاص خواجـه اول زمـا د نظمونـو انګرېـزي ترجمـه وړاندې کړه، نو اوس زمـا د شـعر معنـا هـر چاتـه رسـېدلې وه، زمـا د فکر او د ناستو خلکو تر مینځ د ابلاغ ټولې فاصلې وقـاص خواجـه اخوا کړې وې. اوس ما لیدل چې ډېر خلك د خپلو څوکیـو نـه راولاړ شـول او پـه زوره زوره یـې ډېـر وخـت لاسـونه پړقـول او دا لمحـه زمـا د ژوند یوه داسې شیبه وه چې د لوي الله(ج) شکر مې ادا کـړ، پـه خپلـې پښتو خپل هنر نوره هم ونازېدم. زما پیغـام د دنیـا د یـو لـوی وطـن وګـړو تـه وړانـدې وو. فهمېـدې اپـا هـم د حاضـرینو نـه شاباسـي واخسـته، ناسـتو کسـانو زمـوږ د دواړو نـه پوښـتنې هـم وکـړې چـې زموږ د وطن او په خصوصي توګه د پښتنو په سیمه چې حالاتو کـوم اور اخسـتي دی، پـه هغـې کـې پښـتنه ښـځه د خپـل ادب، ژبـې او ثقافت د ودې لپاره خپل تګ جاري ساتي او په خپل اعتماد ددې حالاتو پـه ضـد یـو مزاحمتـي او دفـاعي کـردار هـم لوبـوي، خصوصـاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستو حاضرینو زما د وطن سیمو په حالاتو ځانونه خبر کړل او په داسې حالاتو کې یې زما کردار او ادبي زیار ته لوی درناوی راوبښلو، د اپا کتابونه په ډېرو ډالرو خرڅېدل او زه خپل نوي چاپ ناول ((ملکه)) ته د فکر په ټال ځنګېدم.

دا کتاب د پښتو وو، او د اپا خو د ډېرو کتابونو انګرېزي ژباړې هم شوې وې چې دا وخت د کتابونو په صورت کې د راغلیو مېلمنو د پام د لاندې وو، ډېر خلك به ماته رانږدې شول... ستاسو کتابونه نه شته؟ او ما به په ډېر ویاړ خپل کتاب ((ملکه)) راواخسته او مخامخ مې کېښود، خو د بده مرغه د پښتو یو ویونکی یو لوستونکی هم دا وخت په دې محفل کې نه وو، چې د یوې پښتنې دا زیار یې هم نانزولی وای. زه په دې احساس ډېره عمژنه وم، ټوله خوشحالي مې د صابون د ځګ په شان ناسته وه، د وطن په هاغه ادارو ډېر افسوس راغلو چې د ژبو او ادبیاتو د ودې لپاره په نوم خو جوړې دي، خو فعالیت نه لري. زما د ژبې او ادب لپاره ریاست تراوسه هاغه کردار ولې ترسره نه کړو، کوم چې د هغې حق دی، د ادب، ژبې او زما ثقافت لپاره زما د قام واکمنو عملاً څه وکړل؟ د یو پښتون ادیب شاعر لپاره داسې اداره ولې نه شته چې د هغه اثار په نورو ژبو وژباړي... فهمیده ریاض هم د دې وطن د یوې صوبې لیکواله ده، د هغې ډېر اثار مخې ته راغلي دي خو یوه بدنصیبه ژبه زما ده، مونږ پښتانه ادیبان او شاعران چې په کورنۍ کچه مو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك نه پېژني، خو ژر مې خپل دغه راپارېدلي احساسات په دې تسله وتمبول چې زه پښتنه لیکواله یم، خو بیا هم د دې حالاتو او محرومو باوجود نن زه او فهمیده ریاض دواړه په یوځای یو محفل کې ناستې یو. په یو حېثیت رابلل شوي یو. زما لپاره خو دا اعزاز هم ډېر دی. خېر دی زما (ملکه) دې هم داسې پروت وي، زما فکر خو دلته راورسېده، په دې خبرو مې ځان ډېر په تسله وګڼلو، زه چې د دې سوچونو د حصار نه راووتم، نو یو اواز، زما ټوله توجه ځانته راوګرځوله، تاسو په دې کتاب ماته خپل یو لاسلیك (اټوګراف) وکړئ، یو ښایسته زلمي لکه چې زما دا ټول پټ ماتم یې اورېدلی وي، او لکه چې زما د دې وخت لرونکي یو یو اضطراب پرېشانه کړی وي، زه ډېره حېرانه شوم، ماته یقین نه راتلو چې زما ((ملکه)) هم یو ښایسته زلمي د ځان لپاره انتخاب کړې ده. څه.....؟ ما تپوس وکړو، هو! تاسو په دې خپل لاسلیك وکړئ، هغه د کتاب سرپاڼه ماته په خپله ګوته په نښه کړه او ما د پرس نه خپل قلم راواخستو، اوس زما په سترګو کې غټې غټې اوښکې راغلې وې، په رېږدونکو لاسو مې خپل لاسلیك په خپل کتاب وکړ او چې څنګه مې کتاب هغه ته ورکاوه، په موتیو کې یې پټ راته د لسو ډالرو نوټ کېښود. دلته زما جذبات بیا بل رنګه شول. ایا ما وغوښتل چې زما کتاب دې خرڅ شي؟ که ما وغوښتل چې دا دې چاته ورسي؟ دا احساس هم ډېر قاتل وو... ما خو د خپلې پښتو قدر ژړلو، نو بیا دا خو د پښتو قدر اوشو... د یوې پښتنې لیکوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګېرنه خو کېږي. د دې لوی او یادګاري پروګرام نه پس ماښام دلته په بل لوی حال کې د اردو مشاعره ټاکلې شوې وه، چې د هغې په پېل کې لږ وخت پاتې وو. دلته په ناسته ډېره ستړې شوې وم، نو د بل پروګرام د ناستې پورې دا پاتې وخت مو د تازه کېدو له خاطره په ګرځېدو تېرول غوښتل. اوس اپا هم ښه په سُر کې وه ښه ډېر کتابونه یې خرڅ شوي وو، زه یې د لاسه کلکه نیولې وم او په توکل یوې دفتري کوټې ته ننوتو چې دا وخت په کې څوک ناست یا په کار نه ښکارېدل. دلته په یو لوی اوږد مېز تازه مېوې په ښایسته ښایسته رکېبو کې پرتې وې، د بندسر لوښي کې ګډه وډه وچه مېوه هم ښه ډېره پرته وه او ورسره د شرابو بوتلې د شیشې د ګیلاسونو سره هم پرتې وې. اپا خو چې دغه هر څه ولیدل او لادا هم چې بل څوك شته هم نه، نو ورغوټه شوه پرې، زما خو وارخطا شو، هسې نه دلته کوم مېلمانه راروان وي؟ خو هغې دغه ویل خوره، دا هم زموږ لپاره دي...! زه په دې سوچ کې وم چې دا خو ډېره بده خبره ده... چې په دې کې یوه غټه څربه د میانه عمر ښځه راښکاره شوه چې د ډېر غټ والي د سوبه ورته ګرځېدل هم ګران شوي وو، فهمیدې اپا ته چې یې وکتل نو بې اختیاره ترغاړه وته، ماسره یې هم ډېر په محبت ستړې مشي وکړل، د دې مېرمنې نوم ثمینه قرېشي و، پاکستان کې د کراچۍ اوسېدونکې وه، په انګرېزۍ کې یې په ((صوفي ازم)) یو غټ کتاب هم نوی نوی لیکلی و، کوم چې موږ وروستو د ډاکټر عذرا رضا هم کره بیا د نظره تېر کړو، ثمینه قرېشي د ښځو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقوقو د يوې نماينده په توګه خپله پېژندګلوي لري، د کورني تشدد ښکار ښځو په ژوند او مسلو يې ډېر دستاويزي فلمونه هم جوړ کړي دي. هغه زما په راتګ هم ډېره خوشحاله وه، وروستو موږ ته ښکاره شوه چې دا ټول بندوبست او مېلمستيا هم زموږ لپاره وه، خو موږ پرې لږ بې موقعې راغوټه شوي وو. ثمينه قريشي ماته ډېره توجه راکوله زما د کلي، سيمې او د وطن دحالاتو د ښځينه وو د حال يې رانه بيا بيا پوښتنې کولې، د ښځو ډېرې ستونزې په دې خبرو اترو کې د بحث لاندې راغلې. په دې ډېره خوشحاله شوم چې د ثمينې بي بي د سوات د والي صېب د کورنۍ سره ډېر ښه تعلقات دي او چې کله هم پاکستان ته راځي، نو د والي صېب د اولادونو سره خامخا ويني ګوري، د عدنان اورنګزېب تپوس يې بيا بيا کاوه، چې زما د بچي په شان دی او ډېره مې نازوي، اوس د مشاعرې اغاز کېدونکی دی. رچل کوپر موږ پسې دې ځای ته په خندا راغله او د مشاعرې اطلاع يې راکړه. د مشاعرې د پاره هم هال د خلکو نه ډک وو، د پاکستان او هند وګړي د اسيا سوسايټي په ټولو هلو ځلو کې ډېر په مينه ګډون کوي. د رچل کوپر په تن هاغه لباس اوس لا نور ډېر ښکلی ښکارېدو، د مشاعرې د شاعرانو شمېره لږه وه، خو د اردو د مشاعرې لپاره د راغليو کسانو ذوق د کتو وو، د مشاعرې مشره مېلمنه فهميده رياض وه، شهلا نقوي، افتخار نسيم، رئيس انعام او حمېرا رحمان په کې شامل وو، د مشاعرې لپاره هر شاعر د خپلې شاعرۍ نه ډېر ښکلی انتخاب حاضرينو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې کاوه او هغوي په چکچکو شاعرانو ته شاباسي ورکولو، دې مشاعرې ته د پاکستان نه د اردو نومیالی شاعر او دانشور افتخارعارف هم غوښتلی شوی وو، خو د ځینو مجبوریتونو له کبله د هغه تګ سمی ونه خوړه، د مېلمنو لپاره د تودې کافۍ بندوبست هم و.

زه یوځل بیا د ثمینې په څنګ کې ناسته وم، چې په دې کې یوه لوړه دنګه خوږه ښځه غلې شان زما بل لاس ته په خالي څوکۍ کېناسته او په پښتو ژبه کې یې راته په خبر راغلی ووایه، ډېر وخت پس یو غږ زما غوږو ته د پښتو راغلی و، ژر ورته راوګرځېدم، خو اوس هغه ماته د ترغاړې وتو لپاره راولاړه شوې وه، هغې زه دومره په مینه رانږدې کړم لکه چې یو بل مو د مودو څخه پېژندل، ((زه د ناګمان د شبقدر اوسېدونکې یم او زما نوم نسیمه خان دی)) هغې ژر خپل ځان په ما وپېژنده، ما ورته ویل ډېره خوشحاله شوم ستا په لیدو، ما هم ورته د خپلې خوشحالۍ اظهار وکړ او بیا تر ډېره وخته په روانه ساده پښتو کې د هغې خوږو خبرو زه په خپل جادو کې وساتلم. نسیمې زما نه زما د ادبي هلو ځلو او کتابونو پوښتنې وکړې، یو کتاب یې په لس ډالره زما نه په بیه واخست، هغې هم خپل یو تنظیم چلولو او په اسیا سوسایټي کې یې خپل غړیتوب هم لرلو، مشاعره خپل اخري پړاو ته رسېدلې وه د مېلمنو د هال نه د وتلو سلسله روانه وه، خو نسیمې زما څخه د جدا کېدو زړه نه کېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه ترې زما ، هغې ته چې کله زما د ناروغۍ احساس وشو نو اوس يې په ډېره کلکه راته بيا بيا وويل، مه ځه مړې!! ماسره به يې... پاتې شه. دا به زما خوشحالي وي چې ستا د بچي زېږون زما کره وشي. خو ما ورته هاغه مجبوري مخې ته کړه چې داسې به مې کړی واي خو که خاوند راسره واي، په هر حال په هغې ناوخته کېده ځکه چې د هغې کور ته د دوو ساعتونو د لارې سفر و، ماته يې خپل د پتې کارډ راکړ او په ډېره مينه يې رانه رخصت واخست. مړې پاتې شه کنه..! هغې لکه د ورړو ماشومانو ماته منت کاوه، او ما به ورته په زوره زوره وخندل، د خپلې بې پناه مينې پنډونه يې راپه سر کړل او ددې خبرې کلك لوظ يې رانه واخست چې کله ستا د بچي زېږون وشي، نو ما به خامخا خبروې، ما ورسره وعده وکړه او داسې هغه ورو ورو د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شوه، د نسيمې سره زما خبرو دومره وخت واخست چې زما د خياله دا بېخي وتلې وه چې مشاعره سرته رسېدلې ده او پيني عاجزه د ډېر وخت نه زما په انتظار وه چې زموږ ګرځول راګرځول ورته سپارلي شوي وو، اوس چې کله پيني بيا بيا خپل ساعت ته کتل نو ما ته اندازه وشوه چې زموږ د تللو وخت دی، اپا هم چرته د هال به بل سر کې چاسره په خبرو ولاړه وه، خو د پيني چستۍ او چابکۍ د کتو و، ژر به د هغې څنګ ته هم په منډه ورغله او بيا به ژر ماله د هغې لږ وخت مو ضايع کړو، خو دا غم به د هغې وو چې وخت يې څومره قيمتي وو- ؟ په هر حال اوس يوځل بيا د نيويارك په يو بل ښکلي ماښامي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاګانو او تیارو په پټ پټوني کې د ټیکسي په انتظار ولاړې وو، نن چې دې ښار د رڼا او رنګونو کوم لباس اغوستی و، نو هغه د یو خیالي جانان د ښایسته تصور په شان و، د ښار د ماښام رومانیت بیا په غورځنګونو و، موسم نن ډېر یخوالی لرلو، یو دم د یخې هوا روماني منګولو د احساساتو دنیا راویښوله، دې نرۍ هوا به زما د بورقې نقاب زما د مخ نه کله په یوه اړولو او کله په بله. ټوله ورځ ډېره بې ارامه او مصروفه تېره وه، خو زما په بدن د ستړیا هېڅ اثار نه وو، زه داسې ګرځېدم لکه چې زما په وجود هېڅ اضافي پېټی نه وو او بیا یوې ټیکسي موږ لږ وخت پس د خپل هوټل مخې ته کښېنوله کړو، خو زما بدن اوس لږې ستړیا په خپلو لاسو کې ونیو ځکه چې د خپل کټ او خپلې کوټې اسره مې لیده، د ټولو نه مې اجازه واخسته او په خپله کوټه کې مې د ټولې ورځې ستړیا د تودو اوبو په غسل دمه کړه، دوه رکعته نفل مې ژر ژر د فرض لمونځ سره اداکړل او بیا بې غمه په خپل کټ کې پرېوتم. د خوبونو ښاپېرۍ ژر خپلې غېږې ته کړم، د خوبونو دنیا به ډېره رنګینه رنګینه زما مخې ته وه، د ورځې ټولې سرګرمۍ به مې لکه د فلم په سکرین کتلې. کله به خپل وطن خپل کور ته واپس تلې وم، کله به مې ځان د اولاد د زېږون په مرحله کې د روغتون په کټ پروت لیده، د خپل بچي راتګ ته به ناکراره وم، د دې مرحلې هر درد به مې د زغم په تار کلك ګنډلی و، کله به مې خپله مرګي حالې ترور د ځنکدن په حالت کې لیده، کله به روغه جوړه د خوبه راویښه کړم، اوس به په ویښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه هر څه زما سترګو ته کېدل، خوب به لرې وتښتېده، په دې کېفیت کې یوځل بیا ویده شوم، چې د کوټې د دروازې د ډبېدو په غږ په هیبت راپاڅېدم، زړه ته مې راغله... لکه چې زه ویده پاتې وم او څوك زما ویښولو ته راغلي دي، اف! سر مې په دواړه لاسه نیوو چې ور یوځل بیا وډبېدو، پښې ابله چې مې دروازې ته منډه کړې ورو شانته مې تمبه نیمکښو کړه او چې په غور مې وکتل نو اپا ولاړه وه، ما سترګې مښلې.. هن واخله تا د شپې ډوډۍ نه وه خوړلې تا له مو د بازار نه برګر راوړ، دې وېنا سره هغې یوه بنده لفافه ماته راوړاندې کړه. او ایله ماته رایاد شو چې زه دومره ژر ویده شوې وم چې ډوډۍ خوړل مې هم هېر شوي وو، د اپا سره وروستو په لږه فاصله وقاص خواجه هم ولاړ وو، ما یې مننه وکړه خو دا مې ورته هم وویل چې ولې مو دا کړاو وکړ، هغه په خندا شوه ویل یې لېونۍ! تانه زیات خو ستا بچي ته ددې ضرورت دي. د اپا کور دې ودان وي زما لپاره به یې ډېر فکر کاوه، اوس هغوي بېرته لاړل او زه په دې تسله شوم چې شپه خو لا په سر پرته ده، دا خو زه وختي ویده شوې وم، ما د ماښام نه پیني ته معذرت کړي و چې د شپې په ډوډۍ زما انتظار مه کوئ، ځکه خو اپا په خپل خرڅ ماته د بازار نه تود برګر راوړي و، برګر مې په مېز کېښود او ما ځان بیا کټ ته ورساوه، چې د خوب شلېدلې لړۍ مې بیا پیوند شي، سحر وختي مې ځان تیار کړ او د ناشتې لپاره ټاکلې ځای ته مې ځان ور ورساوه، دلته مې خپل ملګري څوك هم په نظر رانغلل، چې اپا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقاص مې ونه لیدل نو راغلم د هوټل په لوی لاونج کې په یوه ښایسته چوکۍ کېناستم، سحر وختي و خو دلته د خلکو یوه لویه مېله په نظر راتله، څوك د هوټل نه روانېدل او څوك ورته راتلل، عجیبه منظر و، د هوټل کارنده عمله د مسافرو په خارجولو او ځایولو کې بوخته وه، د بېګونو د پایو کړهار، د چیتو پیتو جاپانیانو او چینایانو د خبرو ګنګوسو ډېر خوند راکاوه، ډېرو جوړو به د یو بل نه لاسونه په مینه تاو کړي وو او د ژوند او رومان به نشه کې به ځنګېدلي روان وو، ډېرو تلونکو راتلونکو خو به ماته هم د یوې مسکا سره وکتل او په منډه به تېر شول. دلته ما ډېرې غټې غټې په وجود پنډې زنانه لیدلې... ډېرې نرۍ زنانه مې هم په نظر راتلې چې لکه د نازك تار ګومان پرې کېده، دا خلك د خپل صحت ډېر خیال ساتي، ورزش او پیاده ګرځېدل خو کوي، خو چې په ډېرو نرو ښځو دا دومره وزن څنګه جوړ شوی وو؟ خو سره د غټوالي د هغوي چستي او د تګ چال د کتو وو، زموږ خلك خو چې وزن واخلي یو قدم هم نه شي تللی، په بدن به یې عامې جامې پتلون او کمیس پراته وو، بلخوا موږ یو چې د اسراف خپل یو یوه جوړه به د زرګونو روپو وي، خو د هغې به بیا بیا اغوستل خوند نه راکوي. د ژوند هم دې رویو زموږ مسایل زیات کړي دي او نن زما د ټولنې یو نه یو بنده په څه ناڅه دغې مرض اخته دی. د دې خلکو سادګۍ او ښه ژوند ښه زغل او مطمینه څېرو زه هم د فکر په ګودر لاهو کړې وم، وخت په مزه مزه تېرېده چې د لرې نه مې اپا په دانګو دانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راراوانه ولیده ستا ، ستا طبیعت څنګه دي؟ هغې زمانه لومړۍ پوښتنه به دا کوله، ډېره په مینه او شفقت یې لکه د خپلې لور نازولم، ما ورته د خپل ځان پوره باور ورکړو، چې ښه یم، بیا مو خپلو ځایونو ته د ناشتې لپاره ځانونه ورسول، سحر وختي د ګرمې ترخې کافۍ ګوټونه تېرول مې دلته سمه نشه جوړه شوې وه، حالانکه زه به اپا د ډېرې خشکې کافۍ څښلو څخه منع کولم، خو زما به بغیر د شودو کافي خوښېده، دلته د خوراك څښاك نه خو به د حرامو مردارو په خیال زما زړه د خرابېدو ډېره ګوزاره مې په مېوو، ایشېدلو هګیو او په سپوره، ډبل روټۍ روانه وه، د چایو او ناشتې په مېز یوځل بیا د دنیا په روانو حالاتو پېښو او واقعاتو د خبرو سلسله پېل شوه، وقاص په امریکې کې د خپلې استوګنې او د ځینو ستونزو خبرې کولې او ما سوچ کولو چې دلته د خلکو دا مسایل څنګه دي؟ دلته خو ډالر خبرې کوي او چې د معاش ذریعه دې وي، نو بیا خو دلته ژوند ډېر ښه دی، خو وقاص به اکثره دا خبره کوله چې څلور کسه په کور کې د ګټې وي نو هله به یې د کور ګوزاره کېږي او په پاکستان کې کورنۍ به یې اسوده او خوشحاله وي. په داسې حال کې به راته خپل وطن جنت ښکارېدو که چېرې د امن و امان حالت یې سم شي نو زما د وطن خوشحالي او د اولس اسودګي به یې د کتو شي. که چېرې د بدعنوانه حاکمانو د لاسه وځي... نو بیا خو به یې تماشه جهان وکړي خو دا خو یو ارمان دی او تل پاتې ارمان به وي، شاید... اوس پیني هم په خپل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېده هغې به د کور نه ناشته کړې وه، نن د ایجندا له مخې تفریحي ورځ وه، یا خو به د فلم کتو ته سېنما ته تلل وو او یا د سمندر سېل ته، فهمیدې اپا خو معذرت وکړو چې زه ډېره تلې راغلې یم، نه د سمندر غاړې له ځم او نه فلم کتو له، دغه معذرت د وقاص خواجه هم وو خو زما د سمندر د غاړې سېل ډېر ارمان وو، ځکه چې په ژوند کې دا موقعه ویرېا ګوتو ته راغلې وه او بیا د ژوند او داسې اتفاقاتو څه پته لګي؟ اوس پیني یواځې زما لپاره په انتظار ولاړه وه، یو ځل بیا پیني یوه ټیکسي د لاس په اشاره ودروله او بیا ډرائیور ګاډی د سمندر د غاړې په لار په حرکت کې کړو.

نن چې مې په رڼا ورځ د نیویارك د ښار سېل کولو، د ښار خایست د وخت په هر کیفیت کې ډېر د مزې وه، لکه جانان چې په هر لباس کې بس جانان ښکاري، دغه د جانانه رنګونو او اداګانو ښار نیویارك هم سترګو ته دومره تسکین ورکوي، زړونو ته د لېونتوب د درزا چل ښايي، ژوند په کې په هره لار، په هر سړك، په هر ګودر ډېر د خوند روان دی، وختونه پکې د دې مثالي جانان د حسن د نغمو په ژبه ګویانه دي، د دنیا لوی لوی منظم پولونه چې د ګاډو د رش لوی پېټی یې په ډېر استقامت په سرونو اوچت کړی دی، د دې مشیني ښار ژوند ډېر په هنګامو کې تېرېږي، خو د استوګنو په څېرو یې د سترړیا کرښې بېخي په نظر نه راځي، بلکه دلته ټولې پیغلې لکه د کوه قاف د ښاپېرو په څېر د خپلې ترقۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزرو د ژوند په فضاګانو کې په الوت دي، کراچۍ مې رامخې ته شوه، لاهور مې په نظر شو، خو چې زړونه مو پرې راټول دي نو خپل پېښور او خپل کابل راته بې دریغه رایاد شول، زړه مې د دې دوه ښارونو په مینه او یاد راټول غونډې شو، اوس راته نیور یارك یو عام ځای، عام ښار ښکارېدو، که څه هم ځمکه یې ډېره پراخه ده، خو د ځمکې په سینه ولاړو دنګو ماڼو د نیویارك اسمان بېخي تنګ کړی دی، لکه چې د ښار اسمان هم ددې ودانو په ستنو ولاړ وي، ګاډی د سمندر غاړې ته نزدې شوی وو، دلته هم د ژوند خاپستونو خپلې کېږدۍ لګولې وې، د انسانانو یو بل سمندر هم په نظر راتلو، نن د اتوار ورځ ده، د مئي هم ورومبۍ نېټه ده، په ښار کې عامه چټي وه، نو نن دلته ډېره ګڼه ګوڼه وه، خو حقه حېرانه وم چې د جاپانیانو او چینایانو یو لوی سمندر په دې پرسکونه ځای او ماحول کې یوه ناقلاري پېدا کوله، په اعصابو او غوږونو د هغوی چنګ چونګ ډېر بد لګېدو، یوه لویه اژدها کشتۍ د سمندر غاړې ته لنګر انداز شوې وه، او د خلکو قطارونه ترې بهر راوتل، ماته پینې په یو خایسته او پرسکونه ځای کې د ناستې وویل او هغه خپله د کشتۍ (بوټ) د ټکټ اخستلو لپاره په مقرره ځای کې په قطار کې ودرېده، امریکایي قوم به هر څه مات کړي خو د خپل ژوند نظم و ضبط برقرار ساتي او د دې خبرې عملي مظاهره مې د دې قوم په ډېرو ځایونو کې ولیده، زه په ناسته ناسته ستړې شوم، راپاڅېدم د سمندر په غاړه لګېدلې د اوسپنې تورې غټې جنګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ودرېدم، او په چپو چپو سمندر ته مې کتل، یو ځل بیا د تصور دنیا ته ورګډه شوم، خپل بچی مې د لاس نه نیولی وي او په داسې خایسته ځایونو یې ګرځوم، کله ورته یو شی اخلم او کله بل، خو دلته ډېر خلك موجود دي، په دې ګڼه کې زما (هلمند) زما نه بې درکه شي، زه چغې وهم، هلمند.....! هلمند.....! ته چېرته یې؟ لکه د لېونو ګرځم اخوا دېخوا ګورم خو هلمند نه وي په چغو ژاړم د سر وېښته شوکوم، خو هلمند په نظر نه راځي، پلیز....!! د پیني په غږ زه ددې بدرنګه تصور د ټال نه راکوزه شوم، اف خدایه! څنګه بدرنګ خیال وو، ددې خیال سره مې ټول وجود په لړزان شو زړه مې بې واره بې واره درزېده، پینې! ماته په ځیر شوه، واخله کور ته فون وکړه، هغې ژر خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، او ما د دې احساس نه د وتو د پاره دا غوره وګڼل چې ژر د خپل خاوند غږ واورم، د کور کلي په حال ځان خبر کړم، د خپلې ترور پوښتنه وکړم، د نایاب د فون شمېره ډېره ژر برابره شوه، د بلې خوا نه مې د هغه غږ واورېد، ټول حال یې راکړو، زما څه قدرې تسلي وشوه، ته فکر مه کوه خپل وخت ښه تېره کړه، چکرې ولګوه او د ځان خیال وساته، د خپل ژوند د ملګري په دې بې پناه مینه مې زړه نور هم غټ شو، د پروګرام د کامیابۍ زېری مې پرې وکړو، ورته مې ووې چې دلته زما ډېره لویه حوصله افزایي وکړې شوه، هغه هم زما په ډاډګېرنه ډېر خوشحاله شو، خبرې مې کولې چې پیني دوه ټیکسه په لاس کې نیولې راښکاره شوه، د نایاب سره مې خدای په اماني وکړه، او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅېدم خو کشتۍ ته د خلکو لوی لوی قطارونه ولاړ وو دومره ژر به مونږ څنګه تلو؟ نو د انتظار نه بله چاره نه وه، خو د دې انتظار خپله یوه مزه وه، سترګو پکې خپلې لمنې د ډېر څه نه ډکولې زړه د یو لاړواله راحت په درشل ولاړ وو، لېونۍ درزا یې څه بل رنګ وه، زه د ژوند او ښکلا ګانو په منظرونو کې ډوبه وم، قطارونه په ورو ورو وړاندې کېدل کله کله به د دې لویې کشتۍ دنګ لوړ قامت ته په کتو خپلې حېرانتیا د لاسه نیولې وم، د هغې نه چې کوم د شمېره وتلې خلك راوتل نو هغه وخت ما د کشتۍ د دننه جهان د پراخوالي اندازه لګولې وه، یوه لویه دنیا یې په خپله سینه کې ځای کړې وه، اوس یې د نوو سېلګرو لپاره خپله غېږه خوروله، خدای خبر چې دننه به دا څنګه وي؟ ما سوچ کولو، او بیا هغه وخت هم راغلو چې مونږ په خپل نوبت د کشتۍ په زمکه قدم کېښود، څنګه څنګه چې مخکې تلم زما حېراني ډېرېده، یو لوی ښار مې د سترګو وړاندې وو، د ښار سینګار کړي بازارونه او هوټلونه لکه د ژوند د تودې مېلې ښکارېدل، د چینایانو او چاپانیانو ګڼه ګوڼه راته اوس ډېره د مزې لګېده، ځینو جوړو پکې یو بل سره لاسونه او غېږې د ژوند او محبت په لوظ ټینګې نیولې وې، ما خپله کېمره پیني ته حواله کړه چې د دې خایسته منظرونو د قید کولو هڅه وکړي، پیني د کشتۍ په هر منزل زما تصویرونه واخستل، دلته په هر ځای کې د ناستې خایسته ځایونه موجود وو، خو خلك په ولاړه ډېره خوشحاله وو، اوس مونږ د کشتۍ اخري سر ته ختلي وو، دلته د سمندر هوا ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زور وه، د نیو یارك ښار د خپلو هنګامه خېزو هلو ځلو سره د سمندر په سینه د ولاړې کشتۍ نه لانور ښکلي ښکارېدو، اوس کشتۍ د تګ لپاره خپل اړخ بدل کړو، په ډېر مکېز په ډډه واوړېده، د سمندر په سینه د نرمو نرمو څپو په څنګ رواني کشتۍ لکه چې ټول سواره د رنګونو او خوندونو یو خایسته جهان ته په مخه کړي وو، د خلکو خنداګانې، د مینو پټې ښکاره ګنګوسې، د یو بل په څنګ کې د نزدې ولاړې لېونتوب ته لکه چې یوه نوې مستي ورکړې وه، دې سفر رنګونه راغونډول او د خپل ((یاد)) په خزانه کې یې د تل لپاره خوندي کول، ما هم دا ټولې د ژوند او سرور ډکې لمحې د ځان دننه جذب کولې، ما ګڼل چې ددې یادګاري لمحو د خوشحالۍ او لذت احساس زما بچی هم محسوس کړي او هم داسې یې کول ځکه خو به یې په یو ټوپ زما تر زړه خپل ځان راورسولو، ماته یې بیا بیا دا باور راکولو، زه تاسره یم، زه هم دا هر څه وینم، کله چې زه ستا غېږې ته راشم نو زه به تاته ټول حال ووایم، ددې پرکېفه تصور سره به مې سترګې، د سرور د یوې ناویاته نشې سره د څه وخت د پاره درنې غوندې شوې، د پیني غږ به د کشتۍ جهان کې بیا اودرولم، هغې په ناسته، ولاړه غرض د هرې زاویې نه زما تصویرونه اخستل او ورسره ورسره یې د سمندر په غاړه پروت د نیو یارك د ښار د یو یو ښکارېدونکي ځای زما سره پېژندګلوي کوله، په دې ټول چکر کې ښکارېدونکي ټوله ودانې تجارتي مرکزونه دفترونه او د استوګنې ځایونه وو، د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ د یو تن کرایه پنځوس ډالره وه، ما سوچ کولو چې د کشتۍ دننه تجارتي بازارونه، دوکانونه، هوټلونه، چې خلکو ترېنه خوراکي توکي رانیول او په مزو یې خوړل د دې یوې کشتۍ د یو تګ (چکر) نه به څومره امدن راځي؟ هم دغه وجه ده چې دې قوم د خپلو وسایلو د سېوا کولو د پاره د امدن نوې نوې وسیلې ځانله برابرې کړې دي، زه په دې سوچونونو کې راګېره وم او کشتۍ اوس د سمندر دنګو دنګو څپو ته رسېدلې وه، ما کتل چې د اسمان په مخ د وریځو غټې غټې سپین او خړ ګټان هم د نمر د پلوشو سره په انګته وو، خایسته خایسته مارغان به راوالوتل او د کشتۍ په بلو او چجو به کېناستل، نورې وړې وړې کشتۍ هم د سمندر په غېږه کې لړې لړې روانې په نظر راتلې، موسم نن د وریځو او د لمر د مقابلې وو، دغه د وریځو او لمر پټ پټوني ډېر خوند راکولو او ډېر د فطرت لېونو دغه ننداري په خپلو کېمرو کې خوندي کولې، په اسمان د خایسته برګو برګو مرغانو لښکرې داسې په قطار کې روانې وې چې وریځو ته یې خُلې ورکولې، دې سره به د سمندر نه د یوې کاواکې هوا د زور چپه راوچته شوه چې زما د لوېې درنې برقعې نقاب به یې زما د مخ نه ډېر په شرارت اخوا کړو، خو د سرڅپو تکي مې په سر ډېر ټینګ نیولی وو، لکه د خپلو پښتني روایاتو، د سر ټول تړلي وېښته به مې په مخ د هوا د زوره دانه وانه شول، دا چکر په یو ساعت کې سرته رسېدلی و، اوس کشتۍ د واپسۍ په لور خپل د ودرېدو ځای ته رسېدونکې وه، د خلکو د وتلو سلسله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په دوام کې شوه او داسې د ژوند دا یادګاري سفر د تل لپاره د یاد په تختۍ لیک پاتې شو.

(د ډاکټرې عذرا رضا کره د غرمې ډوډۍ)

د سمندر د سېل نه په واپسۍ یو ځل بیا پیني په منډه وه، نن یوه بجه د عذرا رضا کره تلل وو، د ټولو مېلمنو په درناوي کې نن د غرمې د ډوډۍ انتظام هغې په غاړه اخستی وو، عذرا رضا د کراچۍ سره تعلق ساتي، د ښځو د رنځونو ماهره ده او د خپلې کورنۍ سره په نیویارک کې مېشته وه، د اردو ښه ادیبه او شاعره ده، دلته خپل کلینک هم چلوي، کور ته یې د نیم ساعت په اندازه سفر وو، په لاره مو فهمیده ریاض او وقاص خواجه هم راواخستل او بیا لږ ساعت پس د یوې کمې ودانۍ علاقه چې ډېره شنه او زرخېزه وه، لوی لوی پراخه چمنونه او د لوبو مېدانونه پکې په نظر راتلل، راورسېدو، ګاډی د یوې دنګې لوړې ګڼ شمېر منزله ودانۍ مخې ته ولاړ وو، دلته هم یو ولاړ محافظ مونږ ته اول خو برند برند وکتل، پیني ورته خپل کارډ ښکاره کړو او مونږ ته یې دننه د تلو اشاره وکړه، دلته هم یو لوی پراخه لفټ د تلونکو راتلونکو د ورلو راوړلو کار کوي، مونږ د لفټ د دولسم لمبر منزل بټن زور کړه، دلته ګېر چاپېره د ډېرو کورونو پورې تنبې لکه چې دننه دنیا یې په خوب ویده ده، د عذرا رضا په فلېټ د هغې د نوم تختۍ لګېدلې وه، د اطلاعي ټلۍ په کړنګا عذرا رضا زمونږ مخې ته په مسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه وه، په پاکستاني لباس کې ډېره باوقاره ښکارېده، ټولو سره یې په مینه ستړي مشي وکړه، کور یې ډېر ښکلیسینګار کړی و، د دننه تلو سره سم مو سترګې د باورچي خانې په مېزونو د ټولو تیار شوو کورنیو پخلو په لوښو ښخې شوې، د تازه پخلي رنګ رنګ مصالو خوشبویو راته اشتها څه بل رنګ راژوندۍ کړه، دلته د کورونو د تعمیراتو طرز بېخي جدا دی، د پخلي ځای به ټول ښکاره وي، په ډېر هنر سره سینګار شوی د پخلي ځای د عذرا رضا د کورنۍ ژوند سره د لرلې مینې او هنر یو ثبوت وو، په هر ګوټ کې پروت په خایسته مېز د مصنوعي بوټو او ګلونو ایښودې شوې ګملو خو سترګو ته یو نوي طاقت ورکولو، د کور یوه لویه برخه په ښکاره کتابخانې مشتمله وه، په کتابتون کې ډېر په ترتیب د کتابونو د روایت په سمون ډېر په منظم ډول د بېلا بېلو موضوعاتو کتابونه ایښودل شوي وو، چې د ډاکټرې عذرا رضا د علمي او ادبي ذوق ترجماني یې کوله، مونږ د هغې د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځېدو او هغې په منډه منډه خپل نیمګړي کارونه سرته رسول، دې دوران کې د دروازې ټلۍ بیا په ګړنګار شوه، ډاکټر عذرا دروازه خلاصه کړه، اوس ثمینه قریشي، شهلا نقوي او افتخار نسیم په مسکا مسکا راننوتل، ټولو د یو بل نه حال احوال وپوښتل، ثمینه قریشي زما نه زما د صحت تپوس وکړو، خو هغې چې زه خوشحاله خوشحاله ولیدم نو دا هغې له زما په روغ صحت پیغام وو، د خبرو اترو او ټوقو ټقالو یوه مزېداره سلسله تر ډوډۍ شروع شوه، عذرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاا هم خپل نیمګړي کارونه سر ته کړي وو او زموږ سره شامله وه، خو فهمیده ریاض غږ وکړو، مونږ خو ډوډۍ ته هم راغلي یو کنه، د هغې د یادګېرنې په دې خبره ټولو وخندل په ټول کور کې د خوشبویه مصالو او پخلو خوشبو خورې وې، زه خو د ټولو نه زیاته خوشحاله وم چې د کور پخلي به مې نن خوړو، په دې خبره اوس عذرا ټولو ته د ډوډۍ خوړلو غږ وکړو، په ټولو اختر شو، په اوږدو مېزونو ګرمې ډونګې پرتې وې، چې د هغې نه سر اخوا کول څه وو چې بس بیا یو بل منظر و، د ایشېدلو سپینو وریجو سره په چرګ کې پوخ کړي مزېدار او مصاله دار د مسورو دال، ماسته، چکنې، اچار او ورسره ورسره د شړشمو ساګ دا ټول زما د خوښې پخلي وو، د شړشمو د ساګ ذایقه خو به مې په ژوند هېره نه شي، نن مې لکه د خپل کور د خپل لاس ډوډۍ لکه چې خوړلې وه، ددې نه پس د عذرا رضا په کور کې د یوې وړې شان اردو مشاعرې بند بناء هم موجوده وه، مشاعره فهمیده ریاض په خپلو خایسته شعرونو او افتخارنسیم په خپلو ترسکونو (مزاحیه) شعرونو اولوټله، پیني مونږ ته د تلو غږ وکړو مونږ هم د دې محفل نه اخر په نه زړه پاڅېدو، د خپلې کوربنې مننه مو وکړه او د یو بل نه مو د ژوند په تمه اجازت واخستلو، په نیو یارك کې زمونږ ټولې هلې ځلې سرته رسېدلې وې، د عذرا رضا د کور مخې ته په شین چمن کې د هوا په زمزمه غلی غلی د سرو ګلابونو بوټي په ورو ورو خوځېدل، زه د یو ګلاب په څنګ کې د پښو د پنجو په سر کېناستم، په خپل لاس مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب یو خند پدلی ګل ورو ورو محسوس کړو، بیا مې د هغه د خوشبو مستۍ اخستلو د پاره خپله پوزه دغه ګلاب ته نږدې کړه، خو زما احساس ته د هغه ګلاب نه بېخي هغه خوشبويي رانغله کومه خوشبويي چې زما د وطن ګلابونه لري، خو د هغه خاورې خوشبويي هم زما د خاورې په شان جنتي نه وه، زما په خیال د خپل وطن د ګلابونو او خاورې خوشبويي راخوره شوه، ما څو اوږدې اوږدې ساګانې واخستې، د سترګو لیدل د پردۍ خاورې ګلونه وو، خو احساس د خپلې خاورې په خوشبويي معطره وو، وخت مازیګری وو، د نیو یارك په اسمان د لمر رنځورې پلوشې هم د ورځې د سفر نه ستړې ستړې وې، فهمیده ریاض او وقاص خواجه خو نن ماښام په نیویارك کې په یوه واحده برطانوي وړې کیفي کې د چایو څښلو پروګرام ټاکلی وو، په لاره لاره مې د خپلې کیمرې سینه د تصویرونو نه ډکه کړه، د ښار یو یو منظر مې پکې قید کړو.

مونږ د هغه کیفۍ مخې ته ولاړ وو، دا کیفۍ د برطانوي طرز یو خایسته مثال دی او چلوونکي یې هم د ولایت دي، په نیویارك کې د چایو څښلو دا ځای ډېر ښکلی دی، خلك ورته په ډېره مینه راځي، د برطانيې د حکمرانۍ د دور ډېر تاریخي تصویرونه په دې وړه شان کیفۍ کې لګېدلي دي، چې د خپل شاهي دور د عروج و زوال قیصه هم راتلونکو ته کوي، د چایو څښلو د لوښو طرز یې هم ډېر کلاسیکي او د خوند و، سوچه نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ لکه کاغذ پيالۍ پرچونه، واړه واړه چيت چيت ښايسته ټاپې دار چانکونه، د څلورو مېزونو چې هر مېز د څلورو کسانو د پاره جوړ وو دا لنډه تنګه کېفۍ دومره ښکلې وه چې بهر ورته ګڼ شمېر راغلي خلك خپل وار ته په انتظار ناست وو، بهر په لوی پراخه ځای کې په ترتيب د ناستې د پاره چوکۍ ايښودې شوې وې، څنګه چې يوه مختصره عمله دننه د مېلمنو خيال ساتي دغه رنګ د برطانيې د شاهي خاندان په څېر ټوپۍ په سر دا ټوله عمله بهر هم د راغلو مېلمنو د پاره لاس په نامه ولاړه وي، هر يو تن ته يو چټ ورکوي د خپل نوبت او شمېرې، د مازيګر وخت خپل پړاو سرته رسولی وو،تود ماښامي د نيو يارك ښکلاګانې په خپلو شوخو چونګارو رابېدارولې، وقاص خواجه خواهش وکړو چې د چايو سره څه خوړل هم پکار دي، او بيا لږه شېبه پس د ورکړي اړډر مطابق د ګرمو ګرمو چايو سره د تازه بېکرۍ د دې نمکينې دانې چې اون نه يې تودې تودې راوخکلې وې، مونږ ته وړاندې کېښودې، د چايو سره واقعي چې دي خوراك خوند وکړو، دلته د خوراك نه پس هسې د ناستې تصود نشته، ځکه نو د بل د پاره مو غږ وکړو، ټول شپږ ډېرش ډالره بل وو، وقاص اووي چې امريکايي رواج به وکړو، بوج په يو کس ښه نه وي، دولس دولس ډالره مو راجمع کړل او د تلو د پاره راولاړ شو، د امريکايي رواج دا انداز د بوج د تقسيمولو ډېر ښه خو ده، خو ما سوچ کولو چې زموږ پښتني روايات د مېلمه پالنې په دنيا کې مشهور دي، ځان به خرڅوو خو د مېلمه مېلمستيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

به کوو، مېلمه به نازوو، بحرحال د دوي رواج ته ګوته نه نیسو، د واپسۍ د پاره په هاغه لاره پېدل راروان وو.

دې ماښام خپل رومان او مستي د هر چا سترګو ته رسوله او سترګو زړونو ته ښکته کوله، لږ مخکې چې راغلو نو دوه ماشومان چې عمرونه به يې دولس دیارلس کاله وو، خایسته هلك (د مزېداره نوي نوخېزه پېغلوټې.....چې د نوي پېغلتوب په درشل یې لا پښه کلکه کړې هم نه وه، خو د رومان یو خایسته جهان یې د خپلو معصومو اداګانو په زور جوړ کړي وو، دغه ماشوم یې کلك راترغاړې ایستي وو، دواړو د هر چا نه بې نیازه د یو بل سترګو کې په مینه کتل، لکه چې د زړونو خبرې یې کولې، لکه ځینې د نوې ځوانۍ خواږه یې په یو بل پېرزو کول. لکه چې یو نوي جهان یې جوړولو، ما یوه شېبه دواړو ته مسکي مسکي وکتل او بیا لکه د هوا په څېر د هغې د مخې نه تېره شوم، خو فکر مې ددې دواړو ماشومانو په مینه پسې بیا بیا په وروستو وروستو کتل، نن شپه راته د وخته اوده کېدل وو ځکه چې سبا د دې سفر بل پړاو هوسټن ته رسېدل وو، خو د نیویارك زړه راښکونکو ښکلاګانو مې زړه بیا بیا د ځان سره پاتې کولو، د نیویارك د هرې لمحې یاد مې د ژوند په کتاب کې د یوې خایسته پاڼې اضافه کړې وه، خپل بېګ مې د شپې نه تیار کړو، ټوله شپه د د نیمې اودې او نیمې ویښې په کیفیت کې سرته ورسوله، خو سحر چې څنګه غسل خانې ته تلم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې د دروازې په ښکته رو کې مې نظر په سپين کاغذ پرېوتو، کاغذ څه وو، لکه چې د بجلۍ بربنډو تارونو ته مې لاس وروړي وي، د هوټل يو بل وو کوم چې زما په نوم جوړ کړی شوی وو او په بل کې مصرف د يو انګريزي فلم د کتو د پېسو ادايګي زما په نوم ليکلې وه، ځلېريشت ډالره؟ په ما سر وګرځېد، مونږ فلم کله کتلی دی؟ په دې پرېشانۍ کې مې خپل بېګ راواخستلو، په کوټه مې يو الوداعي نظر هم وانه چولو، په کاونټر مې دغه کاغذ يو کس ته ښکاره کړو، هغه هم وويل، دا د فلم د کتو چارجز دی، ما سوچ کولو چې فلم خو مې نه دی کتلی البته په کوټه کې اېښودلی ټلوېزيون به مې کله کله ولګوو، خو دا ټلوېزيون به دومره پيچيده وو، چې ما به واپس بند کړو، بحرحال هغې ووېل، تاسو ته وروستو بيا وايو، اوس چې زه څنګه د کاونټر نه راوګرځېدم نو فهميده رياض مې هم اوتره شان وليده چې په لاس کې يې هاغه رنګ کاغذ نيولی وو، هغه د پنځوسو ډالرو قرض داره وه، هغې ته هم دا وويلي شو چې دا په کوټه کې د موي د کتو پېسې دي، بحر حال لږ وخت پس وقاص خواجه راورسېد، مونږ ورته د کاغذ ذکر وکړو، هغه دواړه بلونه د هوټل منېجر ته يوړل هغوي ته يې دا وضاحت وکړو چې د مېلمنو سره دومره وخت چرته وو چې موي يې کتلې ده، د هوټل والو زر خپل ريکارډ وکتو او وقاص ته يې وويل چې ټيک وايې، خو د موي بټن خامخا زور شوې ده، د لږ بحث نه پس هوټل والو دغه دواړه بلونه منسوخ کړل، او مونږ د ټي وي د بټن د زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو په ذکر ډېر حېرانه هم شو او په خندا هم، واقعي کله کله به د خبرونو کتو د پاره به مو د ټي وي بټن زور کړه، خو په سکرین په ډېرو فلمونو options راغلل، کوم فلم کتل غواړې؟ زما به ساه ډوبه شوه، زر به مې ټي وي بند کړو، مونږ څه خبر وو چې د دې بل به راځي، اوس پیني هم رارسېدلې وه، هغې چې مونږ تیار ولیدو نو ټیکسي یې ودروله، پیني د هر یو کس نه دا یقین واخستلو چې خپل سفري کاغذونه، پاسپورټونه را یو ځای کړي، ټیکسي د نیو یارك د هوایي ډګر په لور په حرکت کې شوه، د یوې نوې ورځې فضا، شین اسمان او دغه قلارې نرمې نرمې پلوشې لکه چې یو ستړي مسافر ته د ارام او دمې زېرى ورکوي، مسافرو ته د خپل منزل په لار د سفر توان بخښي. اوس پیني مونږ سره خدای په اماني کوله. ددې مینه ناکې مېرمن په محبت مو دلته ټول وخت ډېر د مزې او په ارام تېر کړی وو، داسې ښکارېده لکه خپله سکه مور خور چې رانه پاتې کېده، کلکه غاړه یې راکړه، د ځان او خپل ماشوم ډېر خیال ساته، وخت کم وو، یو ځل بیا د نیویارك نه د وتلو د پاره د هاغه زړه چاودونکو د ایمرګیشن د مرحلو نه تېرېدل وو، پیني خپل لاس خوزولو، ما به چې وروستو وکتل هغې به د خپلې مسکا سره لاس ښوځولو، او اخر د ایرپورټ دنیا د هغې څېره زمونږ د نظر نه پناه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ذهن او زړه د تېرو ورځو یادونه ښخ ولاړ وو، وقاص خو ډېر بلد وو، ولې چې د امریکې یو یو ریاست یې لیدلی وو، مونږ دواړه د هغه په ډاډ روانې وو، خپل کاغذونه مو وقاص ته حواله کړي وو، دلته بیا هغه د قطارونو قطارونه وو، د پل صراط نه اوړېدل وو، د سیکورټي کېمرو پټهو سترګو د هر مسافر څارنه کوله، یو ځل بیا د هر کس نه د لباس اضافي مواد اخوا کولي شول.. زما غټه لویه توره برقه د هر چا د توجه مرکز وه، وقاص خپل کوټ، بوټان، ټايي، جرابې، بوټان مخ ته تلونکې روانې پټۍ ته واچول، ما هم د څه وخت د پاره خپله برقه اخوا کړه، دغه وخت مې د کرکې او نفرت یو تریخ احساس په خپل زړه کې محسوس کړو، خو شکر مې اوکړو چې په تن اغوستې جامې خو راته پاتې کړي، وینې مې یو ځل بیا جوش وهلو، بیا بلې غاړې ته په یو تنګ بوت کې تکې تورې امریکنۍ به اول خپلې داړې چینګې کړې بیا به یې بدني تالاشي واخسته، یوه یوه لمحه د ستړیا ډکه وه، د مسلمانانو تور سرو په دې بې عزتۍ خو ځکه ددې قوم خلاف په اسلامي نړۍ کې د کرکې جذبات راپېدا شوي دي، دغسې ټولې مرحلې په یو اضطرابي کېفیت کې سرته ورسېدې، او مونږ ته بورډنګ کارډونه راکړي شول، ما ډېره ستوماني محسوسوله په ملا مې نری نری درد وو، اوس د جهاز په انتظار کې په لوی لاونج کې ناست وو، دلته ما د فهمیده ریاض سره یو لوی د ګتې کاڼن ولیدو چې د هغې د کتابونو نه ډك وو، د ایمګریشن په ټوله مرحله کې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانۍ سوب هم دغه کاټن وو، ولې چې دلته د هغې هر کتاب د نغدو ډالرو کار کولو، هغې خپل ټول کتابونه یو ځل بیا په کاټن کې برابرول او په خله یې د ایمګریشن عملې ته سخت بد رد ویل، یوه لحظه پس د جهاز د روانېدو اعلان وشو، د ټولو نه اول په دې زېري زه راولاړه شوم د حورو په شان ښایسته ایرهوسټسو دلته هم راته هر کلی وکړو، دا جهاز یو وړوکي جهاز وو چې مختصره عمله یې لرله، زما چوکۍ بالکل مخې ته وه، چې لږه پراخه هم وه خو راسره خوا کې چوکۍ تر ډېره وخته د خپل کس په انتظار وه، خو چې ښه وخت تېر شو او دلته څوك ناستې ته رانغله، نو فهمیدې اپا په دانګو دانګو ځان دې چوکۍ ته ماله راورسولو، زه ډېره خوشحاله شوم ولې چې دوه ساعته سفر داسې بې همسفره خوند نه کوي، اوس جهاز خپلې وزرې خورې کړې وې، د هواګانو په لور یې حرکت کړی وو، د زمکې دنیا اوس په یوه وړه دایره ښکارېده، څه لحظه پس ایرهوسټېې د مسافرو د پاره مالګین چپس او ساده اوبه راوړلې لکه زما د وطن د هوایي کمپنیو دې کمپنیو هم د ناشتې او ډوډۍ روایات پرېښې وو، خېر ناشته خو مونږ سحر وختې ښه برابره کړې وه، خو یو کپ کافي ته خو د هر چا زړه کېدو.

نن فهمیده اپا ډېره غلې غلې وه، لکه په یو دروند فکر کې ګېره وه، زما په غېږ د فکر د دنیا نه رابهر شوه ما کتل چې د هغې په سترګه کې یو تېر هېر وخت یو لوی غم اوښکه ځلېدو لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د هغې دننه د ډېرې جذباتي ماتې ګوډې یو عمل روان دی، ما ورو شان د هغې لاس په خپل لاس کې واخستو، هغې خپل سر د یوې لمحې لپاره زما په اوږه کېښودو او بیا غلې غلې سلګو ونیوه، زه ډېره پرېشانه شوم، تپوس مې ترېنه وکړو چې ولې اپا؟ هغې په خلاګانو کې اوس کتل.... ماته خپل بچې رایادېږي.....!! هغې ورو شان د اوښکو یوه ګوله د ستوني تېره کړه، ما سوچ کولو چې دا یوه مور ده، د خپل بچي نه دا وخت لرې ده نو د هرې مور جذبات هم دغسې وي، خو بیا چې ما کومه خبره د هغې نه واورېده نو د هغې په صبر او استقامت مې حېرانتیا سېوا کېده، د هغې یک یو نیازبین بچی څه موده مخکې د امریکې سمندر خوړلی وو.....!! اُف! زما زړه د غم په چاړه لکه چا ډېر په شدت وهلی وي. د دې حادثې څو کلونه تېر شوي وو، خو د یوې مور د پاره د ځوان اولاد غم ټول عمر ځوان وي، ماته خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه رایاد شو، اوس ماته دا احساس وشو چې زما او د اپا مینځ کې د شعر و ادب نه علاوه د یو شریك غم شریك نسبت هم شته، ما د هغې ډېره تسلي وکړه، د هغې راپارېدلی غم د تسلۍ په څو ټکو دومره زر کله قلارېدلی شو؟ ډېره شېبه زما او د هغې تر مینځ یوه خاموشي خوره وه، د هغې خپل ذاتي ژوند هم د کورونو مسلو ښکار پاتې شوی و، یو واده یې ناکامه شوی وو، د دوېم واده تجربه یې هم ډېره ښه نه وه، یوه لور یې د دوېم واده په نتیجه کې لرله، خو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ورکره مروره ناسته وه، د هغې د ژوند په یوه یوه الميه زما زړه ډېر خفه وو، ځکه خو داسې اوتره اوتره ده.

د دنیا نه ورکه بس د خپل فکر او د زړه د دنیا یوه درویشه، یوه ملنګه چې د هر انسان په غم ډېره دردېږي، د هوستن ښار رانزدې شوی وه اوس جهاز ورو ورو زمکې ته رسېدو. او بیا لکه چې جهاز د زمکې د مخ نه یوه کلکه بوسه واخسته. اوس وقاص هم خپل د لاس بریف کېس په لاس راښکاره شو. لږه شېبه پس د جهاز د پوهکو نه راښکته شو. د دې ځای موسم د نیویارك د موسم په مقابله کې لږه تودوخي لرله. دلته دنګ دنګ عمارتونه چرته خال خال په نظر راتلل. د دې اندازه مونږ ته د جهاز د پوهکو په سر په ولاړه د ایئرپورټ نه ګېرچاپېره د ودانو په ښکارېدو وشوه. د هوستن هوایي ډګر هم ډېر ښکلی وه. د نوي طرز یو شانداره ایرپورټ چې انسان یې په کتو نه مړېږي. دلته هم د ضروري مرحلو نه تېرېدل وو خو د وقاص سفري موجودګۍ مونږ ډېر په سهولت ساتلي وو. دلته د ایشیا سوسایټي د هوستن د څانګې مشر ښاغلی ویلئم فرتیهنر موجود وه. د درمیانه عمر یو سور سپین ځوان وه چې ډېر په مینه یې زمونږ هرکلی وکړ. په خپل ګاډي کې یې کښېنولو. د ګاډي چوکۍ ډېرې فراخه وې. په مزه مې پکې ډډه ولګوله. اوس ګاډی د ایرپورټ د حد نه بهر د ښار سړك ته په حرکت وه. د هوستن د ښار انداز د نیویارك نه بیخي بدل وه دلته ډېرې دنګې قلمي ماڼۍ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. پلن پلن سړکونه او د سړکونو خوا ته شنه شنه چمنونه په نظر راتلل. سړکونه یې هم ډېر پلن وو. دلته شین اسمان د لویو دنګو قلمي ماڼو د لاسه تنګ نه وه بلکې خلاص شین اسمان انساني زړه او نظر ته یو راحت بخښلو. د دې ښار ډېر استوګن د پاکستان او هند دي ځکه دا ښار په ورکوټي پاکستن مشهور دی. او په رښتیا چې د دې ښار د ودانۍ طرز زمونږ د وطن د لویو ښارونو په شان دی. ځنګه ځنګه چې ګاډی د ښار په سړکونو مخ په وړاندې تلو دومره دومره به د حسن او ښکلا ډېر ښایسته نوي نوي منظرونه به یې هم په مخه وړل. ښه ډېر ساعت پس ګاډی د یو ښایسته هوټل MARRIOT مخې ته ودرېدو. هوټل د بهر نه هم ډېر ځانګړی وه. د استقبالیې په کاونټر یې تورو امریکنو پېغلو په خپله پېشه ورانه مسکا مونږ ته هرکلی وکړو. د خپلو خپلو کوټو چابیانې یې راکړې. دلته مو د فرټېهز سره د غرمې ډوډۍ په شریکه وخوړه. یو ځل بیا مې سپینې یشېدلې وریژې د ځان د پاره مناسب خوراك وګرځولو. فرټېهز د ټول پروګرام یعنې دلته زمونږ د ټولو مصروفیاتو لیکلې شوې ایجنډه مونږ ته حواله کړه. د دې هوټل لابي د نیویارك د هوټل نه ډېره ښکلې وه. د ټول هوټل دننه څلور طرفه داسې یو ښایسته بوټی لګولی شوی وه چې زېلې یې په ټولو دېوالونو خورې وې. دغه هوټل د دې بوټي د زېلو لاسونو ډېر ښکلی کړی وه. داسې ښکارېده لکه د شینکي دې زېله دار شال دا دنګ دېوالونه په خپل شین پلو کې کلك رانغاړلي وي. ماته دې نااشنا غوندې منظر دومره مزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه چې زړه مې غوښتل هم دلته ناسته وي. د بېلا بېلو معروضاتو، پابندو او سفري ستړیاګانو د دې سکون په ارمان کړي وو. اوس فریتهېز په دې وېنا اجازت واخستو چې تاسو ارام وکړئ او مازیګر به هم دلته بیا رایوځای کېږو. مونږ دلته په ناسته ناسته د دې نوو منظرونو نوو ځیزونو نه خوند اخستو چې وقاص خواجه یو لوی خبر مونږ ته واورولو.

په ایبټ اباد کې د اُسامه وژنه او د لوی اپرېشن خبر. فهمیدې په دې خبر یو لوی "هائی" وکړو. لکه چې په دې لویه پېښه د هغې جذبات رالړزېدلي وي خو زه پوهه شوم چې په پاکستان کې د امریکې او مغرب لوی دشمن موجودګي چې دې قام د دنیا د ټولو نه لوی او خطرناك ترهګر ګرځولی وه، نن په دې لویه پېښه یو سوال خامخا وه. او بیا تر ډېره وخته په دې موضوع ډېرې خبرې وکړې. په اسلامي نړۍ کې د دې په اثراتو د ردِ عمل مو ډېر بحث وکړو. په دې نوي راپېښ صورتحال زما لویه توره برقعه او د مخ نقاب زما د پاره د یوې لویې پرېشانۍ در پرانستو. د وقاص کشره خور چې ډاکټره وه او د خپلې کورنۍ سره دلته مېشته وه، نن هغه د خپل ورور د لیدو د پاره راروانه وه. هغه هم په هوسټن کې وسېده، خو د وقاص د وېنا ترمخه د هغه د کورودانې او د دې کشرې خور د ډېر وخت نه په څه نالګي شوې ده خو د مشر ورور په حیث یې دلته په راتلو زړه صبر نه شو او خپلې خور ته یې په ټیلیفون د خپل راتګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووئیل، خور یې ډېره خوشحاله شوه او وقاص یې د دې خبرې پابند کړی وه چې هوټل ته به نه ځي ځکه نو اوس وقاص د خور کور ته ډېر د مینې سره روان وه. د ډېر وخت بېلو مئینو د یوبل مخونه لیدل.مونږ هم دا مناسب وګڼل چې د ماښام د پروګرام د پاره لږ ارام وکړو. داځل زمونږ د دواړو یوه کوټه وه، شریکه کوټه. خو ماته فهمیدې اپا ووې چې "ته خفه نه شې زه د ډیپریشن بیماره یم یواځې ډېره ویرېږم ځکه نو ستا د اجازې نه بغېر ما د ځان د پاره د یوې ګډې کوټې خوښې ښکاره کړې ده." ماته هیڅ اعتراض نه وه. د هغې سره خو هسې هم زما همدردي وه د وخت او حالاتو د "جرندې" نه وتې د ژوند په داسې مقام ولاړه ده چې ډېره مایوسه او خفه ده ـــــ!! دا کوټه هم ډېره ښکلې وه د توري کفۍ د جوړولو معقول انتظام پکې موجود وه. لوی لکه مېدان پوست کټ، ښایسته ثربې ارام ده صوفې، لوی فراخه باتهـ روم، پکې د لامبلو مزیدار ټب. خپل خپل بېګونه مو په الماریۍ کې سمبال کېښول. او د لږ وخت د ارام د پاره مو په کټ ډډه واچوله. اپا خو کټ ته د تلو سره سمه په خرېرا شوه. زما سترګو ته راغلی خوب ته لکه چې چا په مرۍ ګوتې کېښودې. نېغه په کټ کې کېناستم، سوچ مې کولو چې اواز ورکړم که نه؟ اوس هغې خپله اړخ بدل کړو او ساه یې سمه شوه. ماته هم لږ ارام راغلو. دې دوران کې اپا پاڅېدلې وه او دوه کپه توده کافي یې پخپلو لاسو جوړه کړې وه.په صوفه ناسته وه او په خوند خوند یې کافي څښله. زه یې چې ویښه ولیدم نو لکه چې مور خپل بچي ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په وړه ژبه کې وايي "اوتو کافي پي لو" پخپل ځان ډېر ويار راغی د اردو يوه لويه پېژندلې شاعره ماسره دومره مينه کوي، لکه د خپلې مور مې نازوي. زه راغلم د هغې په خوا کې لکه د وړې ماشومې کېناستم. هغه زما په جذباتو پوهېده چې څومره د مينې او احترام په سترګه مې ورله کتل. هغې هم ماته په ډېره مينه په سرلاس کېښودو. راته يې ووئيل چې د تللو تياری به وکړو. د هغې په اجازه ورمبی زه غسل خانې ته ورغلم. دلته د دې غسل خانې ټول نظام په بټنو روان وه. د هرڅه نه د کار اخستو د پاره يوه بټن زور کول وو. او ماته په بټن زور کولو د نيويارك د اخري ورځ د راروانېدو او "جرمانې" پېښه رايادة شوه، د ځليريشتو ډالرو پېښه چې په غلطۍ د يوې نااشنا بټنې د زور کولو په "جرم" کې په ماپسې ليکلې شوې وې. خدايا! سر مې په لاس کې ونيو ــ د ګټېر د استعمال نه پس د هغې د صفايۍ د پاره اوس د بټنې زور کول وو. د يخو تودو اوبو د راوستو د پاره هم بټن زور کول وو. سترګې به مې خلاصې کړې. چرته په دې کې داسې بټن نه وي چې د هغې زور کول يوه بله جرمانه او بل پل نه شي. (د ځان سره مې وخندل او دغه وخت مې د تودو اوبو يوه بټن زور کړه.)

(په هوسټن کې د پاکستان د قونصلګرۍ مشر عاقل نديم له خوا د ډوډۍ ورمبی دعوت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ویلیم فرییتهز هاغه ښایسته ګاډی یو ځل بیا زمونږ د پاره د هوټل مخې ته ولاړ وه. دلته د وخت پابندي په مونږ کې هم راغلې وه. پخپل ټاکلي وخت د هوټل ښکته لابي ته راغلو. د عاقل ندیم ښائسته بنګله چې د هغه سرکاري دفتر سره بیخي تړلې ده، د دې هوټل نه د یو ساعت په فاصله پرته وه. د کور هیڅ درك او سمت فریتهز ته هم معلوم نه وه خو په موبایل فون کې د یو سهولت ترمخه دغسې نامعلومه درکونه تاته د موبایل فون د پیغام په وسیله ښودل کېږي. او د دې کار د پاره دا OPTION وقاص پکار راوستلو. د لږې سرګردانۍ نه پس مونږ د عاقل ندیم د کور مخې ته د لوی شین چمن څنګ کې ولاړ وو. د پاکستان لوړ هسك سپین او شین بېرغ د نرۍ هوا په قلارو قلارو څپو شورېدو. د دې ټول شینکي په پس منظر کې تکې سپینې لکه د بکرې د غره په څیر ولاړې بنګلې د ماښام په توره تیاره کې ډېر د مزې منظر جوړولو. د بنګلې دننه د تورې تیارې په اوربل وړو وړو بلېدونکیو بلبونو یو روماني ماحول جوړ کړی وه. د دروازې او پورې ور کړکیو په شا رازوړندې اوږدې اوږدې پردې په نیمه تیاره رڼا کې لکه د ولاړ سنترانو (څوکیدارانو) ښکارېدې. دلته یوه عجیبه چپتیا وه. لکه چې د دې ماڼۍ دننه ژوند په خواږه خوب اوده وي. خو داسې نه وه دننه د کور منظر بدل وه. ټول په مینه ولاړ وو او د دروازې سنتري پورې ور په قلار خلاص کړو. او نزدې د عاقل ندیم سینګار شوې مېرمن د یوې مئینې مُسکا سره مونږ ته سترګې په لار وه. ورسره خوا کې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته سوټ (کوټ، پېنټ) کې دنګ لوړ ځوان، چې سپینې چشمې یې لګولې وې، په مینه ولاړ وه. دواړو په ډېره مینه مونږ د کور په دننه ښایسته سینګار کړي شوي مېلمستون کې کېنولو. د ټول کور نه ښایست او رومان په کاسو کاسو راتوئېدو. هم هاغه د موم بتیو په روماني رڼا او تیاره کې د ناستو خلکو زړونه په یو نااشنا احساس بې واره بې واره درزېدل. دې ماحول په مزه مزه په ناستو خلکو خپل جادو پوکو. او اوس په دې جادو ټول نشه نشه ځنګېدل. د عاقل ندیم مېرمن یوه ښایسته جینۍ وه. هنر منده، سلیقه منده، په ډېره خپلوۍ د مېلمنو نه تاوېده. لږ ساعت کې د نورو مېلمنو د راتګ سلسه هم شروع شوه. دا ټول لرې نزدې وطن وال دي چې د یو بل سره داسې په مینه اوسي. د عاقل ندیم مېرمن به کله کله زما د پاره په ماته ګوډه هندکۍ پښتو کې څه خبره هم وکړه، چې ماته به یې ډېر خوند راکړو. د عوامي نېشنل پارټۍ د یو ستر مشر حاجي عدیل د کورنۍ سره یې اړیکي لرلې او د پېدایش ځای یې مردان وه. په دې ټولونسبتونو یې زه ډېره خوشحاله شوم. په نورو مېلمنو کې مېرمن شهناز یوه د پوخ عمر درنه خوږه مېرمن وه چې تعلق یې د کراچۍ سره وه. مېرمن عاقل ندیم د یو یو راتلونکي کس سره زمونږ پېژندګلوي کوله. دې دوران کې عاقل ندیم، چې په ظاهره ډېر چست او تکړه ځوان ښکارېدو خو د خبرو کولو دومره ګړندی نه وه، هغه د خپلې قونسلګرۍ ټولې ادبي، ثقافتي او قامي هلې ځلې مونږ ته بیان کړې. مونږ یې د خپلې ادارې د فعالیت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اګاه کړوز ناستو ټولو کسانو په ښو ټکو د هغه هلې ځلې وستايلې. د عاقل نديم مېرمنې زما د بيمارۍ په اړه ډېر تشويش کولو. دا خبره يې راته ډېره په کلکه وکړه، چې که ته پاتې کېدل غواړې نو مونږ سره پاتې کېدې شې تاته به کومه مسئله بيخي نه وي. خو زما دننه هاغه احساس زه بيا بيا ويرولم چې "مرګ ژوند شته، د کور نه يواځې يم هسې نه چې . . ." د هغې د مينې مې مننه وکړه. اوس د خپلو مېلمنو په خاطر تواضع کې په منډو تررو وه. په کور کې يې د هر کار د پاره نوکر وه خو د هغې دا سود وه چې ډېر څه خپلو مېلمنو ته پخپلو لاسو پاخه کړي. د نوکرانو په مرسته يې يو يو څيز په مېز کېښودو. لږ وخت کې څلور پنځه مېزونه د رنګ رنګ نعمتونو نه ډك شو. " دا مې پخپل لاس تيار کړی دی" هغې د سره کړو چرګانو يو غټ تالی په مېز کېښودو. په تازه مېوو کې ډېرې نابلده او رنګ رنګ مېوې چې ما په وړمبي ځل وليدلې، د تورو تازه توتانو يوه يوه دانه دومره غټه وه لکه غټه خُرما. ډوډۍ مو په ډېر ښايسته ماحول کې وخوړه. اوس دلته په دې رنګينه شان تياره دنيا کې د موم بتيو رپېدونکو رڼاګانو لکه چې ډېر وخت پس دوه مئين د ډېر اوږد هجران نه پس د وصل په غېږه کې يو بل ته رانزدې کړې وي، او دا مئين يوبل ته په مينه مينه د هجر د تورو شپو قيصې کوي. لکه چې د ديدن په پهو د فراق زخمونه ټکوروي. نن د دې شپې کېفيت خو د شاعر د رومان دنيا په بله اړوله. او داسې دا يادګاري دعوت په ډېر ښايسته ماحول کې تر ناوخته جاري وه. د راپاڅېدو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتګ په وخت راته د عاقل ندیم مېرمن دا زېری هم راکړو چې سبا به پروګرام ته زه هم راځم او ستا نوی کتاب به هم ګورم!!

د شپې چې مې د ستومانۍ د وجې زر اوده کېدو ته تلوار وه دومره به د فهمیدې اپا "خرنړا" د خوبه رابېدارولم. د دې بې ارامۍ د وجې مې سر ناروا دړد شروع کړو. هغه چې د تنهایۍ نه ویرېده، بې غمه اوده وه خو شامت زما راغلی وه چې په ارام او خوب پسې مې سترګې وتې. کله کله به د کټ نه راولاړه شوم د لویې کړکۍ وړاندې به ودرېدم، پړده به مې ورو شان اخوا کړه، بیا به راغلم په صوفه به مې ډډه ووهله، د خوب نه به مې سترګې درنې وې خو د ملاستې کوشش به مې نه کولو ولې چې د کچه خوبه بیابیا راپاڅېدل زما په طبیعت ډېر بد اثر کوي. بیا مې په سر ډېر وخت دړد وي. اخر دا شپه هم سبا شوه او د ګړۍ ستنو راته د سبا غږ وکړو، د تکې تورې شپې د خېټې نه د سحر رڼاګانې په راوتو وې. زه په مزه د کوټې نه اووتلم، د جنګلې سره ودرېدم، ښکته د رڼاګانو منظر ډېر خوند راکړو. د هوټل په لوی چمن کې ښایسته د مېلمنو د ناستې انتظام موجود وه، مېزونه او کرسۍ د هوټل په طرز دلته لګېدلې وې او ناستو خلکو پرې د ناشتې خوندونه اخستل. ښایسته ښایسته پېغلې د هوټل په جامه کې لکه د چنار د ونو ښکارېدې، په منډو منډو یې چاته د کافۍ ترماس وړلو او چا ته نور هرڅه. کرنګ ګرونګ د لوښو ډېر د لرې نه راتلو، په دې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر د دې خلکو ويښه او ناشته کول راته ډېره عجيبه ښکارېده. زمونږ د ناراستو په حساب خو دا لاتوره شپه وه او دلته ژوند داسې ويښ او بېدار روان وه، تابه وئيل چې د ورځې سفر يې هم نيمې ته رسولی دی. نظر مې د دې هوټل د هر منزل څلور واړه طرف ته لګېدلې د اوسپنې مضبوطې جنګلې بيا بيا ځان له راړولو. د جنګلې په سُورو کې ول په ول تر اخري سره رسېدلي شين بوټي خورو ورو زېلو د زړونو او خيالونو دنيا په خپل ښايست ښکلې کړې وه. د دې زېلو مينځ کې به لرې مخامخ د رڼاګانو مخونو هم څيره وهله. دلته ژوند لکه د ښايست سره غاړه غړې په دې شينکي او رڼا کې راغونډ شوی وه. حسن لکه چې د دې منظرونو نه راتوئېدو. ما خپل ځان او احساس د دې ماحول يوه برخه ګڼله. غلی شان لکه د غلو بيا کوټې ته راننوتم ـــ په قلار مې خپله بورقعه واچوله او د پنجو په سر د کوټې نه ووتم. کله چې لږه شېبه پس دې شين چمن زار ته نزدې شوم نو منظر نور هم ښايسته وه. د دې چمن په يو ګوټ ولاړه دروازه دغه شنې زېلۍ داسې ول په ول پرتې وې لکه د يوې ښايسته پېغلې په مخ د زلفو لړۍ ځانګې، دلته يوه پېغله هم د مسکو شونډو سره ولاړه وه، په څهره يې د ژوند او اميد رنګونه په غورځنګ وو، په سترګو کې يې د خپل مستقبل خوبونه مسکي مسکي کېدل، د سترګو په اشاره يې راته نزدې په يوه چوکۍ د ناستې پيام راکړو. د ناستې سره مې په لوی مېز خپلې دواړه څنګلې ودرولې او د لاسو په کاسه کې مې خپل مخ راټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګېر چاپېره د خوند او رنګ جهان ته ځیر شوم، یوه لمحه مې سترګې د ځان سره پټې شوې او بیا د یوې بلې پېغلې په معذرتي ټکو مې اوچت هغې ته وکتل. زما نه یې په مسکا تپوس کولو ـ څه راوړم؟ او ما ورته د کافي ووې. دلته د خوراکونو امبارونه یوې خوا ته لګولي شوي وو، هر کس د خپلې طبعې خوراك ځان له راخستلو. خو دومره سحر وختي زما زړه ته څه هم نه کېدل، البته د سر د درد د قلاروني د پاره مې د تودې کافۍ یوه پیاله څښل غوره وګڼل. د تودې کافۍ پیاله مې مخې ته پرته وه، تودې تودې لوخړې ترې ختلې او ما ګېرچاپېره د دې منظرونو تماشه کوله. اوس رڼا په خورېدو وه، د هوټل اضافي رڼاګانې ووژلې شوې، ځنې خلك واپس کېدل او ځنې راتلل، دا ټول خلك په دې هوټل کې دېره وو. په هوټل کې په بېل بېل وخت بېلې بېلې عملې کار کوه. د ډېرو خلکو د روزګار او معاش لمن ورسره تړلې ده. د هوټل د استقبالیې په کاونټر هم عمله بدله شوې وه. نن د سحر دا وخت زمونږ سره وه څه خاص پروګرام پکې نه وه، غرمې ته به فرتیهز راتلو. او د غرمې د ډوډۍ یو بل دعوت ته به په شریکه تلو. دغه ټول وخت ما او اپا په خبرو اترو تېر کړو. هغه د ملك او دنیا په سیاست یو خور وور نظر لري او دغه نظر یې د ټولو خبرو نه ښکاره وه. خو د سګرټو بې تحاشه څښل یې مجبوري جوړه شوې وه. د ټولو قوانینو یې پوره پوره خیال ساتلو د سګرټ د څښلو د پاره به یې زما لاس کلك ونیو او د ځان سره به یې د هوټل نه بهر اوویستم. په دمه دمه په ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه به یې سګرټ وڅښلو او بیا به بېرته راغلو. په هوسټن کې هوا نن لږه یخه وه او دومره تېزه وه چې د هوټل مخې ته د یوې لحظې په ولاړه خو ماته دا ویره راپېدا شوه چې د دې هوا لکه چې زما په تن لوی لوی پښتني جامې او برقعه نه ده خوښه. . .... د هوا شوخو لاسونو به زما د سر نه د برقعې څپوټکی د ځان سره په هوا کولو. خو ما د دې هوا دې ادا ته ځان کله پرېښودلو. دلته نوره ولاړه که څه هم د مزې وه خو په زړه کې مې یوه ویره هم وه ـــ د اسامه بن لادن د وژنې په اړه د دې ځای په مسلمانانو کې به څه نه څه ردِعمل خامخا پټ وه او بیا زما حالت، زما په تن لویه پرته توره برقعه دې اور ته پوکی ورکولی شي. په دې سوچ مې ځان یوې ډډې ته کړو خو د هوسټن د دې ځای شبنمي شینکی مې په نظر ډېر ښه لګېدو. زړه مې غوښتل چې د پښو پېزار د پښو نه لرې کړم او په دې شنو شنو ورشوګانو لېونۍ لېونۍ منډې کړم. خو نه راته د خپل وجود حالت د دې خبرې اجازت راکولو او نه دې نوي راپېښ صورتحال.... د زړه ټول ارمانونه مې په ډېره بې وسۍ هم د زړه په صندوقچي کې سمبال کړل.

د فرټهیز په فراخه ښایسته ګاډي کې یو ځل بیاپه ډېر ارام کېناستو. ګاډی د هوسټن ښار په سړکونو او لارو په سفر شو. څه شیبه پس یو بل ښایسته ځای ته، چې نسبتاً ډېره خاموشي یې لرله، د یو ښایسته سپین کاټېج مخې ته ودرېدو. د ګاډي د ودرېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز یوه ښایسته مشره ښځه چې واړه واړه وېښته یې ډېر په ترتیب ساتلي وو، راښکاره شوه. خپل نازولی ساتلی سپی یې په څنګ کې ولاړ وه. فهمیده ریاض دې مشرې ته په ډېر لېونتوب ورغاړې وته او بیا دې مشرې چې په روانه اردو کې خبرې شروع کړې نو زه حېرانه شوم چې امریکنۍ مېرمن داسې روانه اردو وایي. او بیا یوه لحظه پس د هغې مینه ناکې مېرمن د نرو نرچکو خو د مینې په طاقت د مضبوطو څانګونو په حصار کې ما د خپلې مور خوشبویي محسوس کړه. "میری بچی!!" زما په سترګو کې د هغې په دې خپلوۍ او مینه اوښکې راغلې. څه هم که د وخت تار په تار کلونه د هغې په مخ او څهره د خپلو کرښو په شکل کې ښکارېدل خو د هغې چپتیا او چابکتیا د کتو وه. اوس مونږ د هغې تك سپین لکه د بکرې کاټېج ته راننوتلي وو، په ډېره سلیقه پکې هرڅه پراته وو. ساده ژوند او ډېر محبت او مینې پکې منډې وهلې. مخامخ برخه یې د کور د مېلمستون وه او د هغې سره خوا کې د ډوډۍ خوړلو، لږ دننه د کور برخه په کوټو او لاونج مشتمله وه. په لاونج کې یو لوی ځای د پخلي د پاره وه چې سکنې دنګې لوړې سرې لنکن پېغلې پکې اخلی پخلی کولو.زه ډېره خوشحاله شوم چې دا مېرمن د پاکستان وسېدونکې وه. تعلق یې د پارسي مذهب سره وه، د انګرېزۍ ژبې لویه لیکواله وه، ناول نګاره او دانشوره بېپسي سدهوا (Bapsi Sidhwa) وه. د پاکستان وړمبۍ ښځینه ناول نګاره چې ناولونه یې په امریکه او مغربي دنیا کې ډېره مشهورتیا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان کې د لاهور وسېدونکې وه خو د څه وخت نه د خپلې کورنۍ سره په هوستن کې وسېږي. د دې مېرمن ورور مئیو بنداري به هم په ورځپاڼه ډان کې لیکل کول. یوه ارټ ګېلري یې هم لرله چې ډېره فعالتیا یې لرله، د دوي ټوله کورنۍ د پاکستان په عزتمندو کورنو کې شمارلې شي. خو څه وخت مخکې د دې کورنۍ غړو ته په پاکستان کې د فرقه واریت په حواله د امن و امان څه مسئلې راپېښې شوې چې څه وژنې ترینه هم وکړلې شوې، دغه رنګ دا د امن خوښونکي د دې فساداتو او د فرقه واریت د اور نه د وتو په خاطر امریکه کې پناه ګزین شول چې اوس هم د خپل وطن په یاد ژوندي دي. د دې مېرمن د کور ټولو غړو مونږ په ډېره مینه ونازولو. او بیا زما د لیکلي ناول "ملکه" په هځه خو دومره خوشحاله شوه، بې واره یې ښکل کړم، دغه وخت ما خپل جذبات بیخي نه شو سمبالولی. زه د یوې ډېرې لویې لیکوالې مخې ته ناسته وم، د ټولو مېلمنو نه هم زیاته توجه یې ماته راکوله. ماته یې د ښه لیك، تخلیق حوصله راکوله. وئیل یې چې د هر لیکونکي افکار او تخلیق هم دغه رنګ نوي نوې انساني خپلوۍ راپېدا کوي، انسانان یوبل ته نزدې کوي، کرښې او دېوالونه ورانوي او د مینې یو نوی جهان جوړوي. لفظونه، قلم او فکر لوی طاقت دی ته هم په دې طاقت دومره لرې راغلې یې. زه تر ډېره وخته د هغې په ښایسته ښایسته خبرو مشغوله وم. شهناز هم راغلې وه، د چا سره چې مې عاقل ندیم کره وړمبی ملاقات شوی وه. وخت ډېر د مزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېرېدو هغې مونږ پخپله مینه سېرابه کولو. خو یو حقیقت د خپټې د مړولو هم وه، او نن بیا زه د کور په پخلي مېلمنه وم. دغه وخت د سدهوا نوکرې د خوراك ټول هرڅه په مېز اېښودي وو. سدهوا په مینه مېلمنو ته د ډوډۍ غږ وکړو. په سلادو کې د شنې پودینې خوند به د چا نه وي خوښ؟ خو دلته په سلادو کې اودي رنګ پودینه د خپلې تازګۍ او خوشبويۍ سره جومبك جومبك پرته وه. په دې پخلو کې د باتینګړو یوه ډونګه هم پرته وه، چې د پخلي انداز یې لږ بدل وه. خو د خپل خوند له کبله په ټولو ښه ولګېدو. په خوندورو خبرو اترو کې د مزېدارې ډوډۍ دا محفل د مېرمن سدهوا له خوا د ډېرې مینې او محبت د لازواله وختونو د یادونو سره سرته ورسېدو. د واپس تللو منظر هم ډېر عجیبه وه. زړه وه چې په ورستو ورستو د ګوګل نه پاتې کېدو. ټولو د مېرمن سدهوا مینه او محبت په درنو ټکو وستائیلو او بیا زما د پاره خو دا خبره د زېرې نه کمه نه وه چې نن ماښام به د ماډرن پوئټرې آف پاکستان د مخ کتنې دستورې ته مېرمن سدهوا هم راځې!!

مازیګر د هوسټن په یو ښایسته کمیونټي سنټر کې د امریکې د سفارت خانې اسلام اباد په مرسته د چاپ شوي کتاب چې د پاکستان د لویو لویو شاعرانو اثار پکې خوندي شوي دي، ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستوره راجوړه کړې شوې وه. د اېشیا سوسایټې امریکې د سیورې لاندې دې دستورې ته ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په امریکه کې مېشته پاکستانیان او د هند وسېدونکي رابلل شوي وو. ډېر پکې مقامي امریکنیان هم موجود وو. د ذرائع ابلاغ سره تعلق لرونکي ګڼ شمېر خلك هم موجود وو. د کتاب ډېرې نسخې یوې خوا ته د راتلونکو د پاره اېښودې شوې وې. فهمیده ریاض خپل راوړلی د ګتې لوی کاټن چې د خپلو کتابونو نه یې ډك راوړلی وه، هغې هم خپل کتابونه ډسپلې کړي وو. ما هم د خپل ناول ملکه څو نسخې ځان سره راخستې وې. په ډېر اهتمام د دې مېلې واکمنو هغه هم د نورو کتابونو په څنګ کې اېښودې وې. مېلمنو د راتلو سره به اول په کتابونو خپله تنده ماته کړه. دلته د ماډرن پوئټري آف پاکستان ګڼې نسخې په بېعه خرڅې شوې. د فهمیده ریاض په کتابونو کې هم مېلمنو خصوصي دلچسپي لرله. کتابونه ئې په ډېرو ډېرو ډالرو خرڅېدل. کله کله به زه هم د هال نه راووتم د خپل کتاب د جاج اخستو په نیت به د کتابونو خواله راغلم خو یوه نسخه هم د ځایه نه وه بې ځایه شوې... دلته یو پښتون هم راپېښه نه وه کړې، البته دغه وخت مېرمن عاقل ندیم او شهناز په منډه منډه راروانې وې چې څنګه یې زه ولیدم زما کتاب یې راواخستو او دواړو د حوصله افزایۍ په نیت یوه یوه نسخه قیمتاً واخسته. زما خوشحالي هم د کتو وه. د دې نه پس مې یوه نسخه مېرمن سدهوا ته ډالۍ کړه. هغه زر د خپل ځایه راولاړه شوه، په تندي یې ښکل کړم، د کتاب سرپاڼه یې په ډېر غور وکتله، بیا یې راته ووې چې دا به ستا د لاس کړي دستخط سره زما سره سمبال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت وي. خو اوس زه د دې کتاب دوېمه نسخه قیمتاً اخلم... او زر یې د پرس نه د لسو ډالرو یو نوټ زما په لاسو کې کېښودو. دغه رنګ یو ډېر مینه ناك مشر امین باسط چې شاعر ادیب خو نه وه خو زما د حوصله افزایۍ د پاره یې دوه نسخې په بیعه واخستې او دا یې راته هم ووئیل چې په کېلیفورنیا کې زما یو دوست دی چې پښتون دی دا یوه نسخه به زه هغه له تحفه لېږم. نن زه هم ډېره خوشحاله وم ولې چې ډېرو مېلمنو د ماډرن پوئټري آف پاکستان د نامې په کتاب زما دستخطونه په مینه اخستل. د خلکو ټولګي به راتلل او زما سره به یې عکسونه اخستل، د مېډیا سره مو یو شمېر مرکې وکړې. د نیویارك په نسبت په هوسټن کې زمونږ د ډاډګېرنې یوه لویه وجه دلته د ډېرو پاکستانیانو موجودګي هم وه. او بیا چې کله هاغه نظمونه یو ځل بیا وار په وار د هوسټن په ښایسته مانۍ کې د شعر ذوق لرونکو ته مونږ وړاندې کړل نو د انګرېزۍ ژباړو نه پس ټولو حاضرینو زمونږ فکر په ډېرو چړچقو کې وستائیلو. اوس زما د سیمې په حواله د امن و امان په حواله د پښتنو ښځو د ژوند او ستونځو په حواله زما نه ډېرې پښتنې روانې وې. .. ما د خپلې سیمې لمبه لمبه تصویر یو وار بیا د دې ځای د فکر و نظر خاوندانو ته وړاندې کړو. په داسې حالاتو کې په ژوند کولو او د ادب د پاره په ستړیا کولو یو ځل بیا حاضرینو په ولاړه ولاړه احتراماً زما هلې ځلې وستائیلې. زما همت او حوصلې یې مضبوطې کړې. داسې ماسخوتن تر ناوخته پورې دا یادګاري دستوره هم د ډېرو ښو یادونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د ماضي د ژوند یوه برخه جوړه شوه. په ذهني توګه اوس مونږ ازاد شوي وو ولې چې ټولې هلې ځلې په وخت سرته رسېدلې وې.

د فهمیدې اپا واده کړی خورزه د هغې خاوند او بچې هغې ته د ملاقات د پاره د ډیلس نه راروان وو. د دې ځایه به اپا د هغوي سره تله. خو زما د خیال په پرده اوس زما د بچې تصویر سره زما د خپلو خپلوانو د تصویرونو ګرځېدو... ماسره د خپلې روغی او ناروغی ډېر فکر وه. کور ته واپس کېدل مې ضروري ګڼل. خدای خبر چې ترور به مې په څه حالت کې وي... وي به هم که نه..؟ دا ټولې وسوسې رانه چاپېره وې. د واپسی په لاره اول به زما جهاز شیکاګو ته تلو د هاغه ځایه به بیا دوبی ته راتلم... د دومره لوی سفر ستړیا رانه اوس خپل لاسونه چاپېره کول. د فهمیدې اپا ډیلس ته د روانېدو وخت نزدې وه، زه هغې په دواړه مخه ښکل کړم، په الوداعي نظر مو یوبل ته کتل، اوس د هغوي د ګاډي دروازې وتړلې شوې د یوې کړکی د شیشې پورې غاړه د فهمیده ریاض غمژنو سترګو ماته کتل، د هغې د خدای په امانی د پاره د خوزېدونکي لاس منګول اوس د ګاډي د حرکت سره زما د سترګو پناه شوه.... ډېره لحظه زه هلته ولاړه وم. ډېر وخت مې د هغې د مړو سګرټو ایرو او ټوټو ته کتل. بیا په درنو پښو هوټل ته راننوتم. نن د هوټل کمره کې زه یواځې وم، د شپې د ملاستې نه مخکې د ډېرو یادونو سره مې د سفر سامان راغونډولو.. لکه چې ډېر یادونه مې هم پنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول... ټول کارونه اوس سرته رسېدلي وو. بس نن شپه ماته ښه ارام کول ضروري وو. ولې چې د يوې ورځې او يوې شپې مزل مې مخې ته لکه د غر ولاړ وه. خوب ډېر زر راغی، د خوب دنيا کې بيا د ژوند د ښايستونو بازارونه لګېدلي وو. د خپل بچي د پاره مې رنګ رنګ شيزونه اخستل. جامې، د لوبو شيزونه، په هغې کې ګاډي، جهازونه، زما بچی ډېر خوشحاله وه.... د ګوتې نه يې کلکه نيولې وم... ځای په ځای يې ګرځولم. هغه ډېر خوشحاله وه. او زه هم د هغه په خوشحالۍ خوشحاله خدای خبر چې نور به مې کوم منظرونه ترسترګو کېدل چې په موبايل د لګولي شوي الارم ټنګار مې سترګې وغړولې. د خوبونو په دنيا د ځان سره مسکۍ شوم، د تللو تياری مې وکړو، وقاص نن اټلانټا ته واپس روان وه، او فرټيهز به زما د سهولت په غرض زما سره د هوايي ډګر ترڅه ځايه تللو. د سرسري ناشتې کولو نه پس زه د فرټيهز په انتظار د هوټل په لاونج کې ناسته وم، خپل رغړنده بېګ مې ترڅنګ اودرولی وه، فرټيهز هم په خپل ټاکلي وخت راورسېدو. د هوټل ټول حساب يې د عملې سره په څو لمحو کې بې باکه کړو اوس يې زما بېګ ته لاس کړو، ما يو الوداعي نر د هوسټن په دې ښايسته هوټل واچولو. او په منډه بهر ووتم. خپل وطن او کور ته د بېرته تلو احساس دومره ښايسته وه چې لکه يو قيدي چې د جېل نه بهر وځي. يو ځل ګاډی بيا د هوسټن ښار په سړکونو په حرکت کې شو. دلته ايرپورټ په ډېره لږه فاصله دی. د سفر ټول کاغذونه مې ښکاره په لاس نيولي وو. بيا د يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې مرحلې نه په زړه چاودون تېرېدل وو. لږ ساعت کې وقاص زمونږ نه رخصت اخستو د یو بل سره مو خدای په اماني وکړه، وقاص راته ووئیل چې زه ډېر زر پاکستان ته در روان یم، کېدی شي مردان ته راشم!! وقاص هم ډېر ګړندی ګړندی روان وه. فرتیهز ما سره په ځنو مرحلو کې موجود وه، زما بېګ یې جمع کړو او ماته یې بورډنګ کارډ راکړو. اوس زه د جهاز په انتظار د هوستېن په ښایسته ایرپورټ کې د واپسۍ د پاره بیخي تیاره ناسته وم. دا لاونج هم ډېر منظم وه. د مسافرو د سهولت د پاره پکې هره اساني موجود ده. فریتهیز زما سره ډېر وخت ناست وه. خو اخر مې ورته ووې چې ستا به خپل کارونه وي، وړاندې ماته هیڅ څه مسئله نشته، تاسو لاړ شئ..!! هغه هم زما په لرلي اعتماد ډېر خوشحاله شو، د خدای په اماني یې راسره وکړه او زما نه رخصت شو. په ایرپورټ د خلکو تګ راتګ، د مسافرو په څهرو د سترپا او امیدونو ګډوډ تاثرات څه هم که وخت دلته په ناسته په داسې مشاهده ښه تېرېږي خو زما خپل وطن او کور ته د واپس کېدو تلوسه داسې د لېونتوب وه چې زه یې د دنیا نه... د دې لویې دنیا... د خور وور انساني سمندر او غېږ غېږ ښکلاګانو نه بې نیازه کړې وم. .... ما پخپل تصور کې د خپل وطن فضا لیدله. څه هم که د بارودو د لوګیو نه ډکه ده خو د خپل وطن او خپلې خاورې مینه هله راژوندۍ شي چې انسان د وطن نه لرې پاتې شي. زما د خیال په آئینه زما د مئینو څهرې زما لیدو ته هم ډېرې بې تابه وې. کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د فکر دا تسلسل ټول په ټوله د یوې نوې معصومې څهرې نه چاپېره شو. د هغه په مسکو سترګو ماته زما ظاهري جهان د یوې نوې رڼا سره روڼ ښکارېدو. د هغه ژړا مې د تخیل مارغانو ته د نوي ژوند نعرې وهلې. د هغه په کټ کټ د خندا سپرلیو به زما نه ګېرچاپېره ګلونه وغوړول.... د هغه وړو وړو قدمونو د پاپلي پل احساس به لکه چې زه د عرش منارو ته وخېژولم... دا احساسات ډېر د خوند وو. زما په سینه کې د مور یو ناقلاره زړه د خپل بچي په مینه درزېدو. زر مې پخپل زړه لاس کېښودو لکه چې زما په دواړو سینو کې د سپینو پیو لختي د اوس نه په چپو وو. د یو ښایسته وجود د لمس احساس به زه د ځان سره مسکۍ کړم. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، دا جهاز یو وړوکی جهاز وه چې ډېره محدوده عمله یې لرله. په تور پتلون او تور قمیص کې یوې ښایسته پېغلې ټولو مسافرو ته هرکلی کولو. او یوې بلې د مسافرو راهنمایي کوله. جهاز پخپل وخت د الوت د پاره څانګونه خواره کړل او د شکاګو په لوري حرکت وکړو. ماسره خوا کې یوه غټه تورپوستې امریکنۍ ناسته وه چې په ټوله لار پخپل لپپ ټاپ یې سر داسې راځوړند کړی وه چې د دنیا نه بې خبره وه د شکاګوهوایي ډګر هم د پخپلو ښکلاګانو تر مخه هر نظر ځانله لکه د مقناطیس راښکلو. د مسافرو د ناستې پاستې ډېر ښایسته ځایونه لري. د جدید طرز یوه شانداره نمونه چې انساني نظر ورته اریان پاتې شي. خو وخت دلته هم د انتظار په سولۍ تېرېدلو. کله به مې د چا مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلو او کله د چاــ!! ټول مخونه نااشنا وو، د شپې اتنیمې بجې دوبۍ ته روانګي وه، د امریکې نه وتل هم په پل صراط تېرېدل دي، هم هاغه ستړیا هاغه په قطارونو کې ودرېدل او بیا د مېږي په قدم مخکې په قطارونو کې تلل. خو اوس زه د یوې پټې یا ښکاره کېمرې د سترګې نه نه ویرېدم ځکه چې ماته اوس بېرته تګ وه په دې وجه د ډېرو خوفونو نه ازاده وم. بس د دوبۍ پورې په ناسته سفر به مې په ملا کې درد کړو. دلته د ډېرو میاندو سره واړه واړه بچي زما د سترګو مخې مخې ته کېدل. دا میاندې بچې په غېږه کله اخلي؟ د لاس په ورکوټي ګاډي کې یې روان کړي وو. په یو لاس کې خپل سفري رغړنده بېګ وي او په بل لاس کې ګاډی. ډېر مې زړه په هغه ماشومانو خفه شو چې د مور د غېږې په ځای په داسې ګاډیانو کې موسېدلي پراته دي. یوه ماشومه چې مور یې په قطار کې زما نه مخکې ولاړه وه، او دغه ماشومه یې په لاس ګاډي کې مخکې وړله، ماشومې ته ما په یو نیب ځیر ځیر کتل، هغې په خله کې د لاس کټه ګوته نیولې وه، او په یو مخ یې روله. د دې ماشومې سترګې چې زما د سترګو سره ولګېدې، په سترګو سترګو کې مې ورسره خبرې کولې، اوس هغې خپل دواړه لاسونه په مینه راوچت کړل، "ما واخله" او زما زړه وغوښتل چې یاخو په زمکه د دې ماشومې د ګاډي سره خوا کې کېنم او یا یې پخپله غېږه کې راوچته کړم. ما زر د خپلې کېمرې سترګه د ماشومې مخ ته برابر کړه. دا وخت د هغې مور په ما پوهه شوه. نیغ نیغ یې زما په تن لویې توري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقعې ته وکتل، هغې زما په لاسو کې کېمره لیدله، په ډېره سنجیدګۍ یې راته ووئیل "تصویر مه اخله" او ماته داسې ښکاره شوه لکه زما د یوې لحظې نه د راپیدا شوي ارمان ما تېره چاړه راښکلې وي. ما زر خپله کېمره سمباله کړه، دلته دا یو قدم نوره مخکې شوه، زه هم د خفګان نه ډېره سنجیده شوې وم. زما توجه د لږ وخت د پاره د دې ښایسته ماشومې نه ګډه وډه شوه خو بیا مې ورته وکتل اوس هغه هم لږه سنجیده شوې وه، زر په خندا شوه لکه د سپرېدي ګلاب وغوړېده، اوس ما خپله توجه قصداً د دې ماشومې نه ګرځوله. په دې دوران کې د هغې مور د ایمګرېشن کاونټر ته رسېدلې وه، زه یوه لحظه د هغې نه په فاصله ودرېدم خو ورستو راپسې د ولاړو خلکو قطارونو زه هممخکې تګ ته هځولم. اوس د ماشومې مور د دې مرحلې نه تېره شوې وه او د یوې ګُټ پېرې نه پناه شوه. زه د کاونټر مخې ته د خپلو سفري کاغذونو سره ولاړه وم. یو یو کاغذ دغه امریکنیانو لټ په لټ کولو. او اخر ماته هم د مخکې تلو اشاره وکړې شوه، بیا په یو لوی لاونج کې زما ناسته وه، د دوبۍ د جهاز انتظار وه. او اخر هاغه شېبه هم راغله چې په مسافرو د جهاز د روانګۍ زېری هم وشو.

دا یو لوی جهاز وه د عملې غړي یې هم ګڼ وو. د جهاز د ایرهوستې په مرسته زه خپلې چوکۍ ته ورسېدم. په جهاز کې د مسافرو ګڼې ګوڼې، د ماشومانو د ژړاګانو غوغا اوازونو یو خاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیفیت جوړ کړی وه، د بېګونو سمبالولو درز دروز راته په سر درد کړو، خو سیټونه یې هم داسې تنګ وو چې د دومره اوږدې ناستې سره به څه کوو ــ ما سوچ کولو ماته د وقاص خبره رایاده شوه چې "ته د خپلې بیمارۍ له سوبه په جهاز کې د خپلې طبعې چوکۍ غوښتلې شې، د داسې بیمار د پاره په جهاز کې څه سیټونه محفوظ ساتلی شي." چې د خلکو رش لږ په کمې شو نو زه د جهاز عملې ته راغلم او د یوې ایرهوسټې نه مې په خواست د یوې داسې چوکۍ غوښتنه وکړه چې زما د پاره د ارام وي، خو چې څنګه مې هغې ته د خپلې رنځورۍ او حالت ذکر وکړو نو زما په دې خبره یو الغاو تلغاو جوړ شو. خبر د هوایي ډګر لوی سکیورټي افسر ته په وارلس ورسولې شوه، په ما خو سمه ایمرجنسي ولګېده. په یوه لحظه کې دغه سکیورټي افسر زما مخې ته ولاړ وه. "ته د څو میاشتو حملداره یې؟" زما نه یې ډېر په هیبت تپوسونه کول، ما ورته ووې د شپږو میاشتو ــ!! وې ته راپاڅه او راځه. زر دو کسانو د لاسو ونیوم، لکه د مریض یې ورو ورو بوتلم، زه په دې نوي راپېښې شوي صورتحال سختې پرېشانۍ واخستم. دا په څه شر واوړېدم. هغه پخپل وارلس د دې واقعې رپورټ چا ته ورکولو. اوس د جهاز لویې دروازې سره د لارې په سر کې یو ویل چیئر زما د پاره راغوښتې شوې وه، خلک په منډو تړرو وو، د جهاز الوت کې لږ وخت پاتې وه، زه یې په ارام سره په کرسۍ کېنولم او دوه کسان لکه د پهره دارانو مې په سر ولاړ وو. د هاغه سکیورټي افسر پرېشاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د کتو وه. "تاسره د دې خبرې څه ثبوت دی چې ته د شپږو میاشتو ناجوړه يې؟" هغه زما نه تپوس کولو ــ ما ورته ډېر په استقامت ووئیل چې ماسره د خپلې ډاکټرې د معائنې سند (مېډيکل سرټيفيکېټ) پروت دی. هغه ووئیل "چرته دی؟" ما ورته ووې زما په هاغه لوی بېګ کې چې زما نه جمع کړی شوی دی. اوس هغه په وارلس سټ څه کسان راوغوښتل خو د هغه پرېشاني او حالت ډېر خراب وو. يوه شېبه پس دوه زلمي د ايرپورټ لباس کې زما مخې ته ولاړ وو. خو هاغه مشر ډېر په ادب او شايستګۍ زما نه تپوسونه کول. ما ورته د خپل بېګ رنګ رغونه په ګوته کړه. او زما حېرانتيا هغه وخت د کتو وه کله چې لږ ساعت پس هاغه دوو زلمو په منډه منډه زما بېګ راروان کړی وه. ما د امريکنيانو د دې وارخطايۍ نه ډېر خوند اخستو. په ځان مې هيڅ د پرېشانۍ اثار نه راپېدا کول. هغوي بېګ د پرانستو د پاره زما مخې ته کېښودو. زړه کې مې له خدايه سوالونه کول چې که دغه وخت دا سند په لاس رانه شي نو زما حالت به د شك شي. اوس زما لاسونه هم رپېدل او اخر د نورو کاغذونو په لوی فايل کې دغه سند او د ډاکټرې يو ورکوټی فايل موجود وه. زما حالت په سمې شو، هغه زر زر رپورټ کتو او بيا يې د اوکۍ سره ماته جهاز ته د تلو اجازت راکړو. اوس زه په ويل چيئر کې ډېر په مزه ترخپلې چوکۍ ورسولې شوم. ماته د يو قطار مخکني سيټونه ټول خلور په خلور د خصوصي توجه سره راکړې شول. ما شکر ادا کړو چې په يو تنګ سيټ د دې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږدې ناستې نه خلاصه شوم. په ارام مې پښې وغزولې، نرمې تکیه ګانې مې سر ته بالښت کړې، په ځان مې کمبل راخوره کړه او بې غمه مې ډډه واړوله. د جهاز شورېدو به لکه د ځانګو ځنګولم، خوب به یوړم او بیا به د ایرهوستېسې په غږ د خوبه رابېداره شوم. کله به د جوسو د ګلاس په لاس ولاړه وه او کله به یې ځانله خوراك راکولو. څه خوراك خو به د ټولو سره شریك وه خو څه به زما د پاره په خصوصي توګه راوړلی شو. نزدې ناستو مسافرو به راته ډېر په عاجزۍ کتل. د لږې ناستې نه پس به مې بیا پښې اوږدې کړې. وخت ډېر په ارام سره تېرېدو، د جهاز د عملې یو دنګ لوړ ښایسته زلمی چې د کراچۍ وسېدونکی وه، هغه ته زما د خصوصي خیال ساتنې هدایات شوي وو. کله کله به هسې راغلو زما نه به یې زما د طبیعت پوښتنه وکړه. دا سفر ډېر د مزې وه. چې جهاز د دوبۍ په بې شانه ښکلي هوایي ډګر خپل پړاو سرته کړو. اوس هاغه دنګ لوړ هلك زما نه رخصت اخستو. "مخکې هم د ځان خیال ساتئ" د هغه په دې خبره راته ټوله پېښه بیا رایاده شوه.

دلته هوا لږه ګرمه وه.... خو د سمندري هوا خپله یوه مزه وي نو په چا بده نه لګېده. سترګې مې اوس د هر منظر نه مړې وې. بس د خپل کور او خپل وطن فکر اخستې وم او یا د پاتې سفرــ دلته هم د چا تله وو د چاراتله یوه لویه دنیا وه چې پخپله لمن کې یې ډېرې دنیاګانې ځای کړې وې. خو ما ځانله د ناستې ځای کتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې ډېره په تسلې وم. اوس خو د هاغه لرې دنيا نه په خېر واپس راغلې وم. لکه چې خپل کور کې وم. په دې ډاډ مې د پاتې سفر د پاره ستړې وجود دمه کولو. دلته هم د تور سکنې ماښام حسن د دوبۍ رڼاګانو ښکلې کړې وه. د شپې پاوباندې لس بجې د دوبۍ نه اسلام اباد ته تلل وو. د ټولو نه ښه خبره دا وه چې زما په ټول سفر کې يو ځل هم جهاز د خپل ټاکلي وخت نه ايسار شوی نه وه. پاتې وخت مې د دوبۍ د ايرپورټ په ښايسته لاونج کې تېرو چې په دې کې يوه ښايسته جينۍ د خپلو دوو بچو سره راغله او زما په څنګ کې کېناسته، د هغې ماشومانو خپلو کې پښتو کې خبرې کولې، زه ډېره خوشحاله شوم چې په نيويارك کې د نسيمې نه پس په دې ټول سفر کې دا پښتنه چې زما سره يې پېژندګلو هم شوې وه، اخر يې په پسته صوابي واله لهجه کې زما نه تپوس وکړو. "تاسو هم اسلام اباد له ځئ؟" ما ورته ووې هو! د اسلام اباد نه بيا خپل وطن او خپل کور کلي مردان ته ــ! هغې پېښور ته د تلو ذکر وکړو، خپل نوم يې فرزانه راوښودلو، د تېرو پنځو کلونو نه په شکاګو کې وسېده، د واده نه پس سمدستي امريکې ته تلې وه.... او نن د دومره وخت نه پس په وړمبي ځل خپل وطن ته روانه وه. د کور کلي وطن او مئينو د ليدو تلوسې هغه هم ډېره ناقلاره کړې وه، د دوه نيمو کالو لور يې وه پلوشه او د غېږې بچې يې ننګيالی نومېدو، داسې ښکارېده چې د يوې سوچه پښتنې او نظرياتي کورنۍ سره يې تعلق وه، بيا يې پخپله هم ووې چې زما خاوند يو قام پرست پښتون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې پښتو او خپلې خاورې سره ډېره مینه لري، دا وجه ده چې د خپلو بچو سره په کور کې په پردۍ ژبه خبرې کول د هغه د طرفه په ما منع دي. زما بچي خپله سوچه پښتو وايي او په سکول کې مې لُور په انګرېزۍ کې ډېره کمزورې ده، د سکول نه يې هم دا شکايت راغلی دی خو د وخت سره به يې دا مسئله خپله حل شي، زه خوشحاله په دې يم چې د خپلې ژبې سره مې ساتلي دي. زه د دې پښتنې په دې جذبه او مينه ډېره خوشحاله شوم. هغې به هم خپله ګړې بيابيا کتله، بيا يې رانه په جهاز کې د تېرې پېښې تپوسونه وکړل، په خندا خندا مې ورته خپله قيصه وکړه، اوس د هغې لور پلوشه زما په غبږ کې ناسته وه. د مور سره يې ځنګ چې زه پښتو کې په خبرو واورېدم نو د خپلې ژبې نسبت زما غېږې ته په ډېره خپلوۍ راوستله. فرزانې ماته ووې چې تا نه لويه غلطي وشوه، دغه وخت چې جهاز ستا د ورلو نه انکاري شوی وه، تاته به دلته د استوګنې موقع په لاس راغلې وه. د بچي زېږون به دې دلته شوی وه.... ماورته ووې چې زه په خپل بچي د خپل وطن هوا لګول غواړم. زما خواهش دی چې په خپله خاوره د ژوند د دې مرحلې نه تېره شم....!! هغې زما د خبرې سره اتفاق وکړو، پلوشې زمونږ خبرې اورېدې چې په دې کې ننګيال زر خپلې چاچۍ راوچتې کړې چې ما واخله ـــ فرزانې وخندل، وې وئيل چې "دې دواړو د مور او پلار نه پس په وړمبي ځل تاسو وليدی چې پښتو کې خبرې کوی نو ځکه يې په تاسو ډېره مينه راغله.!! پلوشې خو په لږ وخت کې ټوله د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسته ماته راپرانسته، خپل کتابونه یې راته وښودل. دلته هم په انتظار دا وخت ډېر ښه تېرېدو. اوس مونږ سره نزدې یوه ښایسته درنه خوږه د پوخ عمر مېرمن بله هم راغلې وه. دې په اردو ژبه کې خبرې کولې، خپل زوي د عمرې د پاره رابللې وه او واپس پاکستان ته روانه وه. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، مسافر ټول رااروان شو، فرزانه د خپلو بچو سره د هغوي په چال روانه وه.

زه او دغه بله مېرمن یو ځای رواني شو. دغه مشره ښځه هم ډېره مینه ناکه او ځیرکه مېرمن وه. په بورقعه کې پټ زما حالت یې اندازه کړی وه، زما یې ډېر خیال ساتلو، د صفا اوبو یو بوتل یې په لاس کې ، ساعت په ساعت یې ترېنه اوبه راکولې. د جهاز په پوړو هم زه د هغې په امداد ډېره په اسانه وختم. په جهاز کې زما د چوکۍ سره په خوا کې یو نارینه په دوېمه چوکۍ ناست وه. زما زړه یو ځل بیا په دې اتفاق تنګ غوندې شو. دغه مېرمن د لرې نه زما په پرېشانۍ پوهه شوه، خپلې چوکۍ ته یې هاغه کس ولېږلو چې په ډېره خاموشۍ او شرافت، خو څه په نازړه پاځېدو، دغه مېرمن مې اوس په دې سفر کې ملګرې وه. دا عجیبه نظام دی نر اوښځه نه ګوري، خپل پردی نه پېژني خو یو ځای کېنوي. هغې په اوچت اواز د جهاز په کمپنۍ تنقید کولو. "یاد ساته چې کله درته په سفر کې داسې صورتحال مخې ته شي سمدستي د جهاز عملې ته وایه، چوکۍ مې بدله کړئ". داسې ښکارېده لکه چې داسې سفرونه د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن د ژوند معمول وه. هغې راسره د خوږو خوږو خبرو سلسله شروع کړه. درې بچې یې په سعودي کې وو. هغوی یې په کال کې دوه درې ځله رابلي.. بیا یې یو دم په څهره د ډېر خفګان او پرېشانۍ اثار ښکاره شول. وئیل یې یوه نیازبینه لور مې په ډېرو لالچیانو خلکو کې واده ده چې اوس اوس مې ورسره په قانوني توګه د لور رشته خلاصه کړې ده، خاوند مې د لور د غمه د سرطان په رنځ ګور ته لاړو.. او زه د خپلې لور ځواني او بد نصیب په ژوند ژاړم. . اوس د هغې اواز د دې غم د لاسه د اوښکو د زوره ډك ډك کېدو. ماته زر خپله خور د دوو بچو سره رامخې ته شوه چې ټوله ځواني یې د تور نصیب په تور د پلار په درشل زړوي. خو شکر زمونږ په پښتنو کې د طلاق رواج ډېر نشته یوه تور سرې ټول عمر خپله ځواني د پلار او وروڼو په کور زړوي. بیا مې د خدای شکر په دې ادا کړو چې خور مې په سکول کې باعزته روزګار لري، د امدن یوه ښه ذریعه لري، دوه ګلونه ببرك شاه او زرك شاه لري. زړه مې د داسې تور سرو په قسمت ډېر ودرږدېدو. زمونږ ټولنه چې د زغم او برداشت پکې ډېر کمی دی، په ورو ورو خبرو پکې لویې مسئلې رامینځ ته شي، ډېرې ځوانۍ خاورې شي، ډېر ارمانونه تالاشي، سر سرې مې ورته د خپلې خور خبره وکړه چې لږه تسلي یې وشي، خو المیه یوه وه، غم یو وه، د هغې په سترګو کې د هغې د لور ځواني تار په تار پرته ښکارېده. اوس خو په دې طمعه وه چې د هغې د لُور د نصیب پورې تمبې یو څوك یو ځل بیا په خوشحالۍ ودبوي. ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت زما او د هغې ترمینځه خاموشي خوره وه، جهاز پخپل رفتار روان وه، کله کله به مو توجه په بل څه ښخه شوه خو واپس به بیا داسې د ډېرو تور سرو ایره شو خوبونو زمونږ په سترګو او څهرو خپلې ایرې بادولې. اخر د جهاز اسلام اباد ته د رسېدو وخت راورسېدو، په توره شپه کې په زمکه د بجلو بلو رڼاګانو زما توجه د وطن لوډشېډنګ ته راوګرځوله "شکر چې بجلي شته" زر مې سم کارډ په موبایل کې برابر کړو، د نایاب د موبایل شمېره مې برابر کړه، د نایاب خوبولی غږ مې واورېدو. ما سوچ کولو چې په ایرپورټ به زما په انتظار اوده شوی وي نو.... نو دا څه وو..... عجیبه غوندې صورتحال سره مخ شوم، هغه ووئیل زه خو کور یم، مونږ وئیل ته به سبا راځې....!!

اوس خو مې د پښو نه زمکه وتښتېده.... اُف! په دې توره شپه به کورته څنګه ځم....!! د چا سره به ځمه او په څه کې به ځم؟ زما په کپرۍ کې لکه چې چاودنې کېدلې. د نایاب په دې دومره بې غورۍ مې زړه ډېر خفه شو خو زر مې د هاغه ځای او دې د وختونو حساب او فرق رامخې ته شو. دلته هاغه تاریخ به نن د نیمې ورځې نه پس بدلېدو او د نایاب خبره راته په دې دلیل صحیح معلومه شوه. خو زما سر اوس هم چورلکونه خوړل. په موبایل مې د نایاب ډېر کالونه د مس کالونو په شکل کې پراته وو ولې چې په دومره ګڼه کې ما د موبایل زنګ کله اورېدې شو. اوس نایاب هم ډېر پرېشانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، ته چرته په ارام کېنه زه درپسې ځان در رسوم. هغه ډېر پرېشانۍ کې وه.. ما ټېکسي کولې شوه خو زما د سيمې حالات داسې دي نو په داسې حال کې به په دې نيمه شپه ماسره تلو ته کله څوک تيارېدل؟ او دا خوف هم لکه د مچۍ مې په ذهن ناست وه "زه يواځې زنانه يم، د امريکې نه راغلې يم، د ډېرو خلکو به دا طمع وي چې ډېرې ډالرې به يې راوړې وي راشه چې......" دې سوچ راباندې غوني زيګ زيګ کړل. حقه دقه ولاړه وم اوس خو بس رڼايۍ ته مې انتظار وه، چې رڼا خوره شي نو کور ته به ځم. زه اوس غلې يوې خوا ته ولاړه وم. .... د سحر ترورمۍ مې محسوسول غوښتل... خو دومره رڼاګانې بلېدې چې د سحر رڼا پکې نه شوه ښکاره کېدې. اوس ما په يو مخ د خلکو تګ راتګ ته کتل... ډېرو مسافرو ته خپل مئين د هرکلي د پاره راغلي وو. زما دننه د دې محرومۍ په شدت سره سر راوچت کړی وه. کاش! نایاب هم زما د پاره په بې تابۍ ولاړ وی.. زه په دې سوچونو کې وم چې د شا نه مې په مټه چا وړه چاچۍ کېښوده. هني ګل...؟ او ما بې اختياره په دې غږ او لمس چې مخ وګرځولو نو د حېرانتيا نه مې سترګې وازې پاتې شوې، خديجې ته..؟ زما مخې ته زما د اېندرور لس کلنه لېورځۍ ولاړه وه... زه په دې عجيبه اتفاق ډېره حېرت وړې وم... په دې توره شپه دلته دا ماشومه څه کوي. چرته پېريان خو به نه وي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـوه شـېبه رابانـدې بیـا وېښــته ودرېـدل. خـو اوس هغـې زر زمـا حېرانتیا ختمه کړه.. مونږ ارسلان بهایي ته راغلي یـو هغـه د کنېـډا نـه راځـي، هغـې خپـل د تـره زوي یـادولو چـې دا وخـت د کنېـډا نـه رارسـېدونکی وه. تاسره نـور څـوك دي؟ مـا ترېنـه تپـوس وکـړو.... امجد کاکا.. هغې د خپـل کشـر تـره ذکـر وکـړو چـې دا ماشومه ورتـه ډېره ګرانه ده. او ګرانه خو دا ماشومه ټول کور والـو تـه ده ځکـه چـې پېدایشي توګه دا ماشومه د یـوې داسـې رنځورۍ د لاسـه د مـرګ او ژوند په نښته کې ګېره ده چې بدن یې خپله وینه نـه جـوړوي، د ژونـد لــس کالــه یــې پــه پــردۍ وینــه ســفر کــړی دی... او دا ذمــه واري د امجدخان په غاړه ده چې دا به د وینې اچولو د پاره پېښـور تـه بـوځي او راولي. هم دا وجه ده چې د هغـې د نابـاوره ژونـد لـه سوبه په ټول کور هغه ګرانه ده. د هغې وړوکی نه وړوکی خواهش په نیمه شپه هم پوره کولی شي نـو پـه دې نیمـه شـپه د امجد کاکـا سـره راتلـل هـم د هغې د یو ضد نتیجه وه. هرڅه چې وو دا زمـا د خپـل کـور خلـك وو، الله پاك چې د چا مدد کول غـواړي نـو غـائبانـه سـوب یـې جـوړ کـړي. ما د خدای شکر ادا کړو چې په داسې حالت کې یې خپل د کور کس زمـا د مـدد د پـاره راپېـدا کـړو. پـه دې دوران کـې امجـدخان هـم د خدیجه په وېنا راغلی وه. زما څنګ ته په منډه رانزدې شو. هغه چې په دې وخت پـه داسـې ځای کـې یـواځې ولیـدم نـو حېرانـه خـو نـه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې چې زما د تګ راتګ نه خبر وه. هغه وئیل خېر به شي تاسو ته زه د ګاډي دروازه پرانزم.... لږ ساعت کې به ارسلان هم راځي، بیا به په ګډه ځو. نزدې د هغه الټو ګاډی ولاړ وه، زه یې په ورستو سیټ کېناستم. لږه شېبه پس امجدخان د خپل زلمي او مسافر وراره ارسلان سره راښکاره شو.... اوس لږه رڼایي هم لګېدلې وه... کور کې ټول ډېر مطمئن وو. په دې دلچسپ اتفاق د ټولو زړونه مطمئن وو. ګاډي کې د دوو مسافروسفري بېګونو ډېره تنګي راپېدا کړه.. ما ځوځو ځله امجد ته ووئیل چې زه اوس تلی شم ټېکسي به وکړم. خو هغه داسې کله منل، وئیل یې چې زړونه تنګ نه وي ځای نه تنګېږي. په لاره مې د ټولو خپلوانو ټیلیفونونه راتلل. زما په خبر رارسېدل د ټولو د پاره لویه خوشحالي وه. په موټروی دا دوه نیم ساعته لاره نن ډېره اوږده شوې وه... انتظار وه چې ګران شوی وه... خو بیا هاغه وخت هم راغلو چې ګاډی زما د کور کوځې ته ننوتو، د کوځې د سر نه مې د خپل کور د دروازې مخې ته نایاب په انتظار ولید،. ګاډی ودرېدلی وه. د وارث په څهره د خوشحالۍ او اطمینان یو نوی سحر ماته ښکارېدو. هغه زر د ګاډي هاغه دروازې ته رامنډې کړې چې زه ترې راښکته کېدم. او بیا په سترګو سترګو کې مو یوبل له په یوه لمحه کې د ډېرې اوږدې جدایۍ ډېرې قیصې وکړې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ټول غړي راته په دروازه کې د هرکلي د پاره ولاړ وو. ټول خوشحاله وو. زما د ښه او محفوظ سفر ډېرې دعاګانې يې غوښتې وې.. د سحر ناشته او چايې...اُف څومره د خوند وه.. د ستړيا احساس څه هم که د خپل وطن غېږې رانه اخوا کړی وه خو بيا هم د کور والو په خواهش چې ته ارام وکړه. لوی سفر دې کړی دی...!! د خپلې کوټې سکون او خپل کټ پوزي مينې ډېره جذباتي کړم.. خپل کټ لکه د مور د غېږې تار تار... ذرې ذرې راټوله کړم... او بيا په دغه ورځ چې تور ماښام ژوند په خپلو زلفو کې راټولولو.... زه لکه چې د يوې نوې ورځ اغاز د خوبه رابېداره کړم... د ستومانۍ هر لباس مې د تنه غورزېدلی وه. د ارام او راحت د خوشګوار احساس سره د خپلې کورنۍ د غړو مينځ کې ناسته وم، ټول رانه په مينه چاپېره وو. زما د سفر روداد ټولو په ډېر غور اورېدو.. ماته خپله مرګانه ترور بيا مخې ته ودرېده زړه مې غوښتل چې په وزرو ورله والوتې.... خو د کور يو کس هم ماته د هغې ذکر ونه کړو. خو پخپل زړه کې يوې د غم ناقلارۍ ماته ګواهي راکوله...لکه چې....!! د دې نه وړاندې چې کوم حقيقت مخې ته لکه د تورې بلا ولاړ وه. هغې ته بيخي نه وم تياره ــ د ورور نه مې تپوس وکړوــ بي بي څنګه ده...؟ هغه يوه لحظه ساوی شو... ښه ده.. بيا يې ډېر په کلکه ووئيل... زما زړه کې هسې يو شك ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی وه... اوس کور کې د مېلمنو د تلو راتلو سلسله ونختـه ... ماته د هرکلي د پاره راتلل. اوس زما ټوله توجه خپلې ناروغۍ ته ګرځېدلې وه. د ډاکټرې د معائنې ترمخه ماته د ګوتو د شمېر څو ورځې پاتې وې خو موسم او ګرمۍ سم زور کړی وه. د ټولو دا خیال وه چې د سفر نه پس یوه معائنه بیا پکار ده. خو د ګرمۍ له سوبه مې ډاکټرې ته د تلو هډو تاب نه لرلو. اوس خو لږه ویرې هم اخستې وم. د ماشوم د اپوټه والي حالت د شپږمې میاشتې راسې وه. د دې صورتحال سره د لوی اپرېشن امکان هم وه. ذهن مې ګډ وډ وه خو د ماشوم د راتلو خوشحالۍ د لېونتوب او مینې په اسمانونو ګرځولم. د ښځې په ژوند کې د "عمل" دا تجربه چې د ښځې د ذات او وجود تکمیل کوي، د هغې د هستۍ او ښځتې ډېر نیمګړتیاوې لرې کوي، د خپلې هستۍ د تکمیل احساس زه هم ناقلاره کړی وم... په کور کې د نوي ماشوم د راتلو ټولې تیارۍ مشرانو پخپل سمې برابر کړې وې، ډېر روایتي دودونه، دستورونه ترسره کېدل، وړې وړې، پستې پستې جامې جوړولې شوې. کله کله به مې دا ورکوټې قمیصګۍ د خپلې سینې سره جخت ونیوه. د هغه د ګرېوان نه به د اومو پیو یوه کاواکه خوشبویي بې اختیاره راولاړه شوه. زړ به مې پرې دواړه شونډې کېښودې... سترګې به مې د ژوند په دې ناآشنا احساس درنې غوندې شوې چې د یو ټوزپ سره به بیا یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومې زندګۍ د خپل وجود دننه د مینې او ژوند احساس راکړو... اوس به مې سترګې ښې پټې کړې... په غېږه کې به مې ښکلی ماشوم اوده پروت وه. هم هاغه قمیصګۍ به یې په غاړه وه. د پیو د هاغه خوشبویۍ سره... زر به د خیال امېل دانه وانه شو. لاخو هغه ماشوم زما د وجود دننه په پټه دنیا کې وړې چاچۍ پاپۍ وهلې، لاخو یوه لویه پرده زما او د هغه مینځ کې د پوال وه....

زما د راتلو څو ورځې شوې وې چې یوه غرمه زما خوابنې مور په ډېره طریقه او مینه زما سره جخته کېناسته، ورو ورویې یوه خبره راواخسته، زما زړه بې واره بې واره په درزېدو شو. کله کله به غلې شوه... ما د هغې مخ ته په یو مخ کتل. زه نه پوهېدم چې دا ماته څه وايي... لورې! بي بي دې...!! هغې خبره نیمګړې پاتې کړه او ما د هغې د نیمګړې خبرې معنې پخپله وپېژندې. یوه چغه مې کړه... او بیا د کور ټول لوی واړه زما خوا کې ناست وو. ستا طبیعت ښه نه دی.. ګوره! دعا ورته کوه. نایاب زه په غېږ کې نیولې وم. او په ما خو لکه چې رڼا ورځ توره تیاره شوه. دا کله؟ ورو شانې مې په ژړا د هغه نه تپوس وکړو... په ۲ مئې... اُف! په دغه ورځ خو ما د نیویارك د ښار سېلونه کول..!! بیا مې په زوره زوره ژړا ته ګوتې کړې.. د کور خلك ډېر پرېشانه وو. ډېر وخت مې د هغې غم وژړلو. اوس زما خیال وه چې زر د هغې د ګور خاورې ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مې د تلو نېټه وګرځوله. د نایاب خیال وه چې بیا ستا به په دې حالت کې تلل ګران شي خو د غم خبره وه نو تګ ضروري هم وه. د ترور د غم د فاتحې د پاره اوس زه رارسېدلې وم. خو اکثر داسې غم زر زوړ شي چې مریض ډېر اوږد وخت په مرګانه حالت کې په کټ تېر کړی وي... د ټولو حوصلې ورته برابر وي. دغه هرڅه ما د خپلې ترور د اولادونو په څهرو لیدل. زما په چغو او ساندو د هغوي سترګې نمژنې شوې خو زر یې زه کېنولم د حوصلې غږ یې راته وکړو خو ما بیا بیا هاغه ځای ته کتل چرته چې مې د ترور کټ پروت وه، د هغې نښتي فریادونه مې اوس هم غوږونو ته راتلل، د هغې پټې ورغلې سترګې مې په سترګو کې وې. ډېر ساعت مې تېر کړو او بیا د خپل پلار لیدو ته پلار کره لاړم. ټول زما په خېر سره په راستنېدو ډېر خوشحاله وو. د ترور بي بي د مرګ ټول حال احوال راته خپلې ورندارې تېر کړو. دلته د یوې شپې د پاره زما ایسارتیا وه. وخت ډېر ښه تېر شو ورندارې مې د روغې ښتې او خوشحالۍ ډېرې پېرزوئنې زما په سر امبار امبار کړې راولېږلې. اوس د ډاکټرې نېټې ته شپږ ورځې پاتې وې..

نن غرمه ډېره سره وه. د کور په برنډه کې د غرمې د ارام د پاره په کټ کې اوده وم. د خپل ماشوم راتګ مې د خیال په شیشه بیا لکه د فلم لیدو. لاس مې ناڅاپي خپلې خېټې ته وروغزېدو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نن مې هیڅ ټوپ ترپ او حرکت محسوس نه کړو. زر مې خپل اړخ بدل کړو، اوس مې مخ دېوال ته وه او بل لاس مې په خېټه خو هیڅ ترپ نه وه. .. زما دننه یوه ویره راولاړه شوه... دا ولې؟ مخکې خو به داسې نه وو. دې پرېشانۍ ډېره ګډه وډه کړم او دا فېصله مې وکړه چې نن مازیګر خپلې ډاکټرې ته ځم. مازیګر نایاب ډاکټرې ته بوتلم، ډاکټره زما په لیدو ډېره خوشحاله شوه. زر یې د الټراساونډ د پاره څملولم. او بیا یو دم هغه په هېبت شوه.... لکه چې څه ورته ټك ورکړی وي. ... دا ولې؟ زه د ډاکټرې د مخ ګډو وډو تاثراتو په هېبت کړم.... اوس ماته یقین وشو چې هاغه شك صرف زما شك نه وه. ډاکټره اوس د ګمان د حد نه د یقین لرې مېدان ته تلې وه... هغه اوس هم غلې وه، زه یې د خپلو لاسو په امسا راولاړه کړم.... زما خله بیخي وچه شوه د خبرې د پاره مې ژبه په خله کې ډېره واړوله راواړوله خو ژبه مې لکه د لرګي کلکه شوې وه. ... اوس ډاکټره فکرمنده پخپله کرسۍ ناسته وه... او زه د هغې خوا کې د مریض په چوکۍ ـــ!! ماته یې ډېر په افسوس کتل.. دا دې څه کړي دي...؟ اخر هغې هم مړه حوصله راژوندۍ کړه او مانه یې تپوس وکړو. ... څه چل دی...؟ ما ترې غلی شان تپوس وکړو.. ماشوم ساه نه اخلي...!! او د ډاکټرې په دې وینا اوس زما مرۍ غنې غنې شوه... یوه لحظه دواړه غلې ناستې وو. بیا یې یو ځل د الټراساونډ د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابر... کړم اوس ما خپلې سترګې پټې کړې وې... د ماتو شیشو تېرې تېرې ذرې مې پخپلو سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدې.. ورو... ورو.. د سترګو نه مې اوښکې راتوې شوې... ډاکټرې زما د قمیص لمن زما په خېټه راخوره کړې وه.....!!

تاسره نور څوك راغلي دي؟ ډاکټرې تپوس وکړو.. زما خاوند...!! ما لنډ جواب ورکړو. ماسي ته ورشه د دې خاوند ته حال ورکړه.. هغې ولاړې دايي ته ورو شان ووې. نه زه پخپله ورځم.. ما د ژوند دانه وانه حوصله په ځان کې رایوځای کړه. د کلینك لويې دروازې ته بیخي مخامخ نایاب ولاړ وه. په موبایل یې خبرې کولې.. خېر خو دی؟.... هغه چې زما حالت ته وکتل نو لکه چې زما درنو درنو قدمونو هغه ته د خطرې څه انګازه تر غوږو کړې وه... بس خپل نصیب راورسېدو... زه هغه ته بې اختیاره ترغاړې وتم. زما د سترګوبندونه وشلېدل. د خپلو اوښکو په سېلاب کې د هغه په اوږه سر اېښودی په ولاړه ولاړه ډوبېدم.... د هغه د مخ تاثرات مې نه شو لیدلي خو د هغه په بدن کې نوي "رپندي" د هغه د وجود دننه د لړزېدلي طوفان حال راکوه. ګېر چاپېر ډېر خلك ولاړ وو. د هر نظر د لپو نه بلها سوالونه راتوئېدل. ته چپ شه حوصله وکړه... هغه زما دا حالت سمول غوښتل.. خو په ما دنیا نسکوره وه. د یو یو ارمان نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ساه وتلې وه. په خالي مېدان تش لاس ولاړه وم.... د خپلې بقا جنګ مې په ډېر لوی تاوان بائیللی وه.

سبا سحر وختي به د ډاکټرې په وینا زه بیا راتلم او دلته به د ماشوم د زېږون د عمل نه تېرېدم.... اوس نایاب په فون کور ته اطلاع کوله.... د وارث په دې خبره په کور کې د غم یوه غوغا جوړه شوه. هغه زر د موبایل د بندو بټن زور کړه ـــ خپلې شونډې یې د شدید درد او کرب نه په غاښونو وچیچلې... سترګې یې بندې کړې... خو زما سلګو هغه بیا راسم کړو... "ته حوصله وکړه" ما خو هم د هغه کېفیت لیدلی وه.... او ته.. زر مې ترینه تپوس وکړو... زه سم یم.. هغه خپل ځان بیا بیا سمولو... کور کې مړی نه وه ویر وه. ټول مئینان رانه راچاپېره شول.... سترګې وې چې سمندرونه یې توئیول... زما لاس پښې داسې بې دمه وو لکه چې زما دننه دې ورکوټې "وجود" سره زما د وجود او ساه سره یې زما د ساه نظام تړلی وه. لکه چې اوس زه هم پخپلو پښو نه شومودرېدې.... خو ماته ژوند کول وو، د خپل مئین د ژوند د ملګري د پاره، چې اوس یې زما د سر صدقې منلې وې. د خپل بچي د مړینې غم یې چرته په یو ګوټ کې غلی کړی وه. زما د تسلۍ د پاره یې یوه نوې حوصله راپیدا کړې وه. زما ټولې اوښکې یې په مینه ځښلې. ګوره! ماته ستا ضرورت دی. ټوله شپه یې ما سره په ویښه تېره کړه او زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه غم یې د مینې ملهم کېښودل، کوم چې ما د خپلې هستۍ او نېستۍ په جنګ کې موندلی وه. د کور ماحول لکه د یو بائللي جنګ د مېدان په شان سوړ سمخ وه. هرې څهرې د غم د تصویر رنګ اخستی وه. هرې سترګې ډېرې اوښکې توې کړې وې، هر یو ځانګ، هره وزر د هاغه خوشحالۍ په رانیو زخمي زخمي وه.... د دې سحر د نمر پلوشې هم لکه د یوې رنځورې څهرې زیړې زوالې وې. د کور مشران په ډېر غم کې د هاغه نوي مېلمه په راوستو پسې روان وو چې د یوې تیاره نه بلې ابدي تیاره ته روان وه. نن د ژبو رګونه لکه چې اوچ شوي وو. شونډو تمبې پورې وې چا کلکې تړلې وې، د سترګو نیمې پټې نیمې خلاصې کړکۍ هم تیاره تیاره وې... د امید بله ډیوه پکې نسکوره پرته وه، لکه چې د یوې ساه تېز پوکي وژلي شوې وه، هر انګڼ یې تیاره کړی وه. د ویرې اثار د هرې څهرې نه ښکاره وو، اوس د یو بل ژوند د سلامتیا د پاره هره لپه دعا دعا وه، ګاډی یو ځل بیا د ډاکټرې د کلینك مخې ته ولاړ وه، چرته نه چې څه وخت وړاندې دغه پټ مخ ماشوم مونږ ته د خپل شته والي زېری راکړی وه، په هاغه ورځ دلته دا ټول څومره خوشحالي وه...؟ امبارك شه، ته احتیاط کوه او نن د مرګ خاموشي وه... لکه چې د ژوند د ژوند ساه وتلې وي اوس ډاکټرې د ډېر افسوس سره زما د ښه کېدو تیاري شروع کړې وه. د مړ ماشوم په قدرتي توګه د پېدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو عمل ډېر د خطري او پيچيده وه. ټوله ورځ ډېره په کړاو تېره شوه. نه دعا کار کوه او نه دوا څه اثر لرلو.... ډاکټره هم فکرمندۍ اخستې وه او اخر په دې صلاح شوه چې اوس د لوی اپرېشن د پاره د ښار لوی شخصي هسپتال ته تګ پکار دی، د خطرې دېوان مخې ته ولاړ وو. ګاډی لکه چې چا په هوا روان کړی وه. زما وجود اوس بيخي بې دمه وه. ولې چې د وجود وينه مې د تلاونو په شکل کې ضايع شوې وه.د ډاکټرې تجربه کارې دايي چې زما حالت ته وکتل نو چغه يې کړه... زر ځئ....!! او په دې هيبتي چغه زه د نيم بې هوشۍ په حالت کې د حالاتو په نبض ورسېدم، زما د سترګو مخې ته که هراخوا د شپې تياره هم وه خو ماته داسې ښکارېده لکه چې دې تيارې زما وجود او زړه پخپل تور موټي کې کلك راايسار کړی وه. لحظه لحظه مې پخپله مرګ يو زور محسوسولو. خو د دړد يوې ناقلاره څړيکې به زما حالت بدل کړو. د زمان هسپتال د لويې دروازې مخې ته غټ سټرېچر زما د پاره تيار ولاړ وه.... لږه لحظه کې د هسپتال کسانو په هوا وړلم او زما د کور زنانه او نارينه په هيبت په ماپسې په منډو وو. اوس په يو لوی خونړي اپرېشن تهيټر کې ما سترګې غړولې نو.... زما وجود د يو لوی اړې ګړې او سخت ازمېښت نه تېر شوی وه. لاس مې په خېټه پروت وه خو د ژوند هاغه لويه خوشحالي ترېنه لکه د هوايي مارغه الوتلې وه. خپل لږ هېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی غم مې بیا رایاد شو، لکه چې د دړدونو د خوبه راپاڅېدلې یم. ماته زما د لړمون خلا مخې ته وه.خو بیا هم د یو نوي پیدا شوي ماشوم د ژړا اواز مې بیا بیا غوږونو ته راتلو.. اووان.... اووان...!! ما زر د ټولو مخونو ته وکتل... چې څوك راته ووایي امبارك شه.... او بیا هم هاغه شان وشول، زما خور ورو شان زه په تندي ښکل کړم.... خپله روغه ځته دي امبارك شه....!! هغې هم د ډك ستوني سره دا خبره وکړه. د غم نه مې سترګې بیا پټې کړې.... اوس هاغه ډاکټره هم مسکۍ ولاړه وه... ښه ده چې ستا ځان و ژوند بچ شو....!! عموماً په داسې حالاتو کې د مریض د پاره دا د هر چا یوه تسلي وي... خو زما زړه او سترګې لکه د جام راډکې شوې وې... ماته داسې ښکاره شوه لکه چې د ژوند او وجود په دې سفر کې مې هرڅه له لاسه ورکړي وي.... د هسپتال لوی کټ ته مې بیا پام شو... زما سره خوا کې په ابدي خوب اوده زما د وجود هغه برخه پټ مخ یخ پخ، غلی قلار پروت وه. زما هاغه همسفر چې د لسو میاشتو په دې سفر کې پناه مخ زما د ژوند د لسو میاشتو د سفر زما ماشوم رهبر چې په دې ټول سفر کې یې ماله لحظه په لحظه د خپل وجود برابر احساس راکړی وه. د خپل قسمت په زور یې زه د دنیا لرې سر ته په کامیابۍ ورسولم... خو بیا یې د خپل غم په صحرا کې یك یواځې پرېښودم.... ما په رپېدونکو لاسو د هغه په مخ خور کړی څپوټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخوا کړو. د هغه راتګ هغه هم زخمي کړی وه. په مخ او تندي يې د زخمونو احساس زما په زړه چړې ښخې کړې. زر مې پخپل زخمي زړه لاس کېښودو... سترګې مې بيا پټې کړې او دغه وخت د پټو سترګو په شا مې دوه نرۍ نرۍ شونډې وخوزېدې... لکه چې په وړه ژبه خبرې کوي... ماته ستا په څنګ کې هاغه سفر ډېر خوند راکړی وه... زه اوس په سفر مئين شوی يم په يو لوی سفر...!! او د دې ګنګوسې په اورېدو مې هاغه راټول کړی سپين د ململ څپوټکی د هغه په مخ بيا خور کړو.... اوس هغه د ټول عمري سفر د پاره بيخي تيار وه.... او دلته زما سفر د هستۍ نه تر نېستۍ سفر د اختتام پړاو ته رسېدلی وه.

و تمت کليمة بالخير

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقاص خواجه، فهمیده ریاض، او حسینه ګل- په نیویارک کې د هوټل مخی ته

په نیو یارک کې د دستورۍ نه مخکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ نیو یارک په دفتر کې

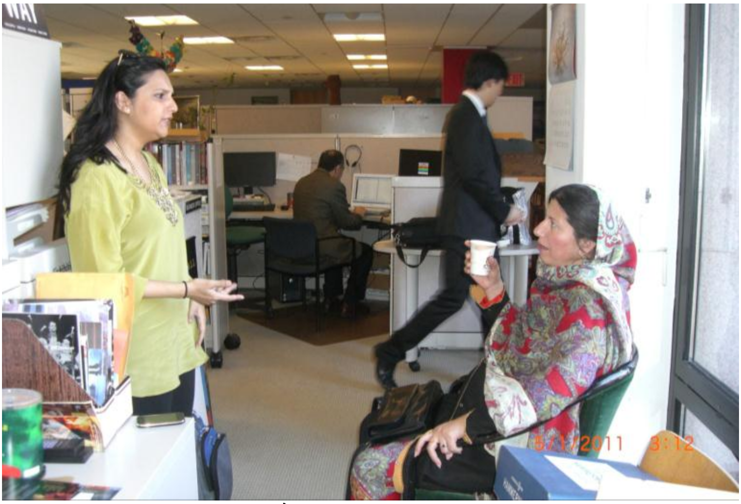

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

په نیو یارک کې د دستورۍ پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیو یارک د دستورۍ یو بل عکس

په ستیج ناسته فهمیده ریاض او حسینه ګل وقاص خواجه د وینا پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نیو یارک کې غونډې ته د وینا پر وخت، حسینه ګل

د غونډې نور ګډونوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ یو رابطه کار، وقاص خواجه حسینه ګل او فهمیده ریاض

ددې دستورې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض د وینا کولو پر مهال

د ایشیاء سوسایټۍ مشره رچل کوپر د خطاب پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو او ځوابونو پر مهال

د غونډې نور ګډونوال د پوښتنو پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب د پلورلو پر مهال

د فهمیده ریاض د کتابونو خرڅېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ناول ملکه بې ارزي

په نيو يارک کې د اردو ژبې له ليکوالو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسیم وقاص خواجه فهمیده ریاض او حسینه گل د دستورۍ نه پس

هم ددې وخت یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ببنلی افتخار نسیم او وقاص خواجه

فهمیده ریاض وقاص خواجه او حسینه گل، په نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک کې د سمندر د سیل پر مهال

د سمندر د غاړې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر د غاړې يو بل عکس

د نيو يارک د سمندر د غاړې يو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ کې د کیناستو نه وړاندې

یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کشتۍ کې د ناستې پر وخت يو عکس

د کښتۍ په اخري منزل کې د ناستې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل ښکاره عکس د نیویارک سمندر

د نیو یارک د ښار ننداره د کشتۍ د اخري منزل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندري هواګانو په ټيل نا ټيل کې

يو بل عکس د سمندر د غاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلې سیلګر، او زه

د ښار يو بل منظر د سمندر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک ښار د کشتۍ سیل او سمندر غاړه

د سمندر چکر د بلې غاړې سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې غاړې سیل

زه او پیني اوجیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اخری منزل یو بل عکس

د سمندر غاړه نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسيم،ثمينه قريشي،حسينه ګل،فهميده رياض،پيني اوجيده،وقاص
خواجه او کوربنه ډاکټر عذرا رضا

ثمينه قريشي، حسينه ګل، او فهميده رياض

(c) ketabton.com: The Digital Library

عذرا رضا وقاص خواجه

په هوسټن کې د وقاص خواجه سره د یوې مرکې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (غلام نبي فراهي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقيد)

له مانه مه بيلېږه (شعر)

نيمگړی کتاب (لنډې کيسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنگه يې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کيسې)

په لاره څم ټوله څنگېږم (يونليک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بيا څمه (د کابل يونليک)

د خپرونو لړ: ۳۲

سيده حسينه گل

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library